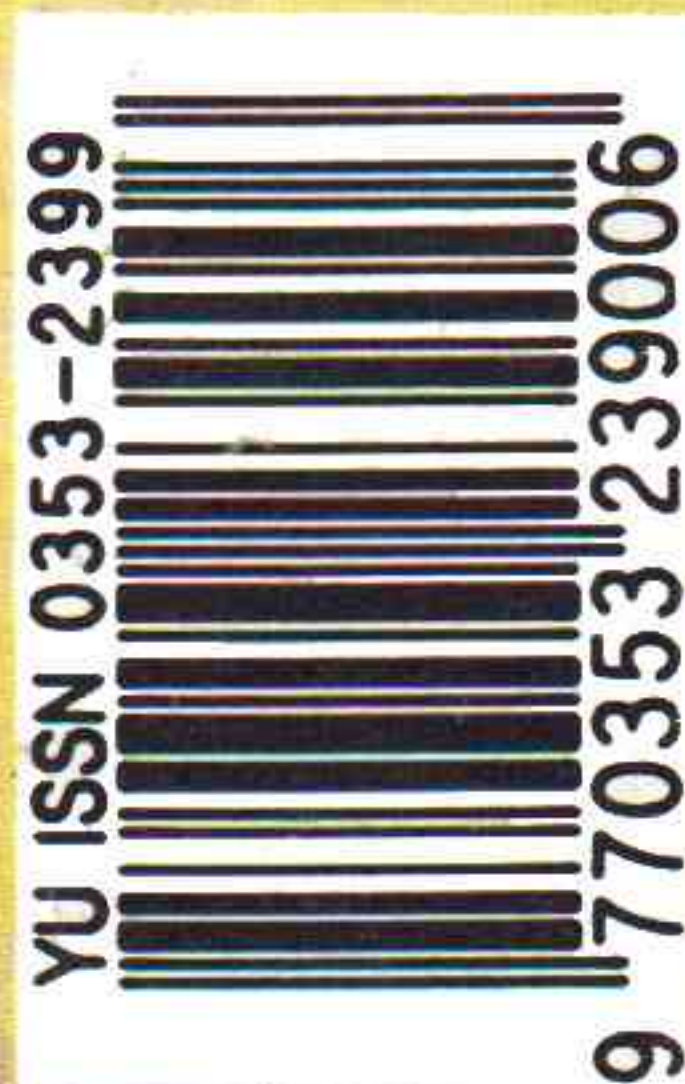

Ralph Cross

ODMAZDA

Ralph Cross

ODMAZDA

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NISPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog odbora Vjekoslav Koprivnjak)
– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman) Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupovac (pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: OOUR
Stamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Ralph Cross: Odmazda

Naslov originala: Denton's Army

Copyright: VPA

Recenzija: Marijan Krmpotić

Prijevod: Tomislav Odlešić

Laso broj 811 izlazi 28. 4.1989. u nakladi od 60.000 primjeraka.

I

Sjedeći na vrancu, osamljeni jahač obriše sa čela znoj i nataloženu prašinu. Sunce je nemilosrdno peklo a zrak je treperio od vrućine. Staza je pred njim krivudala kroz suhu, požutjelu travu i gubila se s druge strane brežuljka. Prevalio je već dalek put. Međutim, činilo mu se kao da je tek jučer krenuo iz mirnog indijanskog rezervata.

– Već smo prilično dugo na putu, stari moj – obrati se on konju i potapše ga po vratu. – Znam da je naporno, ali možda je onaj čovjek ovdje. Nismo još nikada bili tako daleko na sjeveru. Doduše, možda je već netko drugi izvršio ono što smo mi naumili i uklonio ga. Ipak, moramo provjeriti, nije li tako, stari moj?

Vranac zarže i trzne glavom kao da je razumio sve što mu je gazda rekao.

Jahač se opet prisjeti kobnog dana prije mnogo godina. Nabuja u njemu gorčina kao i uvijek kad bi ga se sjetio. Morao je upotrijebiti veliku snagu volje da bi se vratio u sadašnjost. Možda onaj čovjek nije ovdje kao što nije bio ni na bezbrojnim drugim mjestima gdje ga je dosad tražio. Prošla je već dvadeset jedna godina, a on ga je vidio samo jedanput, onog dana, ali mu se njegov lik jasno urezao u pamćenje. Zapamtio je njegovu okrutnu, sadiističnu narav i ponajviše ga tražio u regularnim graničnim gradovima u kojima se okupljaju takvi ljudi. Međutim, dosad ga nije uspio pronaći.

Popevši se na brežuljak, Bret Hastings zaustavi vranca i zagleda se u široku, plitku dolinu pred sobom. Oko kilometar i pol od njega bio je gradić Northgate. Upravo iz tog gradića doprla je do njega, u rezervat Čerokijâ, vijest da je neki Frank Slater spreman dobro platiti tjelohranitelju, koji će imati još poseban zadatak za kojeg će doznati kad se zaposli. Iz puke je znatiželje odmah krenuo ovamo.

Spustivši se u grad, zaustavi se pred salunom, potapše konja i sjahše. Prelazeći pogledom po ulici, napola izvuče revolver iz korica i polako ga spusti. Na pročelju je pisalo velikim slovima: »Slaterov salun«.

Upravo kad je htio gurnuti vrata i ući, spazi krajičkom oka nekakvo micanje s desne strane. Okrene se, dok mu je šaka lebdjela nad revolverskim drškom. Spazi nekog jahača na visokom bijelcu. Jahač je imao neobično dugačke, mršave noge i zbog kojih se doimao nezgrapno na konju. Pogurio se u sedlu i navukao šešir duboko na čelo.

I s takve je udaljenosti lako prepoznao Tuckera Johnsona. Kad se Johnson približio, dotakne prstima drveni držak kolta, spreman na sve... dobro znajući da se od Johnsona mogu očekivati svakakva iznenađenja.

Johnsonu se glava blago njihala u ritmu konjskih koraka. Činilo se da žmiri i da duboko razmišlja ili spava jašući. Neupućen bi promatrač

pomislio da on ne opaža ništa oko sebe, no bila je to samo varka, luka-vo smišljena, i mnogo je puta poslužila svrsi. Mnogi su izvukli kraći kraj, vjerujući da Johnson ne zna što se zbiva oko njega. Dobili bi pokuku koja im više nije mogla pomoći, jer je život istjecao kroz rupe što bi ih izbušili Johnsonovi meci.

Nije ga vidio već četiri godine. Tada su se sreli u Kansas Cityu. Navrativši se u salun na piće, zapazio je Johnsona, kojeg još tada nije poznao. Igrao je poker. Za stolom su sjedila još trojica. Dvojica su nali-kovala na poslovne ljude ili profesionalne kockare; bili su lijepo odjeveni. Treći je bio obučen kao običan kauboj i nekako je odudarao od ostalih. Hastings se, sjedeći nekoliko metara od njih, okrenut leđima prema zidu, zainteresirao za igru. Johnson je sve više dobivao, iako se cijelo vrijeme držao tako kao da napola spava. Spuštali su mu se kapci i treptao je njima, tobože se boreći protiv sna.

U zraku se osjećala sve veća napetost. Nakon nekog vremena kauboj je oprezno izvukao iz džepa debelih kožnih hlača pištolj i metnuo ga u krilo. Ulog se naglo povećavao, pa su se ostali povukli i igru su nastavili samo Johnson i kauboj. Naposljetku je Johnson imao bolje karte i pokupio ulog.

— Varalico! — viknuo je tada kauboj i skočio na noge. Pritom je podigao pištolj i uperio ga Johnsonu u prsa. Johnson je mirno i samouvjerenost spustio ruku na svoj revolver-ski držak.

Tada je Hastings opazio trojicu snažnih ljudi, koji su sličili više rudarima nego kaubojima, kako se odvajaju od šanka i izvlače revolve-re. Kauboj za stolom dade im luka-vo znak. Sva trojica su se našla iza Johnsona. Premda je znak bio gotovo neprimjetan, Johnson ga je opazio i, već se dižući, ponovo se spustio na stolicu.

Pobjedonosno se nasmijavši, kauboj je spremio pištolj, izvadio iz džepa platnetnu vrećicu i počeo trpati u nju novac sa stola. Zatim je krenuo prema šanku. Na putu mu se našao neki kratkovidan starac i pokušao se maknuti ustranu, ali je bio prespor i razljutio kauboja, koji ga je odmah udario pištoljskom cijevi po glavi. Stari se rudar stropoštao na pod i iz rane na glavi, dugačke desetak centimetara, šiknula je krv. Kauboj je koraknuo preko njega kao da je riječ o polomljenoj stolici i ispraznio je blagajnu. Držeći u ruci uperen pištolj, počeo se povlačiti prema vratima. Pridružila su mu se njegova tri pijatelja.

Pijući pivo, Hastings je vidio da se Johnson polako diže i da mu ruke mlohavo vise. Bio je to očit znak da će se upustiti u borbu! Ne ocjenjujući šanse, Hastings je ustao. Ako je Johnson i zapazio njegov potez, nije to ničime pokazao. Stojeći s Johnsonove lijeve strane, Hastings se usredotočio na dvojicu lopova slijeva, nadajući se da će Johnson izabrati dvojicu zdesna.

Iznenada su tišinu prekinuli pucnji. Obojica su reagirali istovremeno, iako se nisu dogovorili niti su dali znak jedan drugom. Stojeći poguren i mlitavo, Johnson se najednom zgrbio i otvorio vatru. Kad se dim razišao opet se držao pospano kao i prije. Prekoračivši četiri ispružena tijela, uzeo je platnetnu vrećicu, izbroji određenu svotu novca i spremio je, zatim je dobacio vrećicu jednom od ostale dvojice kartaša.

Hastings je pošao s njim, premda nisu prozborili ni riječ. Odjahali su zajedno na zapad. Družili su se dva tjedna i Hastings je za to vrijeme otkrio da je Johnson ponekad simpatičan, a i da je za novac spreman učiniti sve, gotovo sve.

Kad mu je napokon dojadilo druženje s Johnsonom, razišli su se. Johnson je produžio u Kolorado, a

Hastings se zaputio u Novi Meksiko. Otada su prošle četiri godine.

Stojeći sada pred vrtima Slaterovog saluna, Hastings je naslutio da mu se pojavio suparnik za posao. Johnson je spreman i boriti se za mjesto kod Slatera, a njega je privukla ovamo samo znatiželja i zbog nje se ne isplati upustiti u dvoboj. Mogao bi uzmaknuti i prepustiti Johnsonu posao. Međutim to ne bi bilo dobro. Johnson bi, možda, protumačio takav potez kao znak slabosti i ipak nametnuo borbu.

– Zdravo, Brete – progovori Johnson dok se spuštao s konja. Ruka mu je bila blizu revolvera u korica-ma.

– Zdravo, Tuck. Odavno se nismo vidjeli.

– Nismo. Što te dovelo u ovaj kraj? Mislio sam da ti je jug miliji nego sjever. – Johnson se tiho nasmije. – Kladim se da se želiš dokopati ovog posla. Bojim se, Brete, da nemaš tu što tražiti. Slater želi što sposobnijeg čovjeka, a sposobnijeg od mene ne može pronaći! – Govorio je to kao u šali, no mislio je ozbiljno. – Počastit ću te pićem, a zatim uzjaši. Ne bih ti se htio zamjeriti, ali prijeko mi je potreban taj novac, momče!

– Trebalo bi da ti platiš Slateru ako te bude zaposlio – našali se Hastings. – Što će mu takav spori pospanac? Slušaj, Tuck, ja sam stigao ovamo prvi, pa i to nešto vrije-di. – Pažljivo je promatrao Johnsona, ne udaljujući ruku od revolvera i znajući da nije baš dobro što su se sreli u ovakvim okolnostima.

– Dobro, stigao si prvi, momče, ali ja ću prvi razgovarati sa Slaterom. Slažeš se s tim?

– Hm, vidjet ćemo – promrmlja Hastings. – Popijmo najprije čašicu-dvije i popričajmo.

Na njegovo iznenađenje, Johnson prihvati prijedlog.

Salun je bio prazan kao i ulica. Ušavši, zastali su kako bi im se oči

priviknule na polutamu, a onda su izabrali stol u kutu. Odmah se dogega do njih barmen, zdepast i ćelav, s velikom bijelom pregačom. Znojio se i u očima mu se vidio strah, kao da je naslutio napetost između njih dvojice.

– Što ćete popiti, ljudi? – zapita promuklim glasom.

– Viski. Najbolji – reče Johnson. – Donesi nam dvije čaše.

– Zar u novije vrijeme piješ iz dvije čaše, Tuck? – zapita Hastings. – meni donesi dva piva – obrati se barmenu.

– Eh, zaboravio sam da ti ne piješ viski – prozbori Johnson i prasne u smijeh. – Onda mi donesi samo jednu čašu, momče.

– Dovraga, Tuck, viski i revolveri nikako se ne slažu.

– Ti si uvijek bio čudak, Berete. Viski ubrzava kolanje krvi i donosi prednost. Evo, pogledaj mene, ja ga pijem kao vodu. Ako ga popijem mnogo, donekle mi otupe osjetila, ali se još nikada nisam opio toliko da ne bih mogao povući oružje brže nego kakav žutokljunac koji bi htio provjeriti moje sposobnosti. Ne zaboravi to, momče!

Kad im je barmen donio piće, Johnson je ispio viski kao da pije vodu nakon dugog lutanja kroz pustinju. Nisu mu ni zasuzile oči.

– Tuck, ja sam došao ovamo prvi – progovori tada Hastings. – Ti tvrdiš da mi ta okolnost ne daje nikakvo posebno pravo jer nisam još razgovarao sa Slaterom. Odlučimo pošteno... treba da imamo jednake šanse, pa tko pobjedi, pobjedi.

– Što predlažeš?

– Presijecamo karte – reče Hastings. – Tko bude imao jaču, razgovarat će sa Slaterom.

– Pristajem – odgovori Johnson. Kao zakleti kockar, nije mogao propustiti takvu priliku, takav izazov.

Hastings odahne. Znao je da je sada izbjegao opasnost da će se morati boriti s njim.

Johnson spretno promiješa karte, metne ih na stol i predigne. Okrenuo mu se doljnjak! Hastings se zagleda u karte kao da će prodrijeti pogledom kroz njihovu poledinu i napokon ih predigne. Dama!

— Žalim, Tuck. Popij nešto na moj račun — reče on, digne se od stola i krene prema šanku. Barmen se, okrenut mu leđima, vidljivo trzne kad mu se on približio. Okrene se, a na licu mu se odražavao strah. — Vrlo si plašljiv, prijatelju. Gdje je Slater?

— Pomislio sam da ste vi i vaš prijatelj Dentonovi ljudi. Zdepasti se barmen obilno znojio. — Doduše, ne nosite uniformu, ali...

— Dentonovi? O čemu pričaš, čovječe? Gdje je Slater?

— Otraga je. Zdepasti pokaže prstom.

— Hvala — reče Hastings preko ramena kad je krenuo prema pokazanim vratima. Ude ne pokucavši. Čovjek koji je sjedio za pisaćim stolom digne iznenađen pogled.

— Tko ste vi, dovraga! — upita on, donekle ljutito.

Ne obazirući se na pitanja, Hastings ga je promatrao. Vidio je na tankom vratu poveću glavu, zalizanu gustu, tamnu kosu i uske crne obrve. Kad se čovjek okrenuo ustranu, opazio mu je na desnom obrazu i dijelu kukastog nosa veliku modricu.

— Tko ste vi? — ponovi čovjek, držeći među dugačkim, vitkim prstima gušćje pero za pisanje. Srdžbu je zamijenila nesigurnost.

— Vi ste Slater? — zapita Hastings.

— Jesam. Zašto? Poslao vas je Denton?

— Denton? Ne, nitko me nije poslao. Zovem se Hastings. Čuo sam da vam je potreban revolveraš. Je li to istina?

— Da, možda. — Slater odahne. — Sjednite. Odakle mogu znati da dovoljno spretno rukujete revolve-

rom? — vraćalo mu se samopouzdanje.

— Ja velim da spretno rukujem! To je dovoljno. Trebate li revolveraša ili ne?

— Polako, Hastings. — Slater je sad razgovarao s njim kao s dječaćićem. — Ne znam zašto bih prihvatio zdravo za gotovo da ste vi baš onakav čovjek kakav mi treba. Ni pošto nisam uvjeren da spretno rukujete revolverom. — Izvadi iz unutrašnjeg džepa dugačku, crnu cigaru i pripali je.

Netremice ga promatrajući, Hastings se polako digne, naglo poguri, spusti desnu ruku, uhvati trima prstima revolverski držak, trzne ga uvis i napne kokot. Povuče okidač kažiprstom. Revolver mu se trzne u šaci i sobu ispunu smrad barutnog dima. Metak presiječe gušćje pero, koje je Slater još držao među prstima desne ruke. Sve se to zbilo u tren oka.

Slater se zabezeknuo. U prvi je trenutak reagirao sporo, a onda je podlegao panici. Odgurnuo se od stola tako da je udario stolicom o zid iza sebe i umalo razbio glavom prozorsko staklo.

Hastings vrati revolver u korice. Glupo je što je podlegao bijesu i postupio ovako, pomisli. Nesumnjivo se snažno dojmio Slatera, ali ga je lako mogao i ubiti. Imao je sreću. Uglavnom, Slater mu se sve manje svidao.

— Koji... koji vam je vrug? — promuca Slater, oporavljajući se od zaprepaštenja.

— Jeste li se sada uvjerali da znam svoj posao? — zapita zajedljivo Hastings i osmjehne se.

— Svakako, Hastings. Dajem vam posao. Budući da ste tako vrstan strijelac, baš ste kao stvoreni za ono što sam naumio.

— O kakvu je poslu riječ? — upita Hastings, sve nestrpljiviji.

— Hm... ovaj... dakle, John Denton je lud, uvjeravam vas. Smatra

sebe nekakvim velikim vojnikom. Ima vlastitu vojsku, čak i utvrdu. — Slater je sada sipao kao mitraljez. — Ima dva pomoćnika: šutljivog, ružnog, niskog Burtona i grubijana Hardiana. On je ovo učinio. — Pokaže na modricu na licu. — Za njih trojicu ću platiti tisuću po glavi i trideset dolara na tjedan dok budete čekali.

Hastingsu se već ogadilo sve to. Ipak se nije još srozao toliko. Nagne se preko stola i, naslonivši se rukama na njegov rub, unese mu se u koščato, izudarano lice.

— Idi dovraga, čovječe! — reče mu odrješito. — Za ljude poput tebe ne radim ni za kakav novac.

— Ali čekajte malo...

Neću čekati! Imaš sreću, Slateru, što vani čeka jedan čovjek koji ručuje revolverom kao i ja i spreman je raditi za svakoga tko mu plati. Dogovori se s njim! — Hastings žustro ode iz sobe, dok je Slater, zabezegnuto zijevajući, gledao za njih. Kad se vratio k Johnsonu, uzdahne. — Prepuštam ti ga, Tuck. Odbio sam ga.

— Zašto? Posao je gadan? Neka-ko si požutio, momče. — Johnson ne spomene hitac.

— Ne, može se dobro zaraditi i zadatak nije pretežak. Međutim, ja se držim, ipak, nekih načela. Ne uzimam pare od tipova poput Slatera. Čeka tebe, Tuck. Nakon razgovora sa mnom, prihvatit će te objeručke. — Dok je izlazio, čuo je Johnsonov promukli smijeh.

II

Noseći u naručju nekoliko malih zavežljaja, Margaret Denton je polako išla nogostupom. Završivši kupovanje u trgovinama, zastane pred izlogom kitničarskog dućančića da bi vidjela kakva je najnovija moda. Opazi se u staklu. Ispod kapice joj je izvirio uvojak crvenkastožute kose. Spusti zamotuljke na usku izbo-

činu ispod izloga i ugura pramen pod kapicu. Oklijevala je i nastojala što više odgoditi povratak kući.

Znala je da je kraj kola nestrpljivo čeka pas čuvar... kako je zvala visokog, mišićavog čovjeka što joj ga je muž dodijelio kao pratioca. Uživala je u svakom trenutku što bi ga provela izvan njegova vidokruga, jer su joj to bili jedini trenuci prave slobode. Otkad se udala za Johna Dentona, promijenilo se držanje građana prema njoj... ili se, možda, ona promijenila? Stari su je prijatelji sada izbjegavali. Nije im mogla zamjeriti. Cijeli je grad živio u strahu. Svi su se bojali Johna, ali to nitko nije htio priznati.

Strah je izbio na vidjelo onog dana kada je zastala kako bi popričala s Arnoldom Pattersonom. Umiješao se Beau Hardian i golim rukama umlatio nasred ulice Arnolda, koji je bio krupan, ali ne i dorastao njegovim šakama. Prespor da bi mogao uzvratiti bar jednim udarcem, Arnold se uskoro pretvorio u krvavu masu.

Za idućih tjedana i mjeseci uslijedila su nova premlaćivanja. Sve su žrtve bili stranci... nesretnici koji bi joj, ne sluteći ništa, uljudno obratili pažnju dok bi je pažljivo nadzirao Beau Hardin. Nije mu bio dorastao ni gorostasan boksač što je doputovao s Istoka. Tom su razbijaču platili građani kako bi izazvao Hardiana. Gorostas je to rado prihvatio, uvjeren da dobiva prevelike pare za tako lak zadatak. Uzdaajući se u svoje boksačke sposobnosti, nastojao je svakakvim uvredama izazvati tučnjavu, ali se Hardian nije obazirao na njega kao što se ne bi na dosadno lajavo pseto.

Tada je netko predložio gorostasu neka porazgovara s Margaret Denton. Kad je jednog dana prošla mimo njega na nogostupu, uhvatio ju je za ruku i obratio joj se. Bilo mu je to posljednje u životu. Hardian ga je udarao šakama dokle god ga nije

umlatio. Bila je to već druga žrtva koja umrla od njegovih ruku. Nakon toga je grad pokorno prihvatio njegovu vladavinu.

Margaret se trgne iz razmišljanja, pokupi zamotuljke ispod izloga i krene. Tek što je skrenula iza ugla, sudari se s nekim čovjekom koji je išao u suprotnom smjeru. Osjeti da pada, no u prvi je čas čvrsto držala zamotulje na prsima. Naposljetku ih baci i, ispruživši iza sebe ruke, dočeka se na njih. Kad je pala na nogostup, kapica joj se naherila i kosa se spustila na ramena. Brišući suze što su joj navrle od boli, ugleda pred sobom visoka, vitka muškarca u izbljedjeloj prašnjavoj odjeći, s velikim revolverom u koricama.

Nagnuvši se nad nju, ispričavao se i nespretno je pokušavao dići. Zapazila mu je prodorne plave oči i donekle savijen nos, vjerojatno slomljen u nekoj davnoj tučnjavi. Imao je brkove, u kojima se razabirala poneka siva dlaka. Zračio je nekakvom toplinom i svidio joj se na prvi pogled. Kad joj je pomogao da ustane, još joj se ispričavajući, htjela se nasmijati. Cijela joj se situacija činila vrlo smiješnom... a onda se sjeti Hardiana. Od straha joj se stegne srce kad se grozničavo osvrnula oko sebe.

– Molim vas, ja ću pokupiti stvari – reče.

– Ne, zbog mene su vam se pro-
sule, pa treba da ih ja pokupim –
uljudno će muškarac.

– Molim vas – ponovi ona očaj-
nički – ne razumijete. Idite, molim
vas. Samo ćete izazvati neprilike.

– Neprilike? – izusti on, smije-
šeći se dok joj je pružao posljednji
zamotuljak. Nije uspio nastaviti. Po-
javio se Hardian i pogodio ga ša-
kom u nezaštićeno lice. Tučnjava je
trajala kratko. Stranac se nađe u
prašini na ulici. Iz nekoliko rana na
licu tekla mu je krv.

Margaret je nemoćno stajala i
gledala sve to. Bojala se da će se

onesvijestiti. Najradije bi bila krik-
nula i noktima navalila na bezizra-
žajno lice grubijana kraj sebe, ali se
svlada znajući da bi to bilo uzalud.
Hardian je mnogo jači od nje, pa bi
samo otežala svoj položaj kad se
bude morala suočiti s Johnom. Uo-
stalom, više ne može pomoći tom
čovjeku što se ispružio na ulici. Sto-
ga je, kad ju je Hardian čvrsto
uhvatio za ruku, pokorno pošla pre-
ma kolima. Popevši se na sjedalo,
pogleda još jedanput nepoznatog,
duboko ga žaleći. Oči joj se napune
suzama. Pitala se je li živ ili mrtav.

Dok su se vozili kroz valovitu
preriju prema »Fort Dentonu«, po-
gledavala je grubijana pokraj sebe.
Beau Hardian je vrlo zgodan čov-
jek, zaključi. Pitala se zašto ga do-
sad nije još nikada pogledala pošte-
no. Možda zato što ga ne smatra
čovjekom, već samo oruđem koje
služi ludim namjerama njezina mu-
ža. Kako može tako lijep čovjek, kao
što je Hardian, biti tako nečovje-
čan? Nikada ne pokazuje nikakve
osjećaje, osim što se vidi da uživa
mlateći ljude. Uvijek se vlada vrlo
hladnokrvno. Ne pokazuje nikakav
strah. Čini se da se ne boji nikoga.
Ipak, nije li slijepo odan njenom
mužu baš iz nekakva straha?

– Beau, ne reci, molim te, Johnu
što se dogodilo! – progovori ona.

Pogledao ju je tako kao da je za-
tražila od njega da izda najboljeg
prijatelja i namrštio se

– Ispričat ću ono što se dogodi-
lo... ništa drugo – progunda on.

Nakon toga nije više razgovarala
s njim.

Kad su se dovezli u dvorište, hitro
je skočila na zemlju i pokupila svo-
je stvari. Molećivo pogleda Hardi-
ana, ali je on gledao ravno pred se-
be i čekao da ona ode. Potrčala je
po stubama na verandu, ušla u ku-
ću i otrčala u svoju sobu. Spremivši
kupljene stvari, umije se mlakom
vodom i zatim legne preko kreveta,
čekajući mužev dolazak.

Začuje kucanje na vratima i, podignuvši se na laktove, shvati da je zadrijemala. Od straha joj zadršće srce. Krene prema vratima, gladeći kosu i poravnavajući suknju. John je stajao u stavu »mirno«, poput vojnika na smotri, visok i uspravan. Za pet godina njihova braka, uvijek se držao tako. I odjeća mu je bila besprijeekorna.

Kad je ušao u sobu, Margaret sjedne ukočeno na krevet i sklopi ruke u krilu.

— Margaret! — izgovori on otre-sito. Na licu mu se vudjelo da je bi-jesan. Zajapurilo se i izobličilo. — Margaret, zašto dopuštaš tim stran-cima da ti se obraćaju na javnom mjestu? Budeš li se i ubuduće vla-dala tako bestidno, morat ću ti pot-puno zabraniti odlaske u grad. Je-sam li dovoljno jasan?

— John, sasvim slučajno sam naletjela na tog čovjeka. Bio je vrlo ljubazan i pomogao mi... — Uzalud mu je govorila. Nije ju slušao, već se okrenuo i zagledao kroz prozor.

— Morat ću porazgovarati s ta-mošnjim šerifom. Kako se zove?

— Shane — reče ona. To mu nije ništa značilo. Potpuno ju je isključio iz svoje svijesti. Šija mu više nije bi-la crvena, nego ružičasta, što je zna-čilo da se postepeno smiruje, pa joj se u duši probudi blijeda nada.

— Shane. Tako je... Ben Shane — reče on sâm sebi. — Prokleti neza-hvalnik! Ja sam ga doveo ovamo kako bi otjerao ološ s ulica. Poručit ću mu preko Hardiana da se mora malo više potruditi na svom poslu. Tada će sve biti u redu. — Okrene se prema njoj i mrko je pogleda. Prisjetio se opet razloga zbog kojeg je došao ovamo.

Margaret je jasno vidjela da ga ponovo hvata bijes. Potpuno se izmijenio otkad se udala za njega. Dok joj se udvarao, bio je nježan, ljubazan, profinjen, a sada je razja-ren, sadističan grubijan.

— Ustani, Margaret! — izdere se on na nju kao narednik kojeg je no-

vak već dotjerao do ruba strpljenja. Poslušno se digla. John Denton ju je ledeno gledao stisnutim očima, a onda je, bez ikakva upozorenja i iznenađujuće hitro, ošamari nadla-nicom po desnom obrazu. Glava joj se trzne ulijevo i zapeče je obraz. Ruka se vrati i pljesne je po lijevom obrazu, tako da joj se glava trznula udesno. Odupirala se suzama, ali su joj one, ipak potekle niz lice. John je nastavi čuškat i tek nakon nekog vremena se zaustavi.

Margaret se nade na koljenima pred njim; grčevito plačući i ne sje-ćajući se kada je kleknula. Spozna-ja da ne može mirno podnijeti nje-govu kaznu, ponizi je više od svega. On se okrene i šutke ode iz sobe. Zatvorivši vrata, zaključa ih.

— Ne smijem se micati iz sobe — prošapće ona. Još jecajući, baci se na krevet i prepusti plaču.

Kad se donekle smirila, okrene se na leđa i zagleda u strop. Neće ovo moći podnositi još dugo, a ne može se nikomu obratiti. Ni otac joj više ne može pomoći. Eh, da ga je barem poslušala! Međutim, on je bio star, a ona mlada i zaljubljena, pa je tvrdi-la da zna što radi. Bi li mogla uvje-riti zapovjednika u Camp Robinso-nu da njezin muž ugrožava cijelo područje? Ne, morat će se, nekako, sama izvući iz škripca u koji se uvalila.

III

Probudivši se, Hastings je iznena-deno gledao oko sebe. Nije se mo-gao sjetiti što mu se dogodilo niti je znao gdje je. Ležao je u širokom krevetu. Na prozoru je bila nabra-na bijela zavjesa kroz koju je prodi-ralo sunce.

Potmulo ga je boljelo tijelo. Podig-ne ruku i opipa oteklo lice. Trzne se kad je dodirnuo bolno mjesto ispod desnog oka. Postepeno se prisjećao batina koje je dobio, neke privlačne djevojke i gorostasa koji je iznena-

da izronio pred njim. Nikako nije mogao protumačiti gorostasov napad. Zar ga je izmlatio zato što se sudario s djevojkom? Smiješno! Do-
duše, ona se bojala nečega. Slutila je što će se dogoditi? Onda postoji nekakva veza između nje i gorostas-
sa. Kakva veza? Zar su muž i žena? Ne, to nije moguće. Ona je zgodna, ljupka, krhka, a on je pravi grubijan.

Iz hodnika se začuje tuckanje pet-
ta i šuškanje skutova što su se vukli po drvenom podu. U sobu uđe neka mlada djevojka, kose žute poput zrelog žita. Imala je na sebi bijelu haljinu.

– Dakle, napokon ste se probudili – prozbori ona, zadovoljno se smiješeći. Pokušao je sjesti, ali mu se zavrtjelo u glavi tako da je tiho zastenjao i ponovo klonuo na uzglavlje. – Nemojte se naprezati!
– reče mu ona zabrinuto.

– Nisam se još dovoljno oporavio – odvrati on i uhvati je za ruku, hladnu i meku. – Čim se pomaknem, zaboli me nešto i zavrti mi se. Tko... tko me doveo ovamo? Gdje sam? Što se dogodilo? Zaista me zanima čime sam onako razljutio onog diva.

– Dakle, Beau nije nimalo našao vašoj razgovorljivosti – reče ona i nasmije se. – Osim toga, premda ste slabi, vrlo ste znatiželjni. Opustite se, pa ću vam ispričati sve što znam. Ovako... Jed vas je dovezao ovamo jučer po podne...

– Zar hoćete reći da sam ovdje proveo cijelu noć, i to u nesvijesti? Ne mogu vjerovati!

– Ako me budete prekidali, pričat ću vrlo dugo. – Ona privuče staru stolicu za ljuljanje i sjedne na nju kao majka koja će pričati djetetu priču prije spavanja. Vjerojatno nije još majka, zaključa Hastings, ali je već prava žena. Može joj biti oko sedamnaest godina, ocijeni.

Djevojka ga je gledala i smiješila se, blago se ljuljajući i zamislivši se

kao da je privremeno zaboravila priču. Sklopila je ruke u krilu i ve-
oma uživala u svojoj ulozi.

– Jed vas je dovezao ovamo nekoliko minuta poslije podneva. Ve-
oma ga je uzbudila borba. Rekao je da ju je cijelu vidio. Da, vidio je kako ste se sudarili s gospodom Denton, kako vas je Hardian udario... sve. – Ona slegne ramenima. – Tada je uzeo kola iz konjušnice, smjestio vas na njih i dovezao ovamo. – Zamišljeno se zagledala u njega. – Hm, Jed veli da je Beau... čovjek koji vas je napao... grdno pogriješio, jer vi ste revolveraš, a ne običan razbijač, s kakvima se inače tuče Beau. Jed veli da ćete, čim se oporavite, potražiti Beaua. Hoćete li? Mislim, hoćete li pucati u njega? On nikada ne nosi revolver!

Pitanje ga iznenadi.

– Neću – nasmije se on. – Neću pucati u njega. Vjerojatno je samo učinio ono što je smatrao potrebnim. Ali, ni za živu glavu ne mogu shvatiti razlog.

– Kćeri, da li nam se gost probudio? – progovori s vrata hrapav glas.

– Da, oče, probudio se i znatiželjno me ispituje o svim pojedinostima. Zanima ga što mu se dogodilo. – Ona se prestane ljuljati i okrene prema krupnom starcu koji je upravo ušao. Imao je bujnu bijelu bradu i lijepe brkove.

– Pripremi čovjeku neko jelo, djevojko. Za pričanje ima vremena. Požuri.

– Dobro. Idem! – Djevojka se brzo digne i ode iz sobe.

Sjednuvši na stolicu s koje je ustala, starac izvadi iz džepa dugačku, tanku cigaru, odgrize joj vršak, čvrsto je uhvati zubima i pripa-
li.

– Ja sam pukovnik Tatum P. Graham – predstavi se. – Taj čin mi je ostao iz građanskog rata i većina me ljudi zove pukovnikom. A kako se ti zoveš, sinko?

– Bret Hastings.

– Sukobio si se s jednim Dentonovim čovjekom, sinko – reče starac i puhne dim prema stropu. – Sukob će se završiti na tom, ako se ne budeš htio osvetiti, a to ti ne bih savjetovao. Ne velim da mi ne bi bilo drago da netko dade po prstima Dentonu, ali nešto takvo nije dobro za zdravlje.

– Tko je Denton? – zapita Hastings. – Spominju ga svi s kojima sam razgovarao... eto, spomenuo ga je Frank Slater, spomenuli ste ga vi.

– Spetljao si se sa Slaterom, sinko? Ne tiče me se to, ali Slater je ništarija. Ne sviđa mi se i ne vjerujem mu. U nekom je pogledu i gori od Dentona. – U starčevu se glasu odrazi razočaranje i kao da je ohladio njegov odnos prema gostu. Tada mu Hastings ispriča kakav je bio njegov susret sa Slaterom, a kad je završio, starčevo se lice opet smekšalo. – Pametno si postupio, sinko. Slater je zao. I Denton je zao, ali je dvaput sposobniji nego on. Istini za volju, nisam kod Dentona zapazio nikakvih dobrih osobina. Većina ga je ovdje cijnila u početku, no izmijenio se baš kao što sam i predvidio.

U tom se trenutku vrati djevojka, noseći na pladnju zdjelu vruće juhe i visoku čašu mlijeka. Hastings tek sada shvati koliko je gladan.

– Misliš li, kćeri, da naš gost može sâm jesti?

– Uvjerena sam da može, oče – odgovori ona. – Možete, zar ne? – upita Hastingsa.

– Oprosti, sinko, nisam baš pristojan domaćin. Ovo je moja kćerka: Laurie.

– Dobro – reče djevojka, metnuvši Hastingsu pladanj u krilo i namjestivši mu uzglavlje – ostavit ću vas dvojicu nasamo. Uvjerena sam da vam otac želi štošta ispričati. On uživa kad ga netko sluša. – Namigne Hastingsu i veselo ode iz sobe.

Starac malo pocrveni i povuče dim iz cigare dok je Hastings grabio žlicom gustu, ukusnu juhu.

– Dakle... Denton je došao u Northgate prije šest godina. Bio je otmjeno odjeven, kao pravi kicoš s Istoka. Dabome, zapeo je za oko ovdašnjim djevojkama i mnoge su ga, budući da je imao novca, zacijelo smatrale poželjnim ženikom. Na sreću, Laurie je tada bila još premala za udaju! Nastojale su ga osvojiti, a on im se udvarao jednoj po jednoj, kao da im hoće svima dati priliku. Vladao se kao kupac koji bira robu. Naposljetku je pobijedila Margaret Taylor... ili bi, možda, trebalo reći da je izgubila? Vjenčali su se. Vjerujte mi, taj je događaj razalostio mnoge mlade dame u ovom kraju. Međutim, ubrzo pošto se on vratio sa ženom sa svadbenog putovanja iz San Francisca, započele su promjene. Bile su nekako povezane s Hardianovim dolaskom, premda Denton potpuno vlada Hardianom... iz nekakva nepoznata razloga. Jednog je dana dojahao u grad Hardian i zapitao kako bi mogao doći do Johna Dentona. Kad smo ih vidjeli idući put, imali su na sebi, kićene, smeđe uniforme.

Iz daljine se začuje konjski topot. Pukovnik se okrene prema prozoru i napeto osluhne.

– Konj trči u vrlo brzom galopu – zaključí Hastings.

– Da – složi se pukovnik, mršteći se. – Ne znam tko bi tako jurio ovamo. Laurie i ja nemamo baš veze s građanima.

Vidjevši da se pukovnik uznemirio, Hastings pomisli da je zabrinut zato što mu je on u kući. Pokuša prebaciti noge preko ruba kreveta i dići se, ali nije mogao podnijeti taj napor i onesvijestio se.

Kad je ponovo otvorio oči, pukovnik je sjedio, čelo mu je opipavala Laurie, a kraj pukovnikove stolice stajao je neki starac. Hastings se sjeti da ga je vidio na hotelskoj ve-

randi kad je išao u salun. Bio je kre-
zub, bradat i ćelav.

– Ovo je Jed Bannock – reče Laurie. – On vas je dovezao ovamo.

– Jed je stari lupež. Nasmrt me preplašio dojurivši ovamo. Inače se ne uzbuđujem ako čujem kakva osamljena jahača, ali nisam znao tko to juri ovamo. Nisam pomislio na Jeda – reče pukovnik, očito zbunjen. – Dobro, zašto si tako do-
jurio, Jede?

– Danas je bio u gradu Nick Burton. Znaš da on dolazi samo ako priprema neke nevolje. Malo se raspitivao, popio je čašicu-dvije, ali je izbjegavao Slaterov salun.

– Tko je Burton? – zapita Hastings.

– Burton je drugi Dentonov pomoćnik – odgovori pukovnik. – Došao je u grad dva tjedna poslije Hardiana. Mršav je, nizak i krivonog. Navodno nitko ne rukuje revolverom brže nego on.

– Nakon njegova je dolaska počela rasti Dentonova vojska – umiješa se Jed. – Brzo je skupljao novake, okupljao je lutalice i svi su rado pristajali na njegovu plaću. Koliko čujem, dobivaju prilično velike pare.

– Da – reče pukovnik – otprilike u to vrijeme je ustrijeljen naš gradski šerif i, prije nego što smo se snašli, našla se zvijezda na prsima Bena Shanea. Tada su građani počeli uvidati da su u rukama Johna Dentona. Nitko mu se nije usudio suprotstaviti. Ne može se reći da mnogo uznemirava ovaj grad, ali jasno pokazuje da vlada njime i jao onom tko mu se odupre!

– Dokle god mu se pokoravamo, nije strašno – promrmlja Jed. – Evo, ja sam previše lijen da bih mu se odupro. – Opipa brkove. – Dakle, pomislio sam da bi te mogla zanimati činjenica da Burton njuška po gradu. Uglavnom, pronašao sam nekakav razlog da dodem ovamo i pošteno se najedem Lauriene hrane.

– Mogao sam i znati da imaš neki skriven razlog, bitango stara. Ipak, zašto si onako tjerao konja? – zapita pukovnik.

– Natjerao sam ga u galop kad sam se približio već na petsto metara. Htio sam provjeriti mogu li se još održati u sedlu – reče Jed.

Dok su njih dvojica razgovarali, Laurie se neopazice išuljala iz sobe. Sada se vrati.

– Ako vas dvojica možete za trenutak zašutjeti, večera je na stolu – reče im.

Hastings opazi da nosi njegov pladanj. Ovaj put je na njemu bilo krute hrane, i jedva je čekao da je se prihvati. Spustivši pladanj, Laurie mu se osmehne i ode za ocem i Jedom iz sobe.

IV

Dani su sporo prolazili dok se Hastings oporavljao. Posetepeno mu se vraćala snaga, ali je još osjećao bolove.

Iako nije još sasvim ojačao, odlučio je otići. Bio je itekako zahvalan ljudima koji su mu pritekli u pomoć onda kad mu je bila najpotrebnija. Rijetko se može naići na takve prijatelje i stoga mu nije bilo lako rastati se od njih. Međutim, prošlost mu nije dala mira. Razočaran što nije pronašao čovjeka kojega traži, želio je što prije krenuti na put i nastaviti beskrajnu potragu. Dokle god ne nađe onog čovjeka, neće mirovati. Ali, ako ga i pronađe jednog dana, kakva će mu, budući da mu je prošlost bila ispunjena samo željom za osvetom, biti budućnost?

Na rastanku čvrsto se rukovao s Jedom i pukovnikom. Laurie ga je gledala suznim očima. Približi mu se, podigne na prste, ovije mu ruke oko vrata, povuče mu glavu prema sebi i poljubi ga u usta. Najradije bi je bio čvrsto zagrlio i strasno joj uzvratio poljubac, ali je odolio tom porivu i uzjahao.

Prisilivši se da se ne osvrće, zaputio se kroz riječnu dolinu. Odlučio je zaobići Northgate. Ondje nema više što tražiti.

U krošnjama topola suškao je vjetrić i veselo su cvrkutale ptice. Međutim, nakon nekog se vremena nebo naoblačilo. Gledajući tmaste oblake na jugozapadu, Hastings odlučio potražiti zaklon. Popne se na travnat brežuljak i pogleda oko sebe. Ugleda nekakvu kolibu, kojoj se iz dimnjaka leluja dim. Ispred nje je bio korovom obrastao vrt a otaga se vidjela trošna staja. zaključivši da je i takav zaklon bolji nego ikakav, potjera konja prema kolibi. Stigao je do nje baš kad su počele padati prve krupne kišne kapi. Uvede vranca u malu staju, u kojoj je bila postarija mazga i zadovoljno žvakala sijeno.

Zatvorivši stajska vrata, pretrči tridesetak metara do kolibe. Kucajući lijevom rukom, desnom povuče malo kolt iz korica i spusti ga opet u njih. Iza kolibe mu odgovori drhtav starački glas i pozove ga unutra.

Koliba je iznutra bila bijedna kao i izvana.

— Dobar dan — pozdravi Hastings bradatog starca koji se naginjao nad štednjak gdje se pržila slanina. — Jelo izvrsno miriše.

— Dobar dan, stranče. Sjednite. Ima dovoljno jela za nas obojicu — odgovori starac hrapavim glasom.

— Uskoro će se smračiti, a ovakva noć nije prikladna za jahanje. Ako vam se ne žuri, ostanite ovdje. Ljudi rijetko prolaze ovuda. Sjednite, pa ću dovršiti večeru.

Hastings se spusti na stolicu koja je izgledala tako kao da će se raspasti pod njim. Bio je okrenut leđima prema vratima i prednjem prozoru, pa se osjećao donekle neugodno, no starac mu je ponudio baš tu stolicu. Kao nezvan gost, morao ga je poslušati.

— Zaputili ste se nekamo na jug ili idete u Northgate? — zapita starac.

— Na jug.

— Dugo ste bili u Northgateu?

— Predugo, za moj ukus. Više od mjesec dana.

— Taj je grad nekoć bio lijep. Ja sam jedan od prvih ovdašnjih doseljenika. Živio sam u gradu dok se nije pojavio Denton. Kad mi je uzeo kćerku, nisam više htio imati posla s tom ništarijom, te sam se preselio ovamo i počeo obrađivati zemlju. — Ispitivački pogleda Hastingsa. — Kako to da ste jahali riječnom obalom? Malo ljudi prolazi ovuda.

— Među drvećem je svježije nego na glavnom putu.

— To je istina — složi se starac — to je istina. — Izreže slaninu na debele kriške i doda toplog graha, zatim im natoči obojici vruće crne kave. Tada mahne Hastingsu neka se prihvati jela.

Obojica su jela kao da se utrkuju.

Vani se smračilo i oluja je, čini se, dosegnula vrhunac. Međutim, njih dvojica su mirno i zadovoljno večerali dok je kiša bijesno šibala zidove i prozore.

Iznenada prasne puška i zazveči razbijeno staklo. Hastings se naježi i osjeti kraj uha zračnu struju. Starac se prevrne na leđa kao da ga je netko gurnuo. Zgrabivši smjesta petrolejku, Hastings je ugasi, baci se na pod, otkotrlja od stola i za tren ostane ležati nepomično, dok su mu se oči privikavale na mrak. Tada se dignu i prišulja vratima. Naglo ih otvori i, izvukavši revolver, iskoči u mrak. U tom trenu bljesne munja i za čas obasja sjenku što se dizala iz blata, s revolverom u ruci. Odmah mu se trzne kolt u šaci. Jedanput! Dvaput! Puca li u utvaru? Je li pogodio protivnika? Kupao se u hladnom znoju. Tamu rasvijetli opet munja. Nigdje se nije ništa micalo. Hastings krene tamo gdje je maloprije vidio sjenku. Zapevši nogom o nešto, sagne se. U blatu je ležalo potrbuške tijelo. Uhvati tog čovjeka za mokri okovratnik kapu-

ta i odvuče ga u zaklon na verandi.

Ostavivši blatnog uljeza na verandi, vrati se u kolibu. Starac je ležao ondje gdje je pao. Hastings klekne kraj njega i prisloni mu uho na prsa, a onda se poolako dignu. Ustanovio je da je starac mrtav.

Uvuče u kolibu onog mrtvog uljeza i pokrije oba tijela otrcanim gurnjevima s kreveta. Obavivši taj neugodan zadatak, svuče sa sebe mokru odjeću i razmjesti je oko štednjaka, zatim pažljivo obriše revolver, uzme s police limenku ulja i podmaže ga. Napokon se ispruži i zaspi.

Kad je svanulo, brzo se obukao, ali je ptom i temeljito nauljio krute, suhe korice. Utrljao je starom krpom ulje u kožu. Zakopča opasač, sveže korice uz stegno i spusti revolver u njih. Naglo povukavši kolt, zadovoljno kimne i počne pripremati doručak.

Vani su već gotovo nestali tragovi oluje. Vidjele su se samo mjestimice barice, koje su se brzo sušile na jutarnjem suncu.

Metnuvši oba mrtvaca na mazgu, Hastings je upravo krenuo prema vrancu kad je opazio da se u blatu svjetluca nešto. Približi se i podigne sa zemlje lijepu pušku šarpovku za lov na bizone. Metalni su dijelovi bili poniklovani i ukrašeni šarama. Na kundaku su se vidjeli inicijali: »T. J.« Gurnuvši pušku u navlaku na sedlu, uzjaše vranca i, vodeći za sobom mazgu, zaputi se prema gradu.

Zbunilo ga je ono što je otkrio. Puška pripada, bez sumnje, Tuckeru Johnsonu. Zašto je htio ubiti starca? Dovraga, spozna iznenada Hastings, strijelac nije gađao starca, nego mene. Ostao sam živ samo zato što je najednom puhnuo vjetar ili je strijelcu pljusnula kiša u oči. Ipak, Tuck nikada ne šalje nekoga da puca umjesto njega. Ne, to ne bi učinio. Kako se, onda, može objasniti ubojstvo? Nema nikakve sumnje da je puška Johnsonova; dobio ju je

prije nekoliko godina na natjecanju u streljaštvu i često se hvalio njome. Ne bi je posudio niti bi mu je bilo tko mogao ukrasti. Hastings se smeteno počese po glavi i potjera brže vranca.

Šerifski je ured bio na sjevernom kraju ulice. Privezavši pred njim konja i mazgu, Hastings ude i prodrma čovjeka koji je spavao na stolici i glasno hrkao.

– Tko je... što je... koji je to vrag?
– promuca čovjek, budeći se vrlo sporo i spustivši noge sa stola na pod.

– Slušajte, šerife – progovori Hastings, cereći se – imam vani dvojicu ljudi koji bi vas mogli zanimati. Sudeći prema svemu, probušili su ih meci.

– Nisam ja nikakav šerif! Ja sam pomoćnik gradskog šerifa – progunda čovjek, posisavši glas kao da ispravlja neku vrlo bitnu pogrešku. A onda mu dopru riječi do mozga.
– Mrtvi su? Dodavola! Tko su? Tko su oni? Što se dogodilo? – Skakutao je, ne znajući što da učini. Pritom mu je opasač, zakopčan suviše labavo oko košćatih bokova, klizio niz stegna i smetao mu. Pode za Hastingsom van, zaboravivši šešir i povlačeći opasač uvis.

Hastings je jedva suzdržao smijeh gledajući ga kako kratkim koracima žuri prema mazgi. Očito je najedanput, kaopomoćnik gradskog šerifa, postao svjestan svoje važnosti. Oprezno se približi mazgi kao da bi se tijela mogla svaki čas dići i napasti ga, te vrlo polako zavrne gunj.

– Hej, pa to je Ike Henry! – uzvikne. – Čistio je Slaterov salon. Radio je za stan i hranu... i piće. Najviše ga je zanimalo piće. – Brzo zaviri pod drugi gunj, pazeći da ne dodirne mrtvo tijelo. – Sveca mu! Pa, to je stari Taylor! Zbog ovoga će se uzvitlati velika prašina. – Pogleda Hastingsa. – Kako se to dogodilo?

Hastings mu ispriča što se zbilo, ali ne spomene Johnsonovu pušku.

– Velite da je Henry ustrijelio Taylora, a vi ste ustrijelili Henrya?

– promrmlja šerifov pomoćnik, sumnjičavo vrteći glavom.

– Tako je – potvrdi Hastings donekle razdražljivo.

– Dobro, mislim da nije potrebno da vas pritvorim. Denton će se razbjesnjeti kao ris kada dozna vijest. Taylor mu je bio tast.

– Nisam to znao.

– Kamo ćete sada? Ostat ćete u gradu?

– Neću. Idem na jug, vjerojatno u Kansas City, kamo sam se prvobitno i zaputio.

Hastings se popne na konja i odjaše ulicom, ostavivši šerifova pomoćnik kraj mazge i tovara na njoj. Kad je stigao do Slaterovog saluna, sjaše. Namjeravao je ući i suočiti se s Johnsonom. Međutim, Johnson ga dočeka već na vratima.

– Ideš nekamo, momče? – zapita ga Johnson.

– Donio sam ti pušku, Tuck. U novije vrijeme ne paziš dovoljno na nju.

– Da, to je moja puška. Gdje si je se dočepao?

Hastings osjeti u zraku čudnu napetost. Spusti desnu ruku tako da mu se približila revolverskom dršku. Imao je dojam da se Johnson nakostriješio kao vepar u klopci.

– Sinoć je pucao na mene jedan čovjek i promašio me. Dobro, kako se mogao Slaterov pijanac dočepati tvoje dragocjene puške?

– Žao mi je, momče, ali nisam još zapazio da mi je nestala. Vjerojatno mi ju je Henry zdirio bez ikakva problema. Ne obraćam pažnju takvim propalicama.

– Vidiš, to je vrlo zanimljivo. Kako znaš da govorim o Henryu? Nisam spomenuo ime.

– Spomenuo si Slaterova pijanca, momče. – Johnson se široko naceri. – Takvu nazivu najbolje odgovara Ike Henry.

– Zar posuđuješ taku skupu pušku tipovima poput Henrya?

– Nisam rekao da sam mu je posudio, momče. Uzeo mi ju je neopazice. Zauzet sam kartanjem i tjelohraniteljskim poslom. – Johnson kao da se ispričavao, a to mu nije bilo svojstveno, pa su u Hastingsu još više ojačale sumnje. – Počastio bih te pićem, ali Slater veli da te više ne želi vidjeti ovdje. Znaš što mi je kazao? – Johnson pogleda uljevo i udesno i, približivši mu se, prošapće: – Traži od mene da te bez oklijevanja ustrijelim ako se ponovo pojaviš ovdje. Raspisao je nagradu na tvoju glavu. Sasvim pristojnu. Znaš kakav sam ja, momče, rado skupljam novac, no dugujem ti uslugu. Poklonio si mi ovaj posao. Smiješno, zar ne? – Johnson ustukne. – A sada, momče, popni se na vranca i odjaši, jer ću, budem li te ponovo sreo, pucati.

Hastings slegne ramenima. Nije se htio sukobiti s njim. Okrene se i side po stubama s verande. U tom času začuje korake na drvenom nogostupu i dovikne mu odlučan glas.

– Stanite, Hastings!

Koraknuvši na ulicu, hitro se okrenuo, oprezan i spreman za borbu. Opazi da mu je doviknuo visok, plećat čovjek koji je žustro išao prema njemu. Na vjetriću mu je lepršala crna kosa. Nije nosio šešir. Koža mu je bila preplanula i na prvi je pogled sličio Indijancu. Blještava zvijezda na prsluku oda Hastingsu da je riječ o Benu Shaneu. Nosio je revolver nisko o lijevom boku. Desnom je rukom mahao, no lijeva mu je bila nepomična i malo skvrćena.

– Htio bih popričati malo s vama, revolverašu. Objasnite mi odakle vam ona dva tijela što ste mi ih ostavili pred uredom! – progovori osorno Shane.

– Pa, ispričao sam već sve vašem pomoćniku. Zašto ne zatražite od njega pojedinosti?

– Ne izigravajte pametnjakovića. Upravo sam to učinio. Hoću da mi sada vi ispričate sve i okanite se bilo kakvih zajedljivosti, čujete me?
– Shane se doimao samouvjereno i opušteno.

Hastings je želio pošto-poto izbjeći borbu. Želio je otići, a sukobi li se sa Shaneom, neće postići ništa. Stoga ispriča vrlo strpljivo što se zbilo sinoć. Kad je završio, pogleda Shanea ravno u oči, pokazujući mu da smatra taj razgovor gotovim.

– Hastingse – progovori napokon Shane, šarajući vrškom čizme po prašini na ulici – nemam razloga da vam ne vjerujem. Pa ipak, nešto mi govori da griješim puštajući vas odavde. Stoga me pažljivo saslušajte. Nestanite iz ovog grada i klonite ga se dokle god ja nosim ovu zvijezdu. Ugledam li vas ponovo, strpat ću vas u zatvor, a ako mi se pokušate oduprijeti, pucat ću. Prosvirat ću vam glavu. Dakle, imajte na umu to upozorenje i gubite se odavde! Smjesta!

Hastings pokorno uzjaše, pozdravi šerifa i potjera konja. Još nikad nije mirno podnio takve uvredljive riječi, ali je, želeći što prije otići, obuzdao osjećaje.

Uto dojure sa zapada lagana kola, poskakujući po neravnu tlu i dižući velik oblak prašine, i projure mimo njega tako da mu se vranac propeo. Prepoznao je na njima crvenokosu mladu damu. Prošli susret s njom donio mu je velike batine. Međutim, nije mu pažnju privukla toliko Margaret Denton koliko čovjek koji je sjedio kraj nje. Riječ je bila o čovjeku za kojim je tragao već godinama. Nije dosad znao da se on zove John Denton. Bijesno opsovavši, htio je potjerati vranca za kolima, ali se u posljednji čas predomisli.

V

Izjahavši iz grada, Hastings zaustavi zapjenjenog konja na bre-

žuljku s kojeg se vidio Northgate. Promatrao je skupinu vojnika u smeđim uniformama koji su se, još na konjima, poredali u polukrugu ispred šerifskog ureda.

Pametno je postupio što je u posljednji čas odustao od obračuna s Dentonom. Zacijelo bi ga vojnici ustrijelili ako bi im ubio vođu. Nije se bojao smrti, ali je želio Dentonu nanijeti što veću bol. Ako bi ga izrešetao, smrt bi bila suviše laka. Treba da umire sporo i mučno. Treba da pati kao što je on patio davno i da mu plati za sve patnje otada. Neka dozna tko ga progoni, neka sluti da mu se približava smrt i neka je se boji. Jedino tako ću se osvetiti kako treba, mislio je Hastings.

Na nogostupu su stajala dva sićušna lika i uzrujano mahali rukama dok su razgovarali. I izdaleka ih je lako prepoznao kao Johna Dentona i Bena Shanea. Činilo se da se prepiru. Kad su napokon završili razgovor, izdvoje se iz skupine četiri vojnika i odjašu u galopu na sjever, a Dentonovi i Shane uđu u šerifski ured.

Sada kad Dentona više nije bilo na vidiku, Hastings razmisli o budućnosti. Ne može otići odavde dokle god je Denton živ. Ali, ne može se ni vratiti u grad, ako se ne želi sukobiti sa Shaneom i Johnsonom. Iznenada se osmijehne i potjera konja na istok. Bude li jahao sporo, stići će taman na večeru.

Privezavši konja, tiho se popne na verandu i pokuca na vrata. Približe se prigušeni koraci, vrata se širom otvore i pojavi se pred njim Laurie u zelenoj haljini. Njena mu ljepota probudi čežnju u srcu i preponama. Očito se predugo odričem žena, pomisli.

– Brete! O, Brete! Vratio si se – usklikne ona i pohita mu u zagrljaj.

Zbunjen njezinom nesputanošću, Hastings je čvrsto zagrlj i počne ljubiti. Vatreno mu je uzvraćala poljupce. Napokon se, uzdahnuvši du-

boko i drhtavo, odvojila od njega i nježno mu se zagledala u oči.

— Laurie... — započne on i ušuti. Nije mogao pronaći prave riječi kojima bi izrazio misli. Kako da joj kaže da ne bi smjeli činiti ovo... da ne smiju dopustiti osjećajima da ih ovako zanesu? Kako da joj objasni da nije vrijedan njezine ljubavi, da je više mrtav nego živ i da ima samo jedan cilj u životu, a kad ga ostvari...?

Ljubav prema ženi bijaše za njega sasvim nepoznat osjećaj. Lutajući od grada do grada, nije imao vremena za žene, osim za one u salunima. One bi poslužile svrsi, no nije ih mogao voljeti. Pristojne su žene bile izvan njegova dohvata. Da li, uopće, voli Laurie? Možda je posrijedi puka žudnja?

— Otac spava — reče ona. — Udi, ali budi tih. Mislim da ga je teško pogodio tvoj odlazak. Veoma te voli. Vjerujem da u tebi gleda sina kojeg nije imao. — Uvede ga u kuhinju, raspiri vatru u štednjaku i metne na njega lončić za kavu. — Zašto si se vratio, Brete? Pomislili smo da te više nikada nećemo vidjeti, a kad tamo, ti si ovdje! Zapravo, nije važan razlog. Bitno je da si se vratio. Ovaj put ćeš ostati, zar ne? Tata će se itekako razveseliti kada te ugleda... a i Jed.

Kad su sjeli za stol, Laurie se zagleda u njega. Smeteno se promeškalo na stolici. Naslonivši bradu na ruke, netremice ga je promatrala i smješkala se. Počne joj pričati što mu se dogodilo, pazeći da ne spomene Johna Dentona.

Upravo kad je završio, dođe u kuhinju pukovnik. Odahnuo je i osjećao se mnogo ugodnije sada kad više nije bio nasamo s djevojkom.

— Zdravo, Brete — progovori pukovnik. — Učinilo mi se da čujem tvoj glas. Baš mi je drago što si se vratio. Ovaj put moraš ostati ovdje. Hoćeš li nam skuhati kavu, kćeri, ili voda kipi samo zato da bi se ovlažio ovaj prokleti suhi zrak?

Hastings je morao ponovo ispričati sve što se zbilo otkad je otišao od njih. Radoznalo su ga ispitivali o pojedinostima, a on im je odgovarao, ali nijednom riječi nije dotaknuo svoj osjećaj prema Johnu Dentonu. Upravo kad im je zadovoljio znatiželju, pojavio se Jed i krezubom nasmiješio. Pljesnuo ga je po leđima i, dok su se rukovali, tresao mu ruku tako snažno da je Hastings pomislio da će mu otpasti. Opet se moralo sve još jedanput prepričati kako bi se i Jed upoznao s događajima.

Poslije večere je Laurie počela prati posude, a muškarci su se povukli u sobu i pijuckali viski. Hastingsu nije prijalo to piće, ali ga je za volju društva prihvatio. Čavrljali su o nevažnim sitnicama, no vidjelo se da ih svu trojicu muče neke druge misli; međutim, kao da nitko nije htio prvi načeti neugodnu temu.

Pojavivši se na vratima, Laurie zaključio da bi im samo smetala.

— Ako se ne ljutite — obrati im se — poći ću na spavanje. Dan je bio vrlo naporan.

Čeznutljivo gledajući Breta, pitala se hoće li ga ovdje zateći i ujutro. Sada kad se vratio, nije ga željela ponovo izgubiti.

Hastings nasluti njezine dvojbe. Najradije bi je bio ponovo zagrljio i kušao njene slatke usne. Ti ga osjećaji oduševile i istodobno prestraše. Ne smije dopustiti sebi da se sada, poslije toliko godina, veže uz bilo koga. Dobrovoljno je izabrao samotnjački život i sve dublje upada u tu klopku koju revolveraši nehotice postavljaju sami sebi.

— Laku noć, Laurie — reče on tiho. — Vidjet ćemo se ujutro.

Kad je otišla, njih trojica su neko vrijeme šutjeli, gledali vatru i pušili cigare.

— Brete — progovori tada pukovnik i puhne dim prema stropu — nisi nam ispričao baš sve, zar ne? Slutim da si nam zatajio nešto, i to zbog Laurie. Imam li pravo?

– Imate, pukovniče – potvrdi Hastings, nimalo iznenađen starčevim zapažanjem.

– Dobro, što tajiš? – zapita Jed. Hastings je oklijevao. Nikada nije nikomu pričao o svojoj prošlosti, ali ju je sada želio otkriti, pustiti te ljude da zavire u njegovu tugu, pokazati im zašto već dugo vapi za osvetom.

– U ovom je kraju čovjek za kojim tragam već godinama – prozbori otvoreno. – On i ja moramo srediti neke račune. Odmah sam ga prepoznao, ali ne vjerujem da on mene pamti. Premda je donekle ostario, neću ga nikada zaboraviti, dokle god mu ne vratim milo za drago.

– Riječ je o Johnu Dentonu, zar ne, sinko? – zaključi pukovnik. Hastings kimne. – Denton je, nema sumnje, pravi gad, sposoban za sve, no nisam znao da vam se prošlost isprepliće. Mislio sam da je Denton, dok se nije doselio ovamo, živio na Istoku, u New Yorku ili negdje drugdje. Koliko te poznam, Brete, ti ne bi mogao dugo živjeti u nekakvom velikom gradu. Stoga me zanima kako ste se vas dvojica mogli sresti.

– Hm... – započne Hastings i zašuti, tražeći riječi. – Dogodilo se to davno, prije nego što je Denton otišao na Istok. Za vrijeme građanskog rata, one godine kad je Sherman marširao kroz Georgiju. Naš posjed nije bio na Shermanovu putu, pa nismo bili izloženi njegovu pohodu, ali nam to, nažalost, nije pomoglo. Te je godine kolovoz bio vrlo vruć. Stari Mose, jedini rob koji je još ostao kod nas, i ja bili smo u polju i brali pamuk. – Kako su navirale pojedinosti iz prošlosti, tako se postepeno vraćao kroz vrijeme i prostor u onaj kobni dan 1863, kad mu je bilo dvanaest godina. Gotovo je opet osjećao sunce što je žarilo s neba, osjećao je kako ga peku prsti dok bere pamučne čahure i trpa ih

u veliku vreću, prebačenu preko ramena.

Odjeća mu se natopila znojem i boljeli su ga svi mišići, ali nije odustajao. Vremena bijahu teška, hrane je bilo malo i mogla se nabaviti, uz vrlo visoke cijene, samo od smionih pomoraca koji su se uspijevali probiti kroz sjevernjačku blokadu i pritom bogatiti. Majka je ovisila o njemu, te im je ta žetva pamuka bila jedina nada za skorbu zimu.

Beruci pamuk, opazili su kolonu konjanika koji su se zaputili kroz drvored prema plantažnoj kući Hastingsovih. Uspravivši se, Bret je obrisao podlakticom čelo kako mu ne bi znoj tekao u oči i mutio mu pogled. Vojnici nisu bili ništa neobično u tom kraju. Često su moljicali hranu ili pljačkali. Samo, ti su vojnici bili drukčiji... imali su na sebi modre uniforme umjesto sivih!

– Jenkiji! – viknuo je Bret Hastings, bacio vreću s ramena i izbezumljeno potrčao prema kući. Otac mu je, major u južnjačkoj vojsci, povjerio zadatak da čuva plantažu i majku. Vjerojatno zato da bi dječak lakše podnio njegov odlazak i osjećao se malone odraslim. Međutim, Bret je shvatio tu obavezu vrlo ozbiljno, pa je sada, smatrajući sjevernjačke vojnike velikom opasnošću, namjeravao preuzeti odgovornost. Zanemarivši neumoljivu činjenicu da osamljen dječak ne može ništa protiv vojničke čete, jurnuo je kroz pamučno polje prema kući.

Kad je dotrčao do rube velike tratine, vojnici su već ležali, sjedili, drimjali, kartali se ili drukčije nastojali iskoristiti predah. Zaustavio se iza velike magnolije odakle je, skriven njihovim pogledima, mogao vidjeti što se zbiva. Na stepenicama verande sjedio je narednik i povremeno pljučkao tamnosmeđ duhanski sok. Nije još nikada vidio prljavijeg čovjeka. Na bluzi su mi bile brojne mrlje od jela, a čupava mu se brada slijepila od duhanskog soka i

prašine. Zaključivši da se mora obratiti baš njemu, Bret mu se oprezno približio.

— Što je, mali? Odakle si? — obratio mu se narednik, digavši pogled. Bret mu nije odgovorio, već je samo pogledao kućna vrata. — E, mali, ne možeš unutra. Kapetan ima nekog posla i ne dopušta nikomu da mu smeta.

Kad je Bret naglo jurnuo prema stepenicama, narednik ga je hitro šćepao za gležanj i srušio na leđa. Boreći se sa suzama, digao se i gnjevno pogledao narednika koji se tresao od smijeha. Koraknuo je ulijevo, naveo narednika da se trzne na tu stranu i šmugnuo kraj njega s druge strane. Uspio je ući prije nego što je narednik ustao i, ljutito psujući, krenuo za njim.

Unutra je naišao na nekog poručnika, ali je i njega izbjegao i potrčao uz stube prema majčinoj sobi.

— Hej, mali, ne možeš tamo! — viknuo je za njim poručnik i potrčao, ostavivši bradatog narednika na kućnim vratima.

Stigavši do vrha stuba, Bret je uletio u majčinu sobu, čvrsto odlučivši da je zaštiti. Opazivši ga, grozničavo je posegnula za ponjavom kako bi se pokrila. U tom je času koraknuo unutra i poručnik, čvrsto uhvatio dječaka i počeo ga vući iz sobe, istodobno se ispričavajući svom bijesnom starješini.

Čovjek na krevetu pocrvenio je kao rak, hitro se digao i krenuo prema malom Bretu. A onda je, sjetivši se da je gol, zastao i počeo se oblačiti.

— Uvedite dječaka u sobu, Blantone — kazao je poručniku — i zatvorite vrata.

Za to je vrijeme Bretova majka, ležeći na krevetu i zarinuvši lice u jastuk, grčevito jecala.

Obukavši se, kapetan se pogledao u zrcalu i provjerio da li izgleda besprijeorno, a onda je uzeo četku s toaletnog stolića i provukao je

kroz kosu. Napokon se, zadovoljan izgledom, okrenuo prema poručniku.

— Blantone, smjestite dječaka u onaj naslonjač i svežite ga — zatražio je.

Crvenjevši se od stida, poručnik ga je odmah poslušao. Izvukavši iz čizme dugačak nož, odrezao je nekoliko traka s teških zavjesa na prozorima i njima svezao čvrsto dječaku ruke i noge.

— Vrlo si znatiželjan, mali — progovorio je tada kapetan. — Zar te nisu naučili da moraš pokucati prije nego što uđeš? Jesi li sada zadovoljio radoznalost? Majka ti je vrlo lijepa. Imaš veliku sreću što ti je baš ona majka.

Bret ga je zapanjeno slušao. Oficir je govorio tako kao da se nije ništa dogodilo, kao da je stari prijatelj njihove obitelji i navratio se samo na ćaskanje. Držao se tako kao da ne čuje očajničko ridanje ponižene žene na krevetu niti vidi svezanog dječaka koji se uzalud pokušava osloboditi. Nehajno je prišao velikom prozoru i zagledao se van. Kad su prošle dvije-tri minute, okrenuo se opet prema malom Bretu.

— Uletjevši ovamo, veoma si zamrsio situaciju. Nisam navikao da me netko ometa dok sam s damom. To mi veoma smeta. Treba te kazniti zbog nepristojnog ponašanja. A i tvoju majku. Treba je kazniti zato što te nije bolje odgojila. Hm, kakva bi kazna bila najprikladnija? A, sjetio sam se. Blantone! Kažite naredniku Blackburnu neka postroji ljude pred vratima. Ova će žena udovoljiti svim mojim ljudima. A ovaj dječak, kojeg je veoma zanimalo što se zbiva iza zatvorenih vrata, neka sjedi ovdje i gleda sve. Možda će ubuduće biti uljudniji i poštovati tuđi mir. — Kad je opasao sablju, kapetan doda: — Još nešto, poručniče Blantone. Kad se sve završi, odvedite njih dvoje van i spalite kuću do temelja! Neke ljude samo strogost može naučiti pameti.

Čuvši to, Bretova je majka naglo sjela u krevet, pokrivajući ponjavom grudi.

— Ali... ali dali ste časnu riječ — zajecala je.

Kapetan ju je samo mrko pogledao.

* * *

— Zaboga! — uzvikne Jed.

Hastings se naglo vrati u sadašnjost. Gledao im je zaprepaštena lica.

— Znao sam da je Denton ništarija — prozbori Jed — ali nisam mogao zamisliti da je takva zvijer.

Pukovnik se držao suzdržljivije. Hastings nije još ispričao sve, pa je želio čuti kraj.

— Što se tada dogodilo? — zapita.

Hastings se naježi dok se živo prisjećao svega toga. Zažmirivši za trenutak, jasno je vidio vojnike kako ulaze u sobu jedan po jedan. Većina ih nije htjela sudjelovati u tom, no neki su, malobrojni, uživali u takvoj prilici. Najgori je bio prljavi narednik. Dok je obavljao svoje, gromko se smijao.

A Bret je morao sve to gledati. Nekako je prestao smatrati ženu na krevet, svojom majkom, već je postala za njega samo gola bludnica. Jedino tako je mogao podnijeti tu okrutnu zloupotrebu njena tijela. Nasreću, nakon nekog se vremena onesvijestila od boli ili stida.

— Natjerali su me da sve gledam — pričao je — zatim su spalili kuću. Preselili smo se u kolibu za robove i za tri dana je majka umrla. Pronašli smo joj tijelo u šumici kraj izvora, gdje sam često brao s njom cvijeće. Uvjeren sam da se ubila od stida. Donekle sam, mislim, i ja bi kriv za to. Nastojala mi je objasniti svoj postupak, govorila mi je da se podala kapetanu kako bi spasila naš dom. Navodno se nagodila s Dentonom... dala je svoje tijelo kako bi joj on poštediti kuću. Nisam mogao shvatiti njezin postupak... opravda-

ti njenu nevjeru prema ocu. Danas mi je jasno da je veoma voljela dom. Dakle, zacijelo uvidate zašto moram ubiti Johna Dentona, tog pokvareog gada!

VI

Prošlo je nekoliko dana. Hastingsu je za to vrijeme propao pokušaj da uhvati Margaret kao taoca i, odvevši je na ranč, namami Dentona da krene za njim. Nastojao je skovati neki nov plan.

— Nekako si se snuždio, momče — reče mu Jed jednog popodneva dok su svi četvero sjedili na verandi. Pukovnik se njihao na staroj stolici za ljuljanje, Laurie je plela, a Jed je pušio lulu. — Nešto te muči. Kako bismo ti mogli pomoći? Mi smo ti prijatelji, mladiću. Pozoveš li nas u pomoć, odmah ćemo dojuriti.

— Priznajem, neraspoložen sam — odgovori Hastings. — Čekam da se dogodi nešto. Godinama tragam za zločincem, a sada kad sam mu za petama...

— Ne znaš što bi trebalo poduzeti? — umiješa se pukovnik. — Organiziraj ljude, okupi građane oko sebe i okomi se na njega. Njima je stalo do njegova pada koliko i tebi. Još i više.

— Takva bi zamisao propala! — istakne Jed, tuckajući lulom o ogradu verande. — Oni su stado tupih goveda i nastoje izbjeći bilo kakve sukobe. Denton se vlada kao njihov veliki zaštitnik. Dodijelivši Shaneu šerifsku zvijezdu, očistio je grad od protuha. Građani to znaju i, premda nisu baš ponosni što ih drži u rukama, neće se pobuniti.

— Jed ima pravo — složi se Hastings. — Ne mogu od njih zatražiti pomoć. Treba da sâm riješim svoj problem.

— Jednog će se dana morati suočiti s istinom, Jede — reče pukovnik. — Ovo mirno razdoblje neće trajati vječno. Denton ima nešto na

umu. Nije okupio oko sebe odmetnike i stvorio od njih vojsku samo zato da bi grad oslobodio ološa. Zapamti moje riječi, uskoro će se dogoditi nešto, a kad se dogodi, jao nama!

Jed se iznenada digne i pokaže lulom.

– Netko dolazi! – reče.

Hastings i pukovnik također ustanu i zagledaju se u daljinu. Laurie nastavi plesti.

Gledali su oblak žute prašine što se polako spuštao s grebena u dolinu. Kad se približio, razbježali su trojicu jahača. U trenutku kad su jahači stigli do ograde i privezali za nju konje, Hastings side u dvorište, praćen pukovnikom. Jed htjede poći za njima, ali se pukovnik osvrne i uznemireno mu reče neka odvede Laurie i kuću. Iako se u prvi čas htio pobuniti, Jed naposljetku slegne ramenima i okrene se prema djevojci.

Čovjek na čelu otvori samouvjerenost dvorišna vrata i uđe u dvorište. Bio je čudno odjeven za ovo područje. Imao je na sebi kariran kaput s baršunastim suvracima. Preko prašnjavih visokih cipela navukao je sive nazuvke. Na glavi mu je bio polucilindar, a lice su mu djelomice zaklanjale naočale s metalnim okvirom. U koricama o pojasu s lijeve strane imao je malen revolver, koji je, očito, izvlačio desnom rukom. Hastings je sve to zapazio dok je polako išao prema njima. Prepozna neznanceve pratioce prema zvijezdi na prsima. Bili su Shaneovi pomoćnici.

– Tražim Breta Hastingsa – progovori hrapavim glasom niski, čudno odjeveni neznanač. – Jeste li to vi? – doda, okrenuvši se prema Hastingsu. Oba su šerifova pomoćnika zastala otraga, malo zdesna. Hastings nasluti da je čudni čovječuljak predstavnik zakona, no takva čuvara zakona nije još nikada vidio. Revolver mu je bio malena

kalibra, ali s ove bi udaljenosti mogao ubiti kao i veliki kolt.

– Da, ja sam Hastings.

– Ja sam Lorenzo French – predstavi se čovječuljak. – Predstavljam Pinkertonovu detektivsku agenciju i imam nalog za vaše hapšenje, Hastings. Predajte mi oružje, molim vas.

Hastings se iznenadi. Čovjek je hrabar, nema što. Zar govori ozbiljno? Ocijeni situaciju. French nije izvukao revolver, ali su pomoćnici uhvatili na nišan njega i pukovnika. Zapazi da je French gotovo na liniji gađanja između njega i obojice pomoćnika. Približi li mu se, pomoćnici će ga već teško pogoditi. Letimice pogleda pukovnika. Starac se uzvrpoljio.

Hastings obrati opet pažnju trojici uljeza. Vrlo polako spusti ruku prema koricama i oprezno izvuče iz njih revolver vršcima prstiju. Pažljivo ga okrene tako da može držak pružiti Frenchu. Bujanj mu je ležao na dlanu, prstima je držao cijev, a kažiprst mu je bio unutar štitnika okidača. Kad je French koraknuo prema njemu kako bi uzeo ponudeni revolver, Hastings ispruži ruku i pusti kolt tako da se zavrtio oko kažiprsta unutar štitnika okidača i držak mu se našao u šaci. Sve se zbilo u tren oka.

U istom je trenutku pukovnik posegnuo za cigarom u unutrašnji džep na prsima. Pomislivši da će izvući oružje, pomoćnici opališe, te se pukovnik sruši. Hastings hitro korakne naprijed, obuhvati rukom Frencha i, grubo ga povukavši prema sebi, uperi revolver u pomoćnike. Oni okinu u isti tren i pogode Frencha u leđa. Hastings im uzvrat vatrom dok se French polako rušio u prašinu pred njegovim nogama. Šerifovi se pomoćnici trznu kao lutke o koncu, nalete na ogradu i stro-poštaju jedan kraj drugoga. Od njihove se krvi zarumeni žuta prašina oko njih.

Hastings žurno pride pukovniku i opazi da mu se na prsluku raširila crvena mrlja. Strac je ukočeno gledao, već mrtav.

— Prokleti kujini sinovi! — uzvikne Jed kad je dotrčao. — Nije bio ni naoružan. Nikada nije nosio oružje, i ti su gadovi znali to. Riječ je o Shaneovim ljudima. Poznam ih obojicu. Za pare bi ustrijelili i rođenog brata.

French je još disao, no vidjelo se da se rastaje sa životom. Kleknuvši kraj njega, Hastings mu podigne glavu sa zemlje.

— Hastingse — prostenje French — sve je krenulo naopako. Nisam... nisam vas hapsio... službeno. Nisam... više... Pinkertonov službenik... otpušten sam... prije... godinu dana. — Zgrčio se i zatim nastavio: — Norwood... iz Teksasa... platio mi je... htio je... vašu smrt... i... — Najednom klone, ne dovršivši rečenicu.

Norwood? To ime nije značilo ništa Hastingsu. U Teksasu je boravio kratko. Gdje li je mogao sresti tog Norwooda?

— Oče! O, ne, oče! — vrisne Laurie kad je istrčala iz kuće. Baci se na očevo mrtvo tijelo i histerično zaplače, ne obazirući se na krv.

Hastings je nježno digne u naručaj i odnese prema kući. Kad ju je donekle umirio, pridruži se Jedu na verandi. Obojica uzeše lopate i počeše kopati grobove. Najveći je dio posla obavio Hastings, jer se Jed često morao nasloniti na lopatu i odmoriti. Kad su pokopali Frencha i Shaneove pomoćnike, rumeno je sunce već tonulo iza obzorja. Tada su otišli pogledati što je s Laurie. Spavala je, ali se u snu svaki čas trzala.

— Treba da kreneš — reče Jed dok je palio lulu.

— Da krenem? Što ti to, dovraga, znači? Ne mogu sada otići, Jede. Za sve ovo sam ja kriv. Da se nisam vratio ovamo, ne bi se ovo dogodilo.

Došli su po mene. Pukovnik se slučajno zatekao na licu mjesta. Nisam mu smio dopustiti da pode za mnom s verande.

— Slušaj, mladiću, ja mogu preuzeti brigu o svemu. Djevojka mi je poput rođene kćerke. Snaći ćemo se. Shane će potražiti pomoćnike kad se ne budu vratili. Zatekne li te ovdje, situacija će biti samo još gora. Laurie se danas nagledala ubijanja i krvi za cijeli život, a kad Shane zaviri ovamo, morat će zaglaviti ili on, ili ti, pa stoga nestani privremeno odavde, mladiću!

— Kamo da odem?

— Hm, ne znam, dovraga. Sakrij se negdje. Kad se bura stiša, potražit ću te. Bježi odavde dok se još nije pojavio Shane i ne prepiri se sa mnom.

Hastings ga kolebljivo posluša. Da nije iskoristio gostoprimstvo, pukovnik bi još bio živ. Osedla vranca i polako odjaše. Nije mu bilo ovako teško pri duši još od onog dana kad je doživio majčinu tragediju. Oči mu se napune suzama. Gdje god se pojavio, donosi samo žalost i nesreću.

Jahao je opet onom stazom na kojoj ga je nedavno iznenadila oluja i sklonio se opet u istu kolibu. Hoće li ga Shane tu pretražiti? Nije važno! Bio je spreman za obračun s njim. Povlačio se u svoju ljušturu. Opet je bio gnjevni revolveraš koji vapi za osvetom. Kao da su potpuno izbljegli nježni osjećaji što su buknuili u njemu za kratkog boravka kod pukovnika i Laurie.

VII

Sprovodu na mjesnom groblju prisustvovala je omanja skupina ljudi. Kraj otvorenog se groba raskoračio Jed Bannock, dok mu se ćelavo tjeme sjalo na suncu, odjeven u izgužvano, otrcano odijelo koje je izvukao tko zna otkuda. Kraj njega je stajala Laurie, u crnini,

skrivajući ispod dugačkog, tamnog vela lice, zgrčeno od boli, i otekle, pocrvenjele oči. Pogrebu je prisustvovala i Margaret Denton, svaki čas brišući čipkastom maramicom oči.

Podalje od groba bio je, pod širokim hrastom, neizbježni Hardian, prateći Margaret Denton na svakom koraku.

Digavši za trenutak pogled, Jed Bannock opazi da ga šerif Shane prodorno promatra. Sluteći da će ga Shane ščepati čim se završi obred nad grobom, znao je da mora smisliti neku uvjerljivu priču. Jučer je rekao Shaneu, kad je on tražio svoje pomoćnike i ugledao na pukovnikovu posjedu svježe grobove, da je Hastings odjahao na zapad. Shane je to prihvatio i žurno otišao. Okupio je u gradu potjeru i vjerojatno jahao cijelu noć. Uzalud. Sada je već, bez sumnje, vrlo razdražljiv.

Kad su se okupljeni počeli razilaziti, Jed uhvati Laurie za ruku i krene s njom prema vratima malog groblja. Ondje mu zakrči put Shane.

– Bannock, htio bih razgovarati s tobom. Neka djevojka produži – reče on prilično ljubazno.

Jed se zaustavi. Laurie mu se čvrsto držala za ruku, ne mičući se.

– Ne bismo li mogli razgovarati nekom drugom zgodom, šerife? Djevojka u ovom času ne može biti sama.

– Žao mi je, Bannock, ali ne mogu odgoditi razgovor. Neka produži – reče odrješito Shane, ne obazirući se na djevojku. – Ako se ne udalji, razgovarat ću pred njom, no za nju bi bilo bolje da ne čuje taj razgovor. Neka pričeka ondje. Pokaže na stablo pod kojim je stajao Hardian. – Bit će joj ugodnije u hladu. Naš razgovor neće potrajati dugo... ako budeš spreman za suradnju.

Hodajući iza Jeda i Laurie, Margaret Denton se zaustavila kad je Shane zakrčio put Jedu. Jasno je

zapazila da je starcu potrebna pomoć. Letimice pogledavši Hardiana, odlučno korakne naprijed.

– Hajdemo, Laurie, vratit ćemo se zajedno u grad – prozbori nježno, uhvativši djevojku za drugu ruku i ošinuvši pogledom Shanea. – Hajdemo, Laurie. Čini mi se da Jed i šerif moraju popričati o nečemu.

Blago je povuče za ruku i nastavi nagovarati. Laurie napokon pusti Jeda i krene poslušno s njom.

– Bannock – reče Shane kad su se njih dvije udaljile – jučer si me poslao na pogrešnu stranu. Prisustvovao si pucnjavi. Kamo je otišao Hastings? Dosta mi je tog tvog odugovlačenja! Zanima me gdje je on.

– Govoreći ti sasvim iskreno – odvrati Jed – ne znam kamo je otišao. Uglavnom, pucao je u samobrani. Oni tvoji šupljoglavci opalili su prvi. Ustrijelili su pukovnika i onog patuljastog kicoša... pucali su mu u leđa!

– Ma, nemoj! – progunda razdražljivo Shane. Ščepa Jeda objema rukama za košulju i, podigavši ga s tla, razjareno ga prodrma. – Dosta mi je tvojih priča, Bannock. Ne vjerujem da si ikada u životu rekao istinu. Zanima me gdje je Hastings i hoću smjesta čuti odgovor! Ne progovoriš li, batinama ću izvući iz tebe pravu istinu! – Spusti starca na zemlju još ga tresući.

Jed pogladi košulju i mrko ga pogleda. Znao je da je u gadnom škripcu. Mora li birati između Hastingsa i djevojke? Ako ga Shane premlati, kako će se brinuti o Laurie? S druge strane, zar može izdati Hastingsa?

– Kao što ti već rekoh – progovori i slegne ramenima – odjahao je na zapad. Međutim, ako ga nisi mogao ondje pronaći, možda je skrenuo nekamo. Pada li ti na pamet kakvo rješenje?

– Mislim da je otišao na jug kao i prošli put kad je krenuo odavde – promrmlja Shane. – Što veliš na to, stari?

– Svašta je moguće. Zašto ne odeš tamo i provjeriš? Dakako, podjednako je moguće da je skrenuo na sjever ili istok. Na kojoj ćeš ga strani najprije potražiti?

– To ja tebe pitam, stari. – Shane se raskorači i zakvači palce za opasač. – Dojadile su mi već te tvoje igre. Dobro znaš gdje je Hastings.

– Pa sada, šerife... ja mislim da je pobjegao na jug. Vjerojatno, u Teksas.

– Ne miči se iz ovog kraja dok se ne vratim. Uхватit ću ga, a kad ga šcepam... – Shane se okrene na peti i zaputi prema svom konju. Prije nego što je uzjahao, pogleda preko ramena starca. Na licu mu se odrazi kolebljivost. – Ovaj put govoriš istinu, Bannock?

– Dabome.

Shane se namršti kao da nije baš siguran u to, a onda skoči u sedlo i odjaše prema gradu.

Jed krene pješice cestom. Kad se približio rubu grada, ugledao je Shanea kako prelazi preko rijeke. Na naboranom licu zatitra mu smiješak. Lukavstvo je upalilo. Spomenuo je zapad i jug, pa će Shane tražiti bjegunca na istoku i sjeveru. Stoga će Hastings dobiti vremena, ali ne mnogo. Shane će ga naposljetku pronaći.

Kad je ušao u grad, opazio je pred trgovinom odjećom gorostasnog Hardiana i odmah znao da su Margaret i Laurie unutra. Čim je ušao, Margaret ga pogleda ispitivački i tjeskobno.

– Sve je u redu – reče Jed. – Šerifu će trebati vremena da pronade Hastingsa.

Margaret vidljivo odahne.

– Gdje je on, Jede? – zapita ona.

– Moram se sastati s njim.

– Hm, to je vrlo lijepo od vas, gospodo Denton, ali kako ćete se riješiti svoje sjenke? Shane je jedno, a Hardian nešto drugo.

– Uspjet ću, Jede. Nekako ću se riješiti Hardiana.

– Nadam se. Već mu je za petama Shane, pa ne bi bilo dobro da mu budu za vratom još i Hardian ili vaš muž. – Oklijevao je. – Sklonio se u kolibu vašeg oca na riječnoj obali.

– Hvala, Jede. Bit ću oprezna. Ni pošto im neću pomoći da ga pronađu.

* * *

Smračilo se i u Dentonovoj je utvrdi bilo vrlo tiho. Treperile su zvijezde, ali nije izišao mjesec. Koračajući oprezno po stražnjim stubama, Margaret je zastajala i osluškivala. Zaputi se prema stražnjoj ogradi od kolja. Iznenada izroni iz mraka neka sjenka i uhvati je za ruku.

– Gospodo Denton?

U prvi se tren ukočila i od straha su joj prostrujali kičmom ledeni srsi, a onda se opustila.

– Oh, kako si me prestrašio, Bobby Jessupe.

– Oprostite, gospodo Denton. Nisam vas namjeravao prestrašiti.

– Sve je u redu, Bobby. Žene su plažljive. Jesi li imao kakvih teškoća?

– Nisam. Ostali su uvijek spremni zamijeniti dežurstvo, pogotovu noćno. Rado spavaju. – Držeći je za ruku, tiho je povede prema vratašcima na stražnjoj ogradi.

– Nitko nije posumnjao? Nije im se učinilo čudnim što hoćeš stražariti noću? – zapita ona.

– Nisu ništa posumnjali. Smatraju me još napola djetetom – odgovori on i otvori vratašca. – Konj je ondje – reče i pokaže na drveće, udaljeno stotinjak metara.

Kad je uhvatio uzde osedlana konja, Margaret ga pogleda. Nije mu više od šesnaest godina, pomisli, no jedino se u njega mogu pouzdati. Pridružio se Dentonovim vojnicima tek prije nekoliko mjeseci. Doimao se poput dječaka koji se, obukavši očevu uniformu, igrao vojnika. Smeđe mu je sukno visjelo na mr-

šavom tijelu i nabralo mu se oko struka gdje je čvrsto stegnuo pojas. Bila je viša od njega. On je još dječak, mislila je, ali u mnogim pogledima već muškarac. Sagne se i poljubi ga u obraz.

— Vratit ću se prije svitanja — šapne mu.

Uslužno joj je pomogao da uzjaše.

* * *

Naglo se probudivši, Hastings osluhne. Oprezno krene kroz mrak prema vratima, držeći revolver u ruci. S riječnim žuborom i šuškanjem noćnih životinja pomiješao se konjski topot. Konj se približavao i napokon zaustavio.

— Brete? — javi se mek, nesiguran glas.

Hastings otvori vrata i korakne na verandu. Jahačica sklizne sa sedla i potrči prema njemu, ali se zaustavi pred verandom.

— Što radite ovdje, gospodo Denton? — zapita on, vrlo napet i sumnjičav.

— Brete, morala sam vas vidjeti i ustanoviti da li ste živi i zdravi. Čula sam za okršaj. Jed mi je rekao da niste ozlijeđeni, no morala sam se u to uvjeriti vlastitim očima.

Hastings je pretraživao pogledom tamu iza nje. Napokon zaključivši da nije došao za njom Hardian, side u dvorište i približi joj se. Odvojeni jedno od drugoga samo dvadesetak centimetara, gledali su se u oči. A onda se najednom, kao na nekakav znak, stopiše. Čvrsto ju je zagrlio i kušao joj usne. U prvi je tren stajala ukočeno, ne reagirajući, zatim su joj usne omekšale i priljubila se uz njega.

— Oprostite, gospodo Denton — promrmlja on kad su se napokon razdvojili. — Ne znam što me spopalo. Nisam to smio učiniti. Vi ste udani!

— Ne zovi me gospodom Denton, molim te — prošapće ona, smješkajući se njegovoj bezazlenosti. — Za

tebe sam Margaret. Hardian te pretukao zbog mene, pa treba da ti sada pomognem ako mogu.

— Nisi smjela doći ovamo, Margaret. Što onda ako John otkrije da te nema?

— Neće otkriti — odgovori ona samouvjereno. — Brete, treba da odeš odavde, i to smjesta! Još noćas! Inače će te Shane naposljetku pronaći.

— Ne brini zbog Shanea. Pobrinut ću se za njega kada dode vrijeme za to — odvрати nehajno Hastings.

— Nije riječ samo o Shaneu, Brete. — Ona ga uhvati za ruke. — Čini mi se da je John postao sumnjičav prema tebi, pa će te, ako ustrijeliš Shanea, nesumnjivo ubiti. Dobro ga poznajem, Brete. Bezobziran je. Najbolje bi bilo da se, dok još nije prekasno, vratiš tamo odakle si došao.

— Za koga bi to bilo najbolje?

— Idi, molim te, Brete — reče ona, ne odgovorivši mu na pitanje. — Ne mogu ovdje ostati dugo. Moram se vratiti prije svitanja, inače će zapaziti da me nema. Zar me nećeš poslušati?

— Otpratiti ću te — odgovori on kratko. Oglušio se na sva njena preklinjanja. Kad je osedlao vranca, krenuše na sjever.

Pred stražnjim ulazom u utvrdu predao ju je mladom vojniku koji ih je dočekao ondje.

— Hoćeš li me poslušati, molim te, Brete? — pokuša ona još jedanput na rastanku.

— Žao mi je, Margaret, ne mogu. — Prije nego što mu je mogla još bilo što reći, on pritrči svom konju, skoči na njega i odjaše.

Kad je iz klanca ušao u riječnu dolinu, na istoku je već posivjelo nebo. Shvatio je da više ne bi imao vremena odjahati do kolibe i da mora potražiti neko novo skrovište. Skrene konja na sjever prema šumi. Našavši se među drvećem, nađe prikladno mjesto, zaklonjeno gu-

stim šibljem, i tu priveže konja. Prostre gunjeve na tlu i ispruži se na njima. Međutim, prije nego što je mogao zaspati, progovori dobro mu poznat glas.

– Zdravo, momče. Pripazi na svoje pokrete. Ne bih te htio ustrijeliti, prijatelju stari.

Hastings polako sjedne i okrene se, pazeći pritom da mu se ruke jasno vide.

– To si ti, Tuck, zar ne? – reče. – Kako si me pronašao?

– Vrlo lako. – Jahnson se nasmije. – Nisam šepRTLja poput Shanea. Kad se završilo noćasnje kartanje, odlučio sam malo projahati okolicom i nadisati se noćnog zraka. Znaš li koga sam ugledao kad sam se udaljio od grada? Tebe i Dentonovu ženu. Slušaj, Šerif Shane te se želi pošto-poto dočepati, Brete. Raspisao je lijepu nagradu na tvoju glavu, pa sam odlučio ubrati te pare i istodobno te poštediti metaka. Naravno, poslije će te objesiti, ali što se tu može? Novac je novac. Krenuo sam za tobom. Otpratio si Dentonovu ženu kući, i sada smo ovdje.

– Ako se ne varam, ovaj put si me sredio, Tuck.

– Jesam, momče. Osedlaj konja, pa ćemo potražiti šerifa. Mislim da će ovaj put rado isplatiti nagradu.

Dok je Bret sedlao vranca, Jahnson pokupi njegov revolver i pušku.

– Slušaj, Tuck, ovakav mi se svršetak nimalo ne sviđa.

– Slažem se, ali Shane bi te, ionako, uhvatio nakon nekog vremena. Odlučio sam ga samo preteći i kupiti nagradu. Valjda mi ne zamjeraš zbog toga, prijatelju? Dovraga, od nečega se mora živjeti. Imao si priliku nestati odavde zauvijek, ali je nisi iskoristio!

VIII

– Carlyle! – vikne Shane. Njegov se pomoćnik naglo uspravi na stoli-

ci, trljajući pospane oči. – Odjaši k Dentonu. Reci mu da sam uhvatio Hastingsa i da ću ga sutra objesiti.

– Da odmah krenem? – zapita pomoćnik, imajući na umu kasne sate i pitajući se kako će reagirati Denton ako ga uznemiri u ovo doba noći. Prezirno pogleda Hastingsa.

– Da, odmah! – progunda Shane. Carlyle ode iz ćelije u kojoj je spavao, a Shane uvede unutra Hastingsa.

Vrativši se u ured, šerif ubaci tri klade u peć, ugasi svjetiljku i, ispruživši se na ležaju, smjesta zaspi.

Probudilo ga je sunce, sijući mu u oči. Kad se obrijao, otvori vrata kako bi izlio na prašnjavu ulicu prljavu vodu. Opazi da na klupi na verandi spava Carlyle. Očito je Denton prihvatio vijest bez ikakva komentara. Slegne ramenima, osmijehne se, obuče i tada ode u obližnji restoran.

Dok je šutke doručkovao, razmišljao je o skorom vješanju. U svim pričama koje je pročitao kao dječak, razbojnici su išli na smaknuće uzoru. Budući da je već svanulo, za to je prekasno. Hastingsa će objesiti u podne... tada će u gradu biti više ljudi. Što ih više bude prisustvovalo vješanju, to bolje. Štoviše, trebalo bi da nagovijesti taj događaj ovdje, u restoranu. Ovamo dolazi mnogo gostiju.

– Slušajte, pripremite mi doručak za zatvorenika, Hastingsa – obrati se on debeloj vlasnici restorana, udovici Mabel. – Neka bude dobar. Ionako će mu biti posljednji, jer ga namjeravam u podne objesiti!

Noseći toplo jelo Hastingsu, bio je zadovoljan svojom odlukom i nestrpljivo čekao podne. Utuče vrijeme tako što je sjeo za stol i prihvatio se administrativnih poslova koji su se nakupili za proteklih nekoliko godina.

Desetak minuta prije podneva, ustane i ode u ćeliju. Čvrsto svezav-

ši Hastingsu ruke na ledima, izvede ga van i povede niz ulicu prema vješalima. Ondje se već okupila gomila. Nije bilo onako velika kao što je priželjkivao, no vidio je tridesetak ljudi. Potraži pogledom Dentona, ali ga ne nađe. Razočara se. Kad se približio sa zatvorenikom, ljudi su zašutjeli.

Shane se progura kroz gomilu i popne na podij. Kad mu je Carlyle pomogao da smjesti Hastingsa iznad zaklopnih vrata, navuče Hastingsu preko glave omču i stegne je. Tada pogleda gomilu. Svi su čekali bez daha. Danas će ljudi vidjeti pravog šerifa na djelu. Danas će uvidjeti tko je njihov pravi vođa i čuvar. Još jednom preleti uzalud pogledom po glavnoj ulici. Johna Dentona nije bilo nigdje na vidiku.

– Želiš li štogod reći prije smrti, Hastingse? – zapita. Kad mu Hastings nije ništa odgovorio, okrene se i side po stubama. Korakne prema poluzi kojom će otvoriti zaklopna vrata, te će se Hastingsu, kad bude pao kroz njih, uslijed težine slo-
miti vrat. Približio joj se na jedan metar kadli mu je iz gomile doviknuo glas.

– Čekaj malo, šerife! Čemu takva žurba?

Shane se zaustavi. Riječi su prividno zvučale prijateljski, ali je razabrao u njima skrivenu opomenu. Glas mu se činio poznatim, ali se nije mogao sjetiti komu pripada. Okrenuvši se prema ljudima, uzalud je tražio onog koji mu je doviknuo. A onda, kao da mu je gomila pročitala misli, te su se ljudi povukli ulijevo i udesno i ostavili u sredini visoka, pogurena čovjeka koji je navukao crni šešir na čelo i zaklonio njime pospane oči.

– Johnson – promrmlja zadovoljno Shane i strese glavom. – Što te muči? Dobio si nagradu za hvatanje Hastingsa. – Zašuti za trenutak, zbunjeno se češući iza desnog uha. – Uvjeran sam da mu nisi pri-

jatelj, Johnsone. Uostalom, upravo ti si ga doveo. Ne vjerujem da se protiviš njegovu vješanju! Zar ne zaslužuje smrt zato što je ubio onu četvoricu i tko zna koliko ljudi prije toga?

– Hm, šerife, možda je tako, ali Bretu se nije sudilo.

– Sudilo? Otkad je tebi, Johnsone, stalo do suđenja? Hastingsu nije potrebno suditi. Svi znamo da je kriv. Ubio je dvojicu mojih pomoćnika, Ikea Henrya i starog Caleba Taylora, a vjerujem da je kriv i za smrt Lorenza Frencha i Tatuma Grahama.

Gomila zažamori.

– Zaista? – odvrati Johnson. – Pa sad, šerife, možda je tako, a možda i nije. Meni je svejedno. Međutim, kopka me nešto drugo, šerife.

Shane se namršti. Johnson mu je sumnjiv otkad ga je prvi put ugledao. Njegovi se potezi nikada ne mogu protumačiti pouzdano. Ne može se znati kad je ozbiljan, a kad se šali. Najčešće se vlada pospano, ali to je samo varka. Zapravo je vrlo budan i lukav. Očito odgada Hastingsovo smaknuće. Zašto? Želi samo privući pažnju okupljenih ljudi i istaknuti se ili je posrijedi neka druga pobuda? Postoji li kakva veza između njega i Hastingsa? Obojica su dojahali u grad istovremeno, ali je Johnson poslije uhvatio Hastingsa i predao ga zakonu. Zar je moguće da je sve to samo nekakva skrivena igra?

– Što te muči, Johnsone? – upita opet Shane, polako gubeći strpljenje. – Zar si pijan? – Naslutio je već da mu se ljudi, premda se drže ozbiljno, podsmjehuju. Taj pijani lakrdijaš ismijava ga pred svima. Upropaštava mu ove trenutke kojima se želi proslaviti.

– Hm, šerife, zamislio sam se malo zbog nagrade.

– Nagrade? Isplatio sam ti novac još sinoć. Valjda ne očekuješ da ću ti platiti dvaput!

– Ne, ne očekujem da mi platiš dvaput. – Johnson protrlja obraz i široko se nasmiješi. – Međutim, ako sada objesiš Breta, kako ću ga ponovo uhvatiti i dokopati se nove nagrade? Namjeravao sam ga hvatati barem triputa.

Shane zavrti glavom i opusti se. Umalo se osmijehne. Kriza je prošla. Johnson se samo šali s njim. Ponovo posegne za polugom.

– Shane! – dovikne ledenim glasom Johnson.

Šerif se polako okrene, držeći ruke podalje od tijela. Protivnik mu se izmijenio. Gurnuvši crni šešir na potiljak i pokazavši usko, odlučno lice, Johnson je stajao pogrbljen kao i prije, ali mu je sada desna šaka lebdjela nad revolverom u korici i raširio je oči. Činilo se da se više ne namjerava igrati.

Shane se napne i pripremi za akciju, gledajući ga u oči. Znao je o revolveraškim dvobojima toliko da mu je bilo jasno da mora promatrati protivnikove oči, a ne ruke. Oči će najaviti napad prije nego što se trzne ruka. Taj djelić sekunde odlučuje o životu i smrti. Ako Johnson želi borbu, neka mu bude. Iako je potjecao s Istoka, Shane se družio s oružjem cijelog života. Pobijedio je na brojnim streljačkim natjecanjima, gađajući iz revolvera. Bio je samouvjeren.

– Ozbiljno ti govorim, šerife. Ne bih htio da već danas rastegneš Bretu vrat. Pusti ga, pa ćemo ga opet loviti. To je baš zabavno, zar ne, šerife? Da i ne spominjem nagradu.

– Johnson, dosta mi je tog lakrdijanja. Predaj mi revolver – zatraži Shane i ispruži ruku – pa ćemo završiti ovu predstavu i objesiti ubojicu.

– Ako želiš moj revolver, uzmi ga, šerife. – Johnson se bljedo nasmiješi.

– Bude li potrebno, učinit ću baš to – odvrti odlučno Shane.

– Koješta! Nema na svijetu čovjeka koji bi mi mogao oduzeti revolver, a kamoli netko poput tebe. Možeš mi ga uzeti tek kad budem mrtav. A ne vjerujem da će mi se to dogoditi, jer nemaš iza sebe nikakve pomoćnike.

– Sâm si, Johnson, pa mi nisu potrebni pomoćnici ni potjera. Ako te budem morao ustrijeliti da bih ti uzeo revolver, učinit ću to. Možeš birati.

– Nisi dovoljno brz, šerife! – reče hladno Johnson, opet se držeći pospano. – Što još čekaš? – doda izazovno. – Odigraj igru, Shane.

– Dovraga, Johnson, povuci revolver ili zaveži i tornjaj se odavde! – vikne bijesno Shane.

– Dopusti da ti kažem nešto, Shane – odvrti ljubaznim glasom Johnson. – Moram ti dati prednost. Posegnut ću za oružjem tek kad već uhvatiš revolver i počneš ga izvlačiti, i ipak ću te pogoditi prije nego što ga uperiš u mene!

Shane izgubi strpljenje i spusti ruku, imajući dojam da je brz poput munje. Osjetivši snažan udarac, zatetura natraške. Odjekne prasak i potom ga opet udari nešto u prsa. Čuo je drugi prasak dok se obamrlost već pretvarala u neizdrživu bol. Zinuo je i uzalud pokušavao udahnuti spasonosni zrak. Modro se nebo nad njim smračilo i osjećao je da čvrsto drži u ruci revolver, da očajnički nastoji povući okidač, ali nije imao snage. Nezaustavljivo je tonuo u mrak.

Držeći u ruci kolt koji se još dimio, Johnson se raskoračio nad protivnikom. Uvjerivši se da mu od Shanea ne prijeti više nikakva opasnost, okrene se i pogleda gomilu, vraćajući oružje u korice. U međuvremenu je Carlyle neopazice nestao s poprišta događaja. Gradani su stajali nepomično i zaprepašteno. Da će netko ustrijeliti šerifa Shanea pred njihovim očima, činilo im se još neshvatljivim.

Johnson se u tren oka nađe kraj Hastingsa, izvuče ispod dugačkog kaputa lovački nož i prereže konopac, zatim mu oslobodi ruke.

— Kako si, momče? — prozbori veselo. — Nisi se, valjda, zabrinuo? Mogao si znati da neću dopustiti da mi starog prijatelja objese. Otidi sada u šerifov ured — doda tiho — i uzmi svoje oružje, a ja ću u konjušnici pokupiti naše konje. Sastanimo se na riječnom gazu dok se ovi ljudi nisu još snašli i odlučili naudit meni i tebi.

— Hvala ti, Tuck — reče Hastings, skoči s podija i potrči prema šerifskom uredu. Unutra nađe svoj opasač i, zakopčavši ga, brzo provjeri da li mu je revolver napunjen. Požuri prema riječnom gazu, u posljednji čas odlučivši da šmugne između kuća i izbjegne ljude koji su se okupili oko Shaneova tijela. Hici su privukli i mnoge iz prodavaonica, saluna i radionica. Uskoro će netko predložiti da se okupi potjera i krene za njima. Johnson je već čekao na obali, pogurivši se u sedlu na svom bijelcu i držeći uzde Hastingsova nestrpljivog vranca. Vladao se bezbrižno poput momka koji strpljivo čeka svoju draganu da bi s njom jahao kroz prirodu. Čim je Hastings uzjahao, krenuše preko rijeke. Željeli su se što prije udaljiti od grada.

— Zašto si to učinio, Tuck? — zapita Hastings kad su nakon nekog vremena usporili konje i, jašući jedan kraj drugoga, zaputili se na istok.

— Zbog novca, momče — odgovori Johnson i osmijehne mu se. — Što bi drugo moglo biti posrijedi? Vjerujem da ću od Dentona, ako te predam njemu, dobiti lijepu svoticu.

Hastings promisli o njegovim riječima. Napokon ga pogleda.

— Mene ne možeš prevariti, Tuck — reče tada. — Valjda ti je to jasno. Denton te sada, kad si mu ustrijelio šerifa kojeg je on postavio na taj

položaj, mrzi još više nego mene. Jesi li pomislio na to prije nego što si se upleo?

— Jesam. — Johnson slegne ramenima. — Htio sam ti se odužiti. Sada sam podmirio stare račune.

— Ne pričaj gluposti! Ti nikada ne činiš nešto iz čega ne možeš izvući nekakvu korist. Mislim da te na ovakav postupak nije navela samo želja da izravnaš račune. Uostalom, ostavimo to. Bitno je da si me spasio. Razlog nije osobito važan.

— Dobro, kad već razgovaramo o tom treba da ti objasnim ponešto. Moram priznati da je Slater raspisao nagradu na Shaneovu glavu... ali malenu — reče Johnson, razdvajivši palac i kažiprst jedan centimetar. — Otkrio sam, međutim, da se ti želiš obračunati s Dentonom. Ne znam kakav je razlog posrijedi, no vraški si odlučan. I stari Slater bi htio ukloniti Dentona, obećao mi je i nagradu, ali veli da moram pričekati dok Denton ne dođe u grad. A Denton dolazi u grad rijetko. — Izvadi iz bisage bocu i potegne iz nje, a onda, kad ju je Hastings odbio, povuče iz nje još nekoliko gutljaja. — Slater veli — nastavi — da moram ustrijeliti najprije Dentona, zatim Hardiana i Burtona ili svu trojicu odjednom ako želim ubrati cijelu nagradu. Ne smijem ukloniti najprije Hardiana ili Burtona, veli on, jer bi stari Denton tada naslutio što se kuha, okupio svoju vojsku i krenuo u osvetnički pohod. S jedne strane, ne žuri mi se; Slater mi plaća sve troškove, i to širokogrudno. S druge strane, dosadio mi je već ovaj grad i želim krenuti dalje. Stoga bih se htio što prije dokopati nagrade. Vidjevši da te veoma zanima Denton, odlučio sam uzeti nagradu za Shanea i udružiti se s tobom. Neću morati cijeli posao da obavim sam. Nas dvojica ćemo srediti onu trojicu vojnika, a ja ću pokupiti od Slatera nagradu što ju je raspisao na njihove glave. Nije bitno tko će ih

ukokati. Ja ću dobiti novac, a ti zadovoljstvo.

Hastings rastreseno kimne. Takvo je objašnjenje bilo već primjerenije Tuckeru Johnsonu.

– Ipak, muči me nešto, Tuck.

– Što, momče?

– Ona tvoja puška za lov na bizone – odgovori Hastings.

– Ni ja nisam odmah znao odgovor. Poslije sam ga otkrio. Slater mi je ukrao iz sobe pušku dok sam se kartao. Poprilično si mu se zamjerio onog dana kad si ga prestrašio u uredu, pa je poslao Ikea Henrya da te ustrijeli. Nije smio povjeriti takav zadatak pijanom Henryu. Čini se da te sada zaboravio; barem nije raspisao nagradu na tvoju glavu.

Ovaj put se Hastings osmijehne. Da je Slater obećao nagradu, Johnson bi je pokušao ubrati.

– Još nešto me zainima, Tuck. Odakle Slateru takve pare? Ne može toliko zarađivati u onoj svojoj jazbini.

– I ne zaraduje – reče Johnson, ispije posljednje kapi iz boce i baci je u grm kraj puta. – Mogao bih lagati i kazati da ništa ne znam, ali neću. Trebalo mi je podosta vremena da iščeprkam ponešto. Slater je pun para. Salun je samo pokriće. Došao je ovamo iz drugih razloga. Priprema nekakav velik posao, ali još nisam doznao o čemu je riječ. Pri ostvarenju tog nauma ometa ga Denton. Ne znam koliko će još čekati Slater. Mogao bi unajmiti revolveraše, ali ne želi, čini mi se, velik sukob s Dentonom. Odlučit će se za obračun samo ako bude neizbjeжан.

Začuvši štopot kočije iz Kansas Citya, skrenuše obojica s puta i sjahaše pod obližnjim stablom kako bi im se konji malo odmorili.

– Hej, sjećaš se onog čovječuljka kojeg si nedavno ustrijelio? – zapita uzbuđeno Johnson.

– Misliš na Frenchsa? Nisam ga ja ubio! Time su se proslavili Shaneovi pomoćnici.

– Nije važno. Upravo na njega mislim. Poslao ga je neki Norwood iz Teksasa i dao mu zadatak da te ščepa. Prilično dugo sam čavrljao s tim Frenchom.

– Da, spomenuo mi je Norwooda.

– Hastings zastane. – Dakle, ti si mu odao gdje sam, ha?

– Poznaš Norwooda?

– Ne poznam – odgovori Hastings.

– Vidiš, Slater ga pozna. On i Norwood su ortaci. Zajedno sudjeluju u poslu koji sam ti spomenuo. Norwood je uložio novac, a Slater je došao ispitati stanje, hineći da ga zanima samo salun. Ne znam čime si se zamjerio Norwoodu, ali mi je jasno da ti se, ako se on i Slater sastanu i ustanove da te obojica mrze, crno piše.

– Pojma nemam tko je taj Norwood i zašto mi želi smrt. Uglavnom, kad pomislim koliko imam neprijatelja, budućnost mi se ne čini ružičastom.

– Ne govori tako. Još ću se pokazati što sam te spasio s vješala – reče Johnson kroz smijeh.

Hastings se zabrinuto zamisli. Može li se pouzdati u Johnsona? Smije li ga odvesti u pećinu koju je Jed prebudio kao prikladno skrovište? Vjerovao mu ili ne, mora ga povesti tamo. Tko zna hoće li tu pećinu, služeći se samo starčevim uputama, uopće pronaći? Jed ju je opisao kao savršeno skrovište. Otkrio ju je sasvim slučajno za svojih lutanja prije mnogo godina. Navodno se njome koristila samo skupina Indijanaca prije nekoliko desetljeća.

* * *

Iz kočije se iskrcalo u Northgateu troje putnika: sijeda starica, neki mlad i visok dugonja te nizak čovjek koji se držao upadljivo samo-

svjesno, poput većine niskih ljudi... kao da mu svijet duguje nešto zato što je niži od drugih. Međutim, kod njega se mogla zapaziti i velika neustrašivost, kao da je navikao vladati svima oko sebe. Imao je široka ramena tako da se stjecao dojam da je širok koliko i visok.

Kad je ušao u hotel, nezadovoljno se namrštio gledajući izgrebeno pokućstvo i otrcani sag.

– Sobu – reče zapovjednički ćelavom recepcioneru.

– Samo trenutak, gospodine! – odvrati mu uslužno recepcioner Bill Kipley i namjesti naočale kako bi mogao vidjeti kroz njih. – Hm, da vidimo... imamo sobu na prvom katu, s pogledom na ulicu. Odgovara li vam?

Niski stranac kimne dok se upisivao u knjigu gostiju.

– Zar je važno gdje je soba? – promrmlja. – Zacijelo je ružna kao cijeli ovaj hotel. Štoviše, odvratna je kao cijeli ovaj grad... kao cijeli ovaj kraj... Pošaljite nekog k Franku Slateru. Htio bih se smjesta sastati s njim! Poručite mu da ga zove Brandon Norwood!

IX

Jašući kroz riječno korito, Hastings se zaustavi ispred okuke, napola okrene u sedlu i pogleda Johnsona iza sebe.

– Dakle, Tuck, čini mi se da sam promašio pećinu – reče, čupkajući brkove.

– Izvrsno, momče – odvrati Johnson. – Ako je ne možeš pronaći, iako znaš da je tu negdje, onda je kao stvorena za skrovište. Ipak, hoćeš li je uspjeti pronaći prije nego što nam se za petama nađe potjera?

– Vjerujem da hoću – odgovori Hastings, okrene konja i počne se vraćati niz rijeku. Jašući polako, neprestano je promatrao zapadnu obalu. Sada je povremeno dozivao Jeda.

– Hej, momče, budeš li toliko vi-kao, otkrit ćeš potjeri gdje smo – reče Johnson.

Ne obazirući se na njega, Hastings nastavi dozivati. U dušu mu se uvlačio strah. Možda se nešto dogodilo Jedu i Laurie, pa ih ne čekaju ovdje.

U tom se trenu začuje reski zvižduk. Odmah odahnuvši, Hastings uspori konja i odgovori zviždukom. Na obali se pojavi Jed. Povede ih kroz šumarak i šikaru prema pećini.

– Zašto si doveo tok kockara? – progunda starac.

– Zdravo, stari – prozbori Johnson i pruži mu ruku.

– Tuck me u posljednji čas spasio s vješala. Gdje je Laurie?

– Dovraga, otišla je! – odgovori Jed. – Valjda joj je dojadilo čekanje.

– Otišla je? – uzvikne Hastings. – Kamo?

– Smiri se! Daj starom priliku da nam ispriča – umiješa se Johnson, spustivši ruku na Hastingsovo rame.

– Cijelo jutro se vrpoljila i uzrujavala. Pokušao sam je smiriti, ali uzalud. Hodala je amo-tamo kao medvjed u kavezu. Prije jednog sata me poslala po drva. Tek što sam se vratio, začuo sam vas kako se dere-te kao izbezumljeni. Ukratko, ona je odjahala dok sam skupljao drva.

– Kamo li je mogla otići? – zapita Hastings. – Valjda ne traži mene! – Krene prema konju, još mrm-ljajući sebi u bradu.

– Čekaj! – vikne Johnson i uhvati ga za rame. – Znala je u što se upušta. Vjerojatno ima u gradu prijateljice.

– Iako to činim teška srca – progunda Jed i namrgošeno pogleda Johnsona – moram priznati da ovo strašilo ima pravo. Mala ima ondje nekoliko pouzdanih prijateljica i bit će joj kudikamo bolje nego ovdje. Nitko se neće zbog nas

okomiti na nju. Ondje će joj biti ugodno kao ptičici u gnijezdu.

– Možda imaš pravo – složi se Hastings.

* * *

Kad je dvostruka kolona jahača, koju je predvodio Beau Hardian, ušla u Northgate, grad je bio pun farmera, rančera i kauboja koji su pohrlili u njega iz raznih razloga. Bila je subota, dan kad su se sklappali razni poslovi i sastajali prijatelji. Duž ulica poredala su se raznolika kola, a osedlani su konji, privezani za prečke, nestrpljivo žvakali žvale dok su se njihovi gospodari opijali, pričali, psovali, tukli se, kockali i drukčije provodili vrijeme

Hardian zaustavi svoj mali odred pred hotelom i naredi vojnicima da sjašu. Kad su se postrojili, pozove k sebi kaplare Christiansena i Flannigana. Jedan je bio visok, žilav Švedanin, žute kose, a drugi zdepast, ridokos Irac.

– Kaplare Flannigane, povedite svoje ljude i pretražite temeljito sve kuće. Provjerite da nema u gradu Hastingsa i onog kockara. Počnite od južne strane. – Hardian se okrene prema Švedaninu. – Kaplare Christianse, učinite isto sa sjeverne strane. Izostavite Slaterov salon. Za njega ću se pobrinuti ja osobno. Voljno!

Na nogostupu su zastali ljudi i zainteresirano gledali mali vojni odred. Zazirali su od Dentonovih ljudi, iako se nisu bojali da bi im oni mogli učiniti nekakvo zlo. Denton nije nikada dirao grad.

Kad se Hardian zaputio nogostupom prema Slaterovom salonu, svi su im se micali s puta. Ušavši, preletio je pogledom po brojnim gostima i krenuo prema Slaterovu uredu otraga, pažljivo zaobilazeći zaузete stolove. Zastane pred uredskim vratima i, umjesto da posegne za kvakom, snažno udari po njima nogom. Odmah se rascijepilo drvo oko kvake.

Ljutito digavši pogled s papira pred sobom, Slater problijedi kad je vidio tko mu je upao u sobu. Iz drhtave mu šake ispadne pero.

– Smiri se, Slateru – reče mu osorno Hardian. – Gdje ti je čuvar? – Osvrne se oko sebe kao da očekuje da će svaki čas iskočiti visoki, suhonjavi Johnson.

– Z-zar ne znaš? – promuca Slater. – Ubio je Shanea i zatim pobjegao s Hastingsom.

– To mi je poznato. Gdje je sada? – zapita Hardian i sjedne na rub stola.

– Ne znam. Jednostavno, nestao je. To je živa istina! Ne znam kamo je otišao niti me briga. Više ne radi kod mene. Ne misliš, valjda, da bih zadržao čovjeka koji nam je ubio šerifa?

– Ih! – izusti prezirno Hardian i ustane.

Uto se otvore vrata i ude Brandon Norwood. Slater vidljivo odahne kad je ugledao prijatelja.

– Tko ste vi? – zapita Norwood. Imao je na sebi sivo odijelo, kravatu sa cvjetnim uzorkom i naheren sivi polucilindar. Nosio je štap s velikim srebrnim drškom u obliku glave. Hardian ga nezainteresirano pogleda i okrene se opet prema Slateru. – Pitao sam vas nešto, čovječe, i hoću odgovor! – zatraži ljutito Norwood.

– Ne tiče vas se tko sam – odvrati Hardian. Razgovaram sa Slaterom.

– Očito ste vi razvalili vrata. To je prava drskost. Slater je moj ortak, pa se ono o čemu razgovarate s njim tiče i mene. Je li jasno?

– Razgovor vas se ne tiče, bili mu ortak ili ne. Budete li pretjerano ustrajni, snosit ćete posljedice!

– Bardone – umiješa se Slater – ovo je Beau Hardian... znaš, pričao sam ti o njemu... jedan od Dentonovih ljudi.

– A, da. Znači, ti si taj grubijan koji mlati sve oko sebe. Ne bojim te se, dugonjo! – Norwood prezirno

puhne, podigavši se na prste i gledajući Hardiana u bradu. – Premda sam nizak, svugdje cijene moju vještinu u borbi šakama. Treba li da protumačim tvoje riječi kao prijetnju? Ako mi prijetiš, uvrijedit ću se i pošteno te premlatiti!

Slater se uplašeno povuče do zida. Norwood je prokleta budala, pomisli, ako izaziva Hardiana.

Pogledavši Norwooda, Hardian prasne u smijeh.

To još više razbjesni Norwooda. Kako mu se usuđuje smijati u lice! Hitne štap uvis tako da je uhvatio njegov donji dio, hitro zamahne njime i udari drškom Hardiana po ramenu, tik iznad ključne kosti. Gorostas se pokušao izmaknuti, ali nije uspio. Odrveni mu ruka.

Potpuno ravnodušna lica, Hardian korakne naprijed i zgrabi štap, dok mu je lijeva ruka mlohavo visjela. Čvrsto držeći štap, ispruži duž njega palac i slomi ga kao da je grančica.

Zapanjen onim što je vidio, Norwood se privremeno nije mogao ni pomaknuti. Spretno rukujući štapom, uspio je svladati njime već mnoge divove poput Hardiana. Dovoljan je bio jedan jedini udarac. Protivnici bi izgubili volju za borbu i bili mu prepušteni na milost i nemilost, ali to se nije dogodilo i ovaj put. Gorostas nije ni trepnuo okom, iako mu je ruka odrvenjela... to se jasno vidjelo.

Hardian ščepa desnicom Norwooda za suvratke kaputa i podigne ga. Premda mu je lijeva ruka obamrla, ipak se mogao donekle poslužiti njome. Počne čuškat i Norwooda. Udarao ga je i ponižavao dokle god se Norwoodu nije zajapurilo lice i navrle mu suze na oči. Tek tada ga je pustio.

Norwood je za tren stajao ošamućeno, dok mu je u ušima zvonilo.

– Hardiane, kad idući put dodeš u grad, ponesi revolver, jer ću te, tako mi svega, ubiti zbog ovoga! Nitko

me ne može poniziti i ostati živ! – vikne i izjuri iz sobe.

– Kaži svom ratobornom prijatelju neka se obuzda – promrmlja Hardian. – Bude li me ponovo izazvao, upotrijebit ću šake. Slušaj, ako čuješ štogod o onom kockaru, javi mi. Smjesta!

– Hoću – odgovori prigušenim glasom Slater.

Vrativši se na ulicu, Hardian ugleda Flannigana i jednog vojnika kako vode neku mladu djevojku. Prepozna u njoj Laurie Graham i osmijehne se.

– Pustite djevojku – naredi.

– Dobro – reče Flannigan iпусти Laurinu ruku. – Pomislio sam da biste htjeli razgovarati s njom, jer se družila s onom dvojicom koje tražite.

– Tako je, Flannigane. Zaista želim razgovarati s njom. Ali ne dopuštam da je zlostavljate.

– Nismo ništa...

– Možete ići, Flannigane! – reče Hardian. Pogleda djevojku i nasmiješi se široko i srdačno. Zadršće mu srce kad je uhvatio njezinu ruku, i sagnuvši se, poljubio joj nadlanicu.

Laurie se ne pomakne. U prvi tren se namršti od gađenja. A onda, kad su joj gorostasove usne dotakle ruku, imala je dojam kao da joj je tijelom sijevnula struja. Lice joj se smekša i na usnama joj zatitra smijesak. Kad se uspravio, zagledala mu se u sjajne plave oči. Zgodan je, pomisli, i vrlo nježan... nipošto nije neotesan grubijan kakvim ga svi opisuju.

Hardian je nježno uhvati za ruku i povede niz ulicu dok su ih svi bezeknuto gledali.

– Ispričavam se zbog postupka svojih ljudi prema vama, gospodice Graham. Nisam očekivao da ću vas zateći u gradu. Da sam znao da ste ovdje, nipošto ne bih dopustio takav postupak.

– Sve je u redu – reče ona. – Nisu me ozlijedili.

Osjećajući brojne poglede na sebi, prkosno se uspravila, podigla glavu i hodala ponosno uz njega. Imala je takav dojam kao da je kraljica među podanicima.

Na raskršću skrenuše na sjever i uskoro udoše u restoran. Bilo je još rano za večeru, pa je za stolovima sjedilo samo nekoliko gostiju.

Smjestivši je za stol otraga, Hardian joj sjedne sučelice i uhvati objema rukama njezinu nježnu šaku.

— Hoćete li pojesti nešto, gospodice Graham? Ovdje se može dobiti vrlo dobra pita od jabuka.

— O, vrlo rado. — Promatrala mu je plave oči i uvojak crne kose što mu je pao na čelo. Nije mogla objasniti osjećaje koji su je ispunili. Znala je samo da bi htjela da ovo potraje vječno.

Kad je pozvao vlasnicu restorana, Mabel Dale, i naručio pitu i kavu, nije govorio osorno kao inače, već mirno i prijateljski. Bio je, očito, sretan i danas je sve oko sebe smatrao prijateljima.

— Gospodine Hardiane — progovori kolebljivo Laurie.

— Zovite me, molim vas, Beau — reče on.

— Dobro. Zvat ću vas tako ako i vi mene budete zvali imenom. Ne podnosim formalnosti.

— Baš ste slatki, Laurie — nasmi je se Hardian. — Maloprije ste bili uplašeni i neprijateljski raspoloženi, a sada ste opušteni.

— Da, Beau, ugodno mi je. Potpuno ste drukčiji nego što svi pričaju o vama.

— Drago mi je što tako mislite, Laurie.

Nastavila mu je promatrati na očito lice. U tim trenucima nije gotovo mogla vjerovati da je sposoban umlatiti nekoga ovim istim rukama kojima joj tako nježno drži šaku. Međutim, vidjela je kako izgledaju oni koje on premlati. Bret Hastings

je izgledao jadno kad ga je Jed dovezao onog dana na njihov posjed. Doduše, Hardian se koristi samo rukama... nikada ne nosi revolver. Ne pokazuje li to da je čovječniji od onih koji sukobe rješavaju oružjem? Nesumljivo ga još nitko nije upoznao tako dobro kao ona, pomisli zanesena osjećajima. On je divan i ljubazan čovjek, a ako je jači od drugih, zar je on kriv što izvlače kraći kraj oni koji ga izazivaju? Uspjela je već uvjeriti sebe da Beau nikada ne započinje borbu i da se upušta u nju samo ako mora.

— Što ćete sada, Laurie? — zapita on kad su počeli jesti pitu.

— Kako to mislite, Beau?

— Pa, ne možete se vratiti k Hastingsu i Bannocku. Nećete otići k njima, zar ne? Za njima se traga, Laurie, pa biste uz njih bili u opasnosti. Znam da ih smatrate prijateljima i stoga neću tražiti od vas da mi odate gdje su. Ja radim, kao što znate, kod Johna Dentona. Imam određen zadatak i meni se čini da postupam pravilno. Ne tražim od vas da me razumijete. — Hardian popije gutljaj kave. — Hoću reći, Laurie, da bih vas htio vidjeti češće, a ne bih htio da se između nas ispriječe oni koje nazivate prijateljima. Možete li me prihvatiti na toj osnovi, Laurie? Možete li prihvatiti ono što radim?

Htjela mu je odmah odgovoriti potvrdno. Umalo mu je ispričala sve, spomenula mu pećinu i otkrila da je došla po hranu, ali se ipak suzdržala. Nije još bila sasvim načistu sa svojim osjećajima.

— Morate li to raditi, Beau? — zapita ga, sluteći već odgovor.

— Da, moram, Laurie. Moja je veza s Johnom Dentonom mnogo čvršća nego što se čini na prvi pogled. Dugujem mu štošta... čak i život. Iako ste mi vrlo dragi, Laurie, ne mogu ga napustiti. Vjerujem u njega. Uskoro će ostvariti ono što je namio. Tada neću imati više nika-

kvih obaveza prema njemu. Pričeka-
jmo taj trenutak, Laurie. Hoćete
li ostati u gradu tako da vas mogu
vidjeti s vremena na vrijeme? Evo,
mogli biste ostati i ovdje, kod go-
spode Dale. Bi li vam to odgovara-
lo? Dolazit ću u grad kad god bu-
dem mogao.

On me voli, pomisli Laurie. Strese
se pri pomisli na onu hladnu, vla-
žnu pećinu. Ne bi izdržala u njoj vi-
še ni jedan jedini dan. Jedu i Bretu
će biti lakše bez nje. Ona im je sa-
mo teret. Međutim, potrebna im je
hrana. Obratit će se Bascomu i za-
moliti ga neka ih on opskrbi hra-
nom. Može se pouzdati u njega. Uo-
stalom, ako bi sada otišla iz grada,
možda ne bi više nikada vidjela Be-
aua. To je bilo presudno.

– Da, Beau, ostat ću ovdje – reče
mu tiho.

Nije bilo potrebno da joj bilo što
kaže. Jasno mu je zapazila odušev-
ljenje u očima.

Odmah je pozvao vlasnicu resto-
rana.

– Gospodo Dale, da li bi Laurie
mogla ostati neko vrijeme kod nas?
– reče joj. – Pomagala bi vam i u
restoranu, ako želite.

– Neka ostane. Bit će mi drago.
Barem neću biti sama.

– Hvala vam, gospodo Dale –
izusti krotko Laurie. Potom izide s
Hardianom na nogostup.

– Moram sada ići, Laurie. Vratit
ću se čim budem mogao.

– Znam, Beau. Dodi, molim te, što
prije.

Podigla je lice prema njemu. Ho-
će li je poljubiti? Zažmirila je i malo
napućila usne. Kad joj je pustio ru-
ku, otvorila je oči. Već je ustuknuo.
Dodirnuvši prstom šešir u znak po-
zdrava, okrenuo se i žurno udaljio
nogostupom. Gledala je za njim dok
nije nestao iza ugla. Tada se vrati u
restoran, pjevušeći tiho.

X

Vjerujući da će napokon donijeti
hranu Laurie ili Bascom, Hastings

je, kad se smračilo, izišao iz skrovi-
šta i odjahao prema riječnom ušću.
Tko god im bude nosio hranu, mora
proći onuda, znao je. Stigavši tamo,
sjahao je, sjeo kraj stabla i, naslo-
nivši se na njega ledima, strpljivo
čekao.

Kad je prošlo tko zna koliko vre-
mena, začuje gackanje konja kroz
rijeku. Odmah opipa revolver.

– Tko je? – prozbori tiho. Odgo-
vori mu samo tišina. Jahač se za-
ustavio i nepomično čekao što će se
dogoditi. Hastings se povuče dublje
u mrak, izvadi kolt i polako napne
kokot.

– Brete... jesi li to ti? – javi se iz
mraka drhtav glas.

Hastings oprezno otpusti kokot,
vrati revolver u korice i tiho korak-
ne iz sjene.

– Margaret – reče, prišavši joj i
pomogavši da sjaše. – Što radiš ov-
dje u ovo doba noći?

– Jedino u ovo doba mogu pobje-
ći iz utvrde. Tražim tebe – izusti
ona i baci mu se u zagrljaj. Odmah
se razbukta u njima čežnja, te su se
počeli strasno ljubiti. Ovaj put mu
se nije ni za tren oduprla i vatreno
mu je uzvraćala poljupce. Kad su se
razdvojili, držeći se za ruke, nijemo
su se gledali neko vrijeme.

– Zašto si došla ovamo, Marga-
ret? – ponovi on. – Izlažeš se veli-
koj opasnosti odlazeći iz utvrde.
Znaš što će učiniti tvoj muž ako ot-
krije da te nema.

– Znam, Brete, ali moram ti
ispričati ovo.

– Pričat ćeš mi dok budemo ja-
hali prema utvrdi. Požuri! Ne smije-
mo gubiti vrijeme.

– Ne, Brete, bilo bi suviše opasno
ako bi se opet približio utvrdi. Vra-
tit ću se sama.

– Margaret, ne mogu ti dopustiti
da jašeš sama. Ne prepiri se sa
mnom. Otpratit ću te. Hajdemo.

Kad su krenuli, jašući jedno kraj
drugog, ona posegne za njegovom
rukom.

– Uхватili su Laurie! – progovori iznenada.

– Tko ju je uhvatio?

– Norwood i onaj grozni Slater!

– Norwood? Slater? Ne razumijem.

– Norwood je Slaterov prijatelj... pusti me da ti pričam. John je poslao tri patrole u potragu za tobom. Burton i Hardian su se vratili neobavljena posla, a narednika O'Briena nije još bilo kad su oni došli. Stoga je John pomislio da ti je O'Brien ušao u trag i ima teškoća pri hvatanju, pa mu je poslao u pomoć Brutona i Hardiana. Čim su oni odjahali, pojavio se Carlyle i donio vijesti. Ispričao je da je Hardian sjedio s Laurie u restoranu i vladao se tako kao da se zatreskao u nju. Ostavio ju je kod Mabel Dale kako bi je mogao posjećivati s vremena na vrijeme. Međutim, ubrzo pošto je Hardian otišao iz grada, pojavio se Norwood i prisilio Laurie da pođe s njim. Odveo ju je k Slateru i više nisu izišli odande. John se razljutio na Carlylea i odbrusio mu da ga nije briga za djevojku. Potom ga je istjerao iz sobe, napomenuvši mu neka se ne vraća dok ne bude imao nekakvih korisnih vijesti.

– Zašto je taj Norwood zarobio Laurie?

– Navodno bi se htio obračunati s tobom, a vjeruje da ćeš joj, ako je bude držao kao taoca, priskočiti u pomoć. Obećaj mi, Brete, da to nećeš učiniti. On i Slater žele te ubiti!

Hastings ne reče ništa. Zaokupljeni svojim mislima, ujahaše u šumarak nedaleko od stražnjih vrata utvrde. Uskoro ugledaše na njegovu rubu nekog čovjeka kako visi o grani.

– Što je to, Brete? – upita Margaret prestrašeno.

– Provjerit ću. Pričekaj ovdje.

Kad je produžio prema rubu šumarka, gdje je bilo svjetlije nego među drvećem, polako je krenula za njim i vidjela kako reže konopac

o kojem je visio čovjek. Zaustavila je konja i čekala.

– Ne približuj se, Margaret – upozori je on kad se vratio k njoj. – Prizor je vrlo ružan. Riječ je o mladom Jessupu. Očito je tvoj muž doznao za noćne izlete. Više se ne smiješ vratiti u utvrdu.

– Ja sam svemu kriva – rasplache se Margaret. – Nisam ga smjela zamoliti da mi pomogne. Ubila sam ga kao da sam mu vlastitim rukama zategnula omču oko vrata. – Htjela se približiti tijelu, ali ju je spriječio.

– Glupost! Kriva si koliko i ja. Riječ je o bezumnom ubijanju. Denton nam hoće, jednostavno, pokazati da nas očekuju grdne nevolje. Što se tiče mladog Jessupa, njemu ionako nije bilo mjesto u Dentonovoj vojsci. Odjaši sada do ulaza u klanac i pričekaj me ondje, a ja ću pokopati momka.

Margaret poslušno okrene konja, još plačući. Nije morala dugo čekati pred klancem. Kad joj se Hastings pridružio, zaputili su se na jug prema gradu.

– Kamo ćemo? – zapita ona.

– Projahat ćemo mimo grada, zatim krenuti uzvodno i odande otići u pećinu. Slutim da Denton zna da se sastaješ sa mnom i da je očekivao da ću te dopratiti. Premda nisam vidio nikoga, uvjeren sam da je postavio ljude i dao im zadatak da nas dočekaju.

– Zašto nisu pucali na nas ili poduzeli nešto drugo?

– Ne znam. Možda bi se htio dočepati i Johnsona. Vjerujem da će nas njegovi ljudi slijediti ne bi li otkrili naše skrovište.

– Smijemo li otići noćas u pećinu?

– Vidjet ćemo.

Na vidiku se pojaviše gradska svjetla. Projahali su podalje od grada i zatim se zaustavili. Hastings je strpljivo sjedio u sedlu i osluškivao.

– Ako se ne varam, nisu nam za petama – zaključio napokon. – Vje-

rojatno će tek ujutro potražiti naš trag. Hajdemo.

Ujahali su u rijeku i, jašući kroz nju, počeli se vraćati na sjever, prema pećini.

XI

Hastingsa probudi nekakav čudan zvuk. Odmah posegnuvši za revolverom i napevši kokot, tiho se digne i odšulja kroz mračnu pećinu prema otvoru. Vani je sjalo sunce. Ugleda Johnsona, koji je, okrenut mu leđima, bacaio kamenčiće u rijeku. Probudilo ga je upravo to bućkanje, zbog jeke zvučeći u spilji drukčije nego vani.

— Dobro jutro, Tuck — progovori tiho, pazeći da ne prestraši Johnsona i navede ga na kakav nepredviđeni potez.

— Kako si, momče? — reče Johnson, okrenuvši se polako. — Lijep je dan, zar ne? Jesi li dobro spavao?

— Činilo se da je odsutan duhom i Hastings je stekao neugodan dojam da Johnson gleda kroz njega.

Bilo je još rano, a Johnson se proćuo kao noćna ptica i nikada nije ustajao u svitanje. Međutim, ovaj put je bio već na nogama premda se sunce tek odlijepilo od obzorja. Zacijelo ga muči nešto. U Hastingsu se odmah probude sumnje. Još mu nije potpuno vjerovao.

— Što je, Tuck? — zapita približivši mu se.

— Nemiran sam — odvrati Johnson i baci još jedan kamenčić. — Krajnje je vrijeme, mislim, da odem iz ovog kraja. Približava se zima, pa ne bih htio ovdje drhturiti.

— Nije posrijedi samo vrijeme — reče Hastings i strese glavom. — Ti ne ustaješ u rane sate bez valjana razloga!

— Dobro, možda nije riječ samo o vremenu. Mislim da nemam ovdje više nikakvu budućnost. Izvukavši ti glavu iz omče, uništio sam sebi izvor prihoda. Ne mogu se vratiti u

grad, jer Denton jedva čeka da mi rastegne vrat. Slater, bez sumnje, više ne računa sa mnom. Suočen s neprilikama, odrekao me se. — Johnson se kiselo naceri i zakvači palce za opasač.

— Brete, znaš li da nema Jedova konja i da Jed nije u pećini? — progovori oprezan glas iza Hastingsa.

Okrenuvši se hitro, Hastings ugleda Margaret na špiljskom ulazu. Haljina joj je bila zgužvana i kosa razbarušena. Naglo shvati značenje njezinih riječi. Kad su noćas dojahali, naslutio je da nešto nije u redu, ali je bio suviše zamišljen i zakupljen brigama da bi obratio pažnju činjenicama.

— Krenuo je noćas za tobom kad mu se učinilo da te predugo nema — reče Johnson, dotaknuvši mu blago ruku. — Što bi se postiglo ako bih ti ispričao da je otišao? Budući da si mu vrlo blagonaklon, odmah bi pošao za njim.

— Tako je, Tuck, pošao bih za njim. Za sve nevolje koje mogu snaći tog starca kriv sam ja. Zašto je otišao? Htio je provjeriti što je sa mnom? Htio mi je pomoći? Odgovori mi, dugonjo!

— Vrag te odnio, Hastings — vikne Johnson — jadikuješ i okrivljuješ sebe za sve što se dogodi. Htio bi samo da suosjećamo s tobom i žalimo te. Baš si tašt! Sit sam tebe i tvog prokletog osvetničkog pohoda. Tebi nije nitko potreban. Odlazim odavde! Ako hoćeš, kreni za starcem. Neću te spriječiti, budalo jedna! Bez mene nemaš baš nikakvih šansi protiv tako brojnih neprijatelja. Ne možeš ih sâm svladati. Zajedno bismo, možda, postigli nešto, ali sâm... — Johnson zašuti za tren. Vidjelo se da se osjeća krivim zato što je dopustio starcu da odjaše. — Odužio sam ti se za ono u Kansas Cityu i više se neću družiti s tobom. Odsada se sâm brini o sebi. Nadam se da ćeš spoznati u kakvu si položaju i nestati odavde dok još možeš spasiti kožu.

– Postupi kako god hoćeš, Tuck. Ja ću potražiti Jeda. Imam obaveza prema tom starcu, a ti mi nisi potreban.

– Tko će me potražiti? – javi se među drvećem hrapav glas.

– Jede! – uzvikne Hastings. – Lukavi stari lišće, približio si se sasvim nečujno.

– Dabome. Nisam još tako star da se ne bih znao šuljati. Vas dvojica se svadate oko nečega?

– Ne svadamo se – odgovori mu Johnson. – Ovaj klip an te htio potražiti. Zbog njegovih bismo gluposti mogli svi izgubiti glavu. Nema pameti niti koliko magarac. Evo, sada bih se mogao kladiti da namjerava odjahati u grad i dovesti onu Laurie. Valjda vjeruje da mu je koža tako čvrsta da je ne može probiti nijedan metak. Možda misli da oni vojnici ne znaju gađati.

– Dobro, slažem se da ponekad čini gluposti – reče Jed – no istina je da moramo spasiti Laurie. – Povede konja u pećinu, a ostali pođu za njim. Skinuvši s njega sedlo, počne ga trljati. Dugo je šutio, a onda prozbori: – Kad se noćas predugo nisi vratio, pomislio sam da si opet upao u nekakve nevolje. Kako god bilo, odlučio sam odjahati u grad i donijeti nam, barem, hrane.

– Dakle, lud si kao i Hastings – promrmlja Johnson, držeći palcem i kažiprstom cigaru. – Nije vam jasno kada treba podviti rep.

Jed ga namrgodeno pogleda, zatim nastavi timariti konja i pričati.

– Otišao sam k Bascomu i dobio kod njega vreću hrane, ali i doznao neke novosti. Evo, donio sam i tebi nešto da ispereš grlo, dugonjo – doda i izvadi iz bisage bocu.

Johnsonu odmah bljesnu oči. Nasmiješi se, a onda izvuče zubima čep, nagne bocu i počne piti dok mu nisu zasuzile oči. Obriše usne nadlanicom.

– Dakle, stari, ipak nisi loš – reče.

– Bascom mi je ispričao da su u grad odjahala četvorica neznanaca – nastavi govoriti Jed – i zaputili se odmah k Slateru. Revolveraši, nema sumnje. Valjda Norwood i Slater očekuju Hastingsa, vjeruju da će pokušati spasiti djevojku, pa mu pripremaju doček. Sudeći prema svemu, zatvorili su Laurie u skladište u stražnjem dijelu kuće.

– Večeras ćemo poći u grad! – reče Hastings.

– Ma, o komu govoriš? – zapita Johnson. – Odeš li u grad iako znaš koliko ih je, bit će mi sasvim jasno da si prava budala!

– Idem večeras u grad i spasit ću je! Ne znam još kako, no smislit ću nešto. Poći ćeš sa mnom, Tuck?

– Valjda ne govoriš ozbiljno? – progunda Johnson. – Ne, neću poći s tobom. Rekao sam ti već, takav pothvat ne može uspjeti. Budi bez brige, neće oni ništa učiniti djevojci. Možda će je malo razljutiti, uvrijediti, no neće učiniti ništa ozbiljno. Samo pripremaju tebi klopku. Uostalom, neću ni od koga dobiti nagradu ako ubijem vlastitog poslodavca, nije li tako? Kao što već rekoh, krajnje je vrijeme da krenem na put. Predugo sam ovdje.

– Dabome, Tuck! – izrekne ljutito Hastings. – Bježi odavde. Ja ću sve obaviti sâm! Nisam onako nemoćan kao što ti misliš. Nisi mi potreban. Uzjaši, drijemaj opet i nestani odavde! Odjaši na jug da ti bude toplo. Iznajmi opet revolveraške usluge nekomu tko će ti dobro platiti! Gubi se odavde dok te nisam prisilio da zaradiš Slaterov novac! – Poguri se i spusti ruku prema koricama.

Johnsonu se suze oči, no nije prihvatio njegov izazov. Samo se uspravio i hladno ga pogledao. Zlovoljno baci opušak cigare.

– Uvijek biraš teži put – reče. – Vrlo su male nade da ćeš živ dočekati sutrašnje svitanje. Istini za volju, nije mi jasno kako si uspio živjeti tako dugo.

Odlučno navuče šešir na čelo, osedla bijelca i odjaše. Kad je nestao iz vidokruga, čuli su još gackanje njegova konja kroz rijeku.

— Zar si to smio učiniti, Brete —
— zapita Margaret. — Nije li nam on potreban?

— Potreban nam je — odgovori mirno Hastings.

— Možda i nije — umiješa se Jed.
— Nikad se ne zna kada će takav čovjek okrenuti leđa. Tvrdim da nam je mnogo bolje bez njega.

— Možda — složi se Hastings, ne ljuteći se više.

— Odmorimo se malo. Očekuje nas naporna večer.

XII

Kad se počelo smračivati, Hastings je već jedva čekao da krenu. Nije još skovao nikakav plan. Nema sumnje, pripremili su mu klopku, znajući da će on doći po Laurie. Jed i on morat će se suprotstaviti četvorici plaćenih revolveraša, da se i ne spominju Norwood i Slater. Norwood je nepoznanica. Koliko zna, nisu se još nikada sreli. Međutim, Slatera može otpisati; on je prevelik kukavica da bi se upleo u borbu u kojoj može stradati. Dakle, njih dvojica će se suočiti s petoricom. Bilo bi mnogo lakše da je uz njih Johnson, ali...

— Hajdemo — reče Jed vodeći konje.

Jahali su polako. Na nebu su sjale zvijezde, ali nije bilo mjesečine. Kad su se približili gradu, odlučise ostaviti konje među drvećem. Jed izvuče sačmaricu iz navlake na sedlu, a onda su oprezno produžili prema gradu i držali se sjenâ gdje god su mogli.

Šuljajući se duž stražnje strane građevina, napokon se nadoše iza Slaterovog saluna. Nisu postojala stražnja vrata, već bočna, nedaleko od stražnjeg zida. Šuljajući se duž zida, Hastings je pazio da ne prevr-

ne koju bačvu ili sanduk. Jed ga je pratio u stopu. Oprezno se popevši po stubama, Hastings polako održkrine vrata. U salunu večeras nije bilo gužve. Za stolom se kartalo šest ljudi, a za šankom su stajala trojica. To bijahu jedini gosti.

Hastings zaključi da su ona trojica za šankom unajmljeni revolveraši. Situacija mu nije nalikovala na klopku... ali klopke se i ne smiju prepoznati na prvi pogled. Možda su došli ranije nego što protivnici očekuju. Dabome, pomisli, najlogičnije bi bilo da dođu u rane jutarnje sate kad ima malo budnih ljudi. Osmjehne se, zadovoljan što je uranio. Povuč se i mahne Jedu.

— Daj mi vremena da se pojavim na prednjim vratima — reče mu — a onda udi kroz ova vrata. Zaprijetit ćemo im unakrsnom vatrom, pa će izgubiti volju za borbu, pogotovu kad ugledaju tvoju sačmaricu.

Nehajno ode kroz bočni prolaz i zaputi se po nogostupu prema prednjim vratima, više se ne skrivajući. Sa svakim je korakom bio sve samouvjereniji. Uхватit će ih u njihovu vlastitu klopku. Zaustavivši se pred vratima, izvuče kolt, napne kokot i korakne u salun. U prvi mu čas nije nitko obratio pažnju, a onda ga postepeno svi ugledaše i utihnuse. Kartaši su prekinuli igru. Ona trojica za šankom okrenuše se polako, izbjegavajući bilo kakve nagle pokrete. Kao da ih nije nimalo iznenadio njihov dolazak.

— Potražite neko drugo mjesto za kartanje — reče Hastings kad se na bočnim vratima pojavio Jed s uperenom sačmaricom. — Imam nekog posla s ovom trojicom. — Pokaže na revolveraše za šankom. Kartaši se odmah dignu, uzalud nastojeći prikriti strah. Vidjelo se da im se vraški žuri.

Kad su otišli, jedan se revolveraš odmakne od šanka i raskorači, podbočivši se rukama o bokove i netremice zagledavši u Hastingsa.

– Bret Hastings! – progovori. – Odavno se nismo vidjeli, zar ne?

– Billy Bob Tuttle! – izusti Hastings, prepoznavši ga iznenada.

– Kad smo se prošli put sreli – reče Tuttle – sudjelovali smo u ratu na pašnjacima u Novom Meksiku. Tada smo bili na istoj strani. A sada smo, koliko vidim, protivnici. Dogaća se to ponekad. Čini mi se da si pogriješio dok si birao strane.

– Otkopčajte opasače – naredi Hastings, ne obazirući se na Tuttlea.

– Privremeno imaš prednost. Držiš revolver u ruci, a onaj starac maše sačmaricom. Sjećaš li se, Hastingse, kako sam ti uvijek govorio da si vrlo vješt? Mislio sam da si mi malone dorastao. Malo ima ljudi koje smatram tako spretnima. Još i sada tvrdim da si mi gotovo dorastao. Imaš li hrabrosti dokazati da si, čak, i sposobniji od mene?

Hastings bijaše u iskušenju. Tuttle ga je često izazivao u Novom Meksiku, pogotovu ako je u blizini bilo ljudi koji bi to mogli čuti, i tumačio je njegovo odbijanje kao strah. Rado bi jednom za svagda začepio usta tom hvalisavcu, ali se ipak svladao. Ne smije dopustiti da mu osjećaji i njegov potisnu zdrav razum i ometu ga pri oslobađanju Laurine.

– Zar vam nisam pričao, momci, o Hastingsu? – zapita Tuttle prijatelje. – Ne može se unaprijed reći tko bi pobijedio, Price – obrati se nižem revolverašu. – Zaista je spretan.

Hastings ga je promatrao. Oduvijek se čudio njegovoj kosi, bijeloj poput snijega na planinskim vrhuncima. Zatim, Tuttle je imao svijetlu kožu koja se činila gotovo prozirnom. A i oči su mu bile neobične: svijetlosive, malone bezbojne, prodirne i hladne.

– Evo, da se dogovorimo – nastavi Tuttle. – Provjerimo tko je sposobniji, bez tuđeg uplitanja. Ne

brini za starog... pustit ćemo ga.

Hastings je za tren imao dojam da mu Tuttle čita misli.

– Onda, što veliš, Hastingse? Obračunajmo se samo ti i ja. Ovi momci mi, čini mi se, ne vjeruju kad im velim da si mi skoro dorastao. Hoćeš ih uvjeriti? Ionako ćemo te naposljetku ustrijeliti. Stradat ćeš. Dajem ti priliku da umreš kao čovjek. To je bolje nego vješanje. Što veliš? Hoćeš li pokušati?

– Čekaj malo, Tuttle – reče Hastings. – Previše pričaš. Dat ću ti priliku da pokažeš prijateljima kakav si borac i koliko si sporiji od mene, no najprije im kaži neka otkopčaju opasače i odgurnu ih nogom prema meni. Tada ćemo provjeriti tko je brži.

– A što je sa starim? Čim te ustrijelim, on će opaliti iz sačmarice. A, ne, Hastingse, borba mora biti ravnopravna.

– Zar uzmičeš, Billy Bobe? Brbljaš i brbljaš, a kad se treba boriti, onda tražiš spas.

– Idi dovraga, Hastingse! Ne bih htio da me sačma prilijepi uza zid.

– Slušaj, Billy Bobe, ako ti se osmijehne sreća i pobijediš, Jed će otići. Ne dirajte ga, pa neće ni on vas. Pristaješ?

– Pristajem – odgovori kolebljivo Tuttle.

– Čekajte malo – vikne Jed. – Nitko nema pravo govoriti u moje ime. Ako taj bjelokosi jarac pobijedi, napunit ću ga sačmom tako da će ga već njezina težina srušiti na pod.

– Vidiš koliko se moj drug pouzdaje u moje sposobnosti, Billy Bobe? – reče Hastings, nasmijavši se.

Tuttle se osmijehne.

Vidjevši da se šale na njegov račun, Jed se zajapuri

– E, baš si proklet tvrdoglavac, Brete Hastings! – izdere se. – Dobro, čini što te volja i dopusti ovom lajavcu da ti oguli kožu. Ako to ne učini on, ja ću. – Nakon toga

uspravi sačmaricu i spusti je tako da je dotaknula kundakom pod.

— Otkopčajte opasače, momci — reče Tuttle.

Odmah su ga poslušali i odgur-
nuli ih prema Hastingsu.

Okrenut prema Tuttleu, Hastings spusti revolver u korice. Znao je da je Bily Bob brz. Zagleda mu se u svijetlosive oči, obrubljene crvenim vjedama. Te oči kao da su djelovale hipnotički... kao da su se širile i stezale sa svakim otkucajem srca. Za djelić sekunde skrene pogled ustranu ne bi li se oslobodio te hipnoze. U tom trenu Tuttle posegne za oružjem. Zagrne revolveri. Hastings osjeti da ga je zapekao bok. Billy Bob Tuttle zaštenje kad ga je smrtonosno pogodio metak i odbacio natrag. Srušivši se na pod, ležao je nepomično i trzali su mu se još samo poneki mišići, sasvim refleksno. Hastings osjeti kako mu iz brazde na boku teče krv i natapa mu košulju. Uperi revolver u ostalu dvojicu. Tada mu sine da su u grad dojahala četvorica! Gdje je četvrti? Želeći što prije osloboditi Laurie, zanemario je činjenicu da su u salunu samo tri revolveraša.

— Baci oružje, Hastingse, i okreni se vrlo polako — progovori glas s vrata iza njega.

Jed je ugledao Norwooda kako, oglasivši se, ulazi i okrenuo je sačmaricu prema njemu, ali je uvidio da će, ako opali na njega, pogoditi i Hastingsa. Uto začuje iza sebe korak!

— Spusti sačmaricu, stari, i to vrlo oprezno. Ne bi bilo dobro da slučajno opali, zar ne?

To je bio četvrti revolveraš. Sada su se svi okupili. Klopka se pokazala savršenom.

XIII

Hastings je proklinjao sebe zbog neopreznosti. Čudio se svojoj nepromišljenosti. Misleći samo na to

kako će brzo spasiti Laurie, uletio je u stupicu kao nekakav žutokljunac. Glup je baš kao što mu je rekao Johnson. Dovraga!

Norwood mu mahne neka se približi šanku. Vidljivo je likovao.

— Ne poznaješ me, je li? — progovori otresito, gledajući ga u lice. — Ne sjećaš se događaja zbog kojeg te godinama tražim da bih ti se osvetio. — Prijeteći mu mahne revolverom ispred nosa.

— Ne, ne sjećam te se niti znam bilo što o tebi, osim što te spomenuo Fernch — odvrati Hastings.

— Osvježit ću ti pamćenje. Događilo se to davno u Fort Worthu. Sjećaš li se sada?

Hastings zatrese glavom. Fort Worth? Ondje nije bio već odavno. Pokuša se opustiti i smisliti nekakav izlaz. Jedino je Norwood držao revolver u ruci. Ostali su mehajno stajali i slušali razgovor. Pogleda letimice Jeda. Starcu su se gnjevno sjale oči. Očito je bio spreman za akciju. Pogleda opet Norwooda. Budući da je u igru upleten i Jed, mora biti oprezan, da je sâm, pokušao bi oteti Norwoodu oružje i iskoristio ga kao štit.

— Prisjeti se one noći u Fort Worthu — zatraži Norwood i gurne mu revolversku cijev u želudac. — Prije nego što završim s tobom, sjetit ćeš se sveg potanko. Bio si u krčmi, punoj gostiju. Unutra je jedan mladi vojnik sjedio za stolom s tamnokosom Meksikankom. Na tvoju sreću, ja se nisam zatekao ondje, ali su mi prijatelji jasno opisali što se zbilo. Sjećaš li se sada? Odgovori mi!

Hastings se iznenada sjeti te noći. Činilo mu se kao da je ponovo proživljava. Ušao je u krčmu, već prilično nakresan i krenuo prema podiju na kojem se vrtjela vrlo skladna plesačica. Želio ju je vidjeti izbliza. Međutim, tada je ugledao leđa nekog vojnika. Učinilo mu se da je to John Denton, čovjek koji mu je

upropastio život. Počeo ga je vrijeđati i izazivati. U početku iznenađen, vojnik je naposljetku prihvatio izazov. Zaključio je da je riječ o nekom od tvrdokornih južnjaka koje treba naučiti pameti. Digao se i okrenuo prema Hastingsu, udaljen desetak metara. Tada je Hastings spoznao zabludu. Nije bila riječ o Dentonu. Vojnik mu je samo veoma sličio. Uvidjevši pogrešku, Hastings je htio ispričati, no bilo je već prekasno, jer je vojnik posegnuo za oružjem. Natprosječno brz, Hastings ga je, zahvaljujući donekle i sreći, uspio pobijediti. Borba je bila poštena, no poslijeratne bi vlasti zaključile drukčije. On je bio južnjak i ubio je sjevernjačkog vojnika, kojeg je naprije izazvao. Nasreću, u krčmi je bilo podosta južnjačkih pristalica, koji su se još odupirali vlastima kad god su mogli iako je rat završio još prije pet godina, te su mu pomogli da pobjegne iz grada. odjahao je u Santa Fe. S vremenom se proćuo kao revolveraš i sve teže je pronalazio kakav »pošten«
posao. Te noći u Fort Worthu grdno je pogriješio.

– Da, sjećam se te noći – reče on i hladno pogleda Norwooda. – Ali što se ona tebe tiče?

– Onaj vojnik kojeg si nemilosrdno ubio bio je moj mlađi brat – odgovori Norwood.

Dakle, to je posrijedi, pomisli Hastings. A onda mu nešto prekine misli...

– Dignite ruke uvis, ljudi. Klonite se bilo kakvih naglih pokreta. Već odavno nisam ništa promašio. Norwoode, tebi je cijev uperena u kičmu. Ako za jednu sekundu ne bacite svi oružje, opalit ću u tebe!

Revolveri odmah popadaju na pod.

– Tuck! – Hastings odahne. – Dovraga, uvijek se pojaviš u pravom trenutku.

– Nemoj o tom sada, momče. Pokupi oružje, pa kidajmo iz grada.

Hastings ga odmah poslušao. Spremi svoj revolver u korice i zatakne dva za pojas, a ostale dobaci Johnsonu, koji ih spretno uhvati slobodnim rukama i također ih zatakne za pojas. Norwoodov revolver uzme Jed, zatim pokupi sačmaricu i krene prema vratima skladišta. Udarivši nekoliko puta nogom o njih, razvali ih i oslobodi Laurie.

– Dajte meni i djevojci pola sata – reče Jed – a onda učinite s ovim vucibatinama što god hoćete i podite za nama.

– Razumijemo! – odvrati Johnson i pozdravi ga kao vojnik.

Vrijeme je prolazilo sporo. Norwood je neprestano ponavljao što će učiniti s Hastingsom kad se sljedeći put sretnu. Napokon Johnson reče da je prošlo pola sata. Natraške su se povukli prema vratima, upozoravajući Norwooda i njegove ljude da ne smiju poći za njima. Vani su ulice bile puste. Dok su išli kroz mračni prolaz, uzalud su pokušavali razabrati štogod u mraku. Hastings naleti stegnom na nešto i kroz nogu mu sijevne bol. Zaškruta je zubima. Uto se sruše sanduci iza njega, začuju se psovke i potmul pad.

– Što je, Tuck? – prošapće on.

– Uganuo sam gležanj – začuje se odgovor.

Budući da su mu se oči priviknule na mrak, Hastings opazi Johnsona kako se uzalud pokušava dići. Žurno mu pride, prebaci njegovu lijevu ruku preko ramenâ i, istodobno ga uhvativši oko struka, polako ga podigne na noge.

– Jao! Dovraga! Sve je uzalud, momče, ne mogu stati na tu nogu. Ostavi me. Bježi. Jamčim ti da nitko neće proći kroz ovaj problem... dokle god imam kod sebe ova tri revolvera. Bježi!

– Šuti. Neću te ostaviti ovdje. Ima otraga stara kolibica. Uspijemo li se uvući u nju, oduprijet ćemo im se.

Posrćući kroz tamu, napokon prijeđoše pedesetak metara do kolibi-

ce, odavno napuštene, i zavukoše se u nju. Hastings spusti Johnsona na klimavu stolicu.

— Trebat će im neko vrijeme da pronađu oružje i krenu za nama — reče. — Da ti pogledam gležanj. — Oprezno opipa vršcima prstiju ozlijeđenu nogu. — Moram ti razrezati čizmu. Budući da ti je zglob otekao, drukčije ju neću moći izuti.

— Nema smisla da se zadržavaš ovdje. Brini se o starcu i onim dvjema ženskama. Njima si kudikamo potrebniji nego meni. Ovdje ne možeš ništa učiniti osim dobiti metak ili završiti na vješalima.

Hastings izvuče nož iza pojasa i oprezno razreže sari, zatim povuče kožu dolje da guhi bananu.

— Samo su četvorica, Tuck. Ako žele doći po nas, neka samo pokušaju; ti i ja možemo u svako doba svladati četvoricu protivnika, makar ti sjedio na stolici.

Kad je povukao čizmu, Johnson tiho jaukne, a onda se nagne natrag, teško dišući. Hastings se uspravi i zagleda kroz mrak prema stražnjoj strani saluna, držeći u desnoj ruci revolver.

— Tuck, toj četvorici se možemo odupirati satima — promrmlja. — Pritajit ćemo se i dočekati ih.

— Varaš se, nemamo vremena napretek. Nećemo se sukobiti samo s njima četvoricom.

— Kako to misliš?

— Jesi li čuo, kad smo izišli, galamu iz saluna »Zlatni rudnik«?

— Jesam. Pa što?

— Nije riječ o običnoj dernjavi pijanaca. Slušaj, kad sam jutros odjahao, znao sam da se moram vratiti. Jasno mi je bilo da ćeš je pokušati osloboditi, pa sam ti odlučio pomoći. Kad se smračilo, sakrio sam konja i malo izviđao. Znaš starog Georgea Bushera, zar ne? Povremeno upravlja kočijom za Kansas City. Dakle, stari George je popio nekoliko čašica i nastoji nahuškati gomilu protiv tebe, momče. Kao da je

znao da ćeš se večeras pojaviti u gradu. Samo je pitanje vremena kad će se ti ljudi toliko naljoskati da se više neće bojati ničega. Tada će krenuti ovamo i...

— Smiri se, Tuck. Već ćemo smisliti nešto. Gdje ti je konj?

Johnson opiše mjesto. Hastings odahne doznajući da je sakrio bijelca u šikari samo nekoliko stotina metara od mjesta gdje je on ostavio vranca. Napne se i napregne oči. Zar je opazio nekakvo micanje u mraku? Čvrsto stegne revolver. Uto odjekne hitac u noći. Metak se neopasno zabije u zid kolibe.

— Čuli su nas kako govorimo — prošapće Johnson. — Ne mogu nas vidjeti, to je nesumnjivo. Smislio sam nešto. Zašušaj malo i izazovi ih da otvore vatru, a ja ću vidjeti plamičke i pucati na njih. Što veliš?

Hastings izviri iz kolibe. Vidio je samo sjene. Tobože kihne i hitro se povuče unutra. Započne žestoka pucnjava. Jedan metak pogodi truli dovratak i odbije se u kolibu. Tada zagrmi Johnsonov revolver. Premda ih je prasak u maloj prostoriji malone zaglušio, ipak su začuli krik.

— Pogodio sam jednog! — reče zadovoljno Johnson. — Idući put neće biti tako lako. Sada znaju kakvu igru igramo. — Izbaci iz bubnja tri prazne čahure i zamijeni ih novim mecima.

U noći su bljeskali plamički. Jedno zrno zazuji opasno blizu Bretova uha; zatim nastane zatišje. Johnson pažljivo nacilja tamo odakle su revolveri rigali vatru i okine. Čuo se samo udarac olova o drvo.

— Lukavi su — reče Johnson.

Kolibu opet obaspu meci. Psujući u mraku, Johnson je ispaljivao hitac za hicem, najprije na jednu stranu, zatim na drugu. Ovaj put je opet jauknuo netko i promrsio nekoliko kletvi.

— Još jednog sam onesposobio — reče Tuck.

Tada začuše u tišini gomilu. Glasovi su bili još razmjerno daleko, ali su se čuli sve jasnije. Busher je vodio ljude iz »Zlatnog rudnika«.

— Nestani odavde dok još možeš — prošapće Johnson. — Daj mi sve rezervne revolvere, pa ću ih zadržati što dulje budem mogao.

— Izvući ćemo se odavde. Štiti me kad izjurim van — reče Hastings i spusti mu u krilo jedan od svojih rezervnih revolvera.

Johnson otvori vatru, pucajući polako i sistematski. Hastings istrči van i, pogurivši se, pretrči desetak metara, a onda se baci na zemlju i otkotrlja. Iz mraka su sijevali plamici i tanad je uzvitlala prašinu oko njega. Johnson uzvratila ubrzanom pucnjavom. Zaštićen njegovom paljbom, Johnson uspije stići do kola što su bila iza susjedne kuće. Zastane ondje, hvatajući otvorenim ustima zrak, zatim otrči duž stražnje strane kuća i naposljetku skrene na glavnu ulicu.

Nade se iza leđa gomili koja se zaputila prema Slaterovom salunu. Pijano su vikali. Neki su nosili boce, a neki puške. Nekoliko ih je držalo visoko iznad glave baklje.

Hastings im dovikne. Uzalud. Zbog svoje ga dernjave nisu mogli čuti. Izvuče revolver i opali u zrak. Još nisu reagirali. Opali ponovo. Ovaj put su se postepeno stišali i polako okrenuli kako bi vidjeli tko to puca iza njih.

— To sam ja: Hastings — vikne im on. — Mene tražite? Evo, ovdje sam. Ulovite me! Slatera sam sređio. — Pričeka dok se nije uvjerio da kreću za njim, a onda potrči.

Dokopavši se zapadnog ruba grada, uskoro pronađe Johnsonova bijelca, skoči u sedlo i odjaše po vranca. Tada se vrati prema kolibi. Približivši se njezinim vratima, hitro skoči na zemlju i ispali nekoliko metaka tamo gdje su mogli biti protivnici. Kroz noć odjekne još jedan jauk upravo dok se provlačio ispod

bijelca i uspravljaao s druge strane, gdje je već stajao Johnson, uspjevši se nekako dići na noge. Užurbano pomogne Johnsonu da se popne u sedlo i, pljesnuvši bijelca po sapima, potjera ga na sjever. Znajući da je svaki trenutak dragocjen, grozničavo skoči na vranca i natjera ga u galop za Johnsonom.

Iza njega prasne puška i u lijevo mu se rame zabije metak tako da je pao konju na vrat. Nehotice jaukne. Još nikada nije osjetio takvu bol. Izvirala je s lijeve strane kralježnice i širila se kroz lijevu ruku. Njišući se, jedva se držao u sedlu. Uznojio se i zamutio mu se pogled. Očajnički pokuša pozvati u pomoć, ali mu iz grla ne izide nikakav glas. Grčevito se uhvati za grivu. Svjestan da naglo gubi snagu, osjeti paničan strah.

XIV

Johnson se sagne kako bi mogao ujahati u pećinu. Preko sedla na vrancu ležao je mlohavo Hastings ruke i noge bile su mu svezane konopcem konju ispod trbuha.

— O, bože — izusti zaprepašteno Margaret kad je opazila beživotno tijelo. — Zar je... zar je...

— Nije mrtav — reče joj Johnson dok se spuštao sa sedla. Naslanjajući se na konja, doskakuće do Hastingsa, klekne i oslobodi mu ruke i noge. Jedva jedvice ga uspije povući s konja i natovariti sebi preko ramena. Tada se, vukući se na koljenima i ne opterećujući ozlijeđeni gležanj, zaputi prema najbližoj slamarici.

Margaret je panično gledala sve to. Suviše zbunjena da bi bilo što učinila, samo je kršila ruke i nemorno stajala. Napokon se trgne iz mrtvila i klekne kraj Hastingsa. Razreže mu nožem košulju i otkrije ranu. Tada donese staro drveno vedro u kojem je bila voda za piće i metne ga kraj ranjenika. Razdere podsuknju i počne prati ranu.

– Potreban mu je liječnik – prozbori i molećivo pogleda Johnsona. Ali, tko će dovesti liječnika? Laurie nije sposobna za to, Johnson ne može zbog uganuća, a Jeda nema. Ako bi se i ponudio netko drugi, taj će zadatak preuzeti ona na sebe.

– Dobro, možda mu je i potrebna liječnička pomoć – odvratila Johnson – ali ovdje nema liječnika niti možemo naći nekoga tko bi htio doći ovamo. Zar mislite da bi liječnik, ako bi i došao ovamo, tajio gdje smo? Ne, moramo to sami...

– Prihvatit ćemo taj rizik! – vikne Margaret. – Bret je izgubio već mnogo krvi, a metak mu je još u tijelu. Liječnik mu mora, bez obzira na opasnosti, izvaditi zrno... inače će umrijeti. Uvjerena sam da se možemo pouzdati u doktora Loringa. On će doći, vidjet ćete. I neće nikomu pričati. Bio je očev bliski prijatelj.

– Margaret, doktor Loring nije u gradu – umiješa se Laurie. – Otputovao je jučer ujutro u Kansas City.

– Jesi li sigurna, Laurie?

– Jesam. Vidjela sam ga kad se penjao u jutarnju kočiju.

– Ipak ću dovesti liječnika – ustraje Margaret. – Odjahat ću u utvrdu. Tamošnji će liječnik doći ovamo.

– Ne smijete to učiniti! – progunda Johnson. – Zaboga, zar vam nije jasno što će učiniti vaš muž? Zar mislite da je oduševljen što ste pobjegli sa skitnicom. Nešto takvo izbijte sebi iz glave!

– Liječnik je pijanac, ali je spretn – izusti ona, ne obazirući se na Johnsona. – Uostalom, nije se nijednom opio otkad je u utvrdi. Ako ga pozovem ovamo, doći će.

Vidjevši da je već počela sedlati konja, Johnson se pitao kako bi je mogao odvratiti od nauma.

– Kamo ćeš? – progovori u tom trenu stari Jed, pojavivši se iznenada. Gledao je Margaret, zatim Hastingsa.

– Idem u utvrdu po liječnika – odgovori ona.

– Ni govora! Nemamo vremena čekati liječnika. – Jed se sagne i pažljivo pregleda Hastingsovu ranu. – Laurie, skuhaj pola lončica vode. Margaret, poderi podsuknju. Bit će mi potrebni zavoji.

Margaret ga kolebljivo posluša. Počne derati ostatke podsuknje. Jedovo ju je držanje ohrabrilo.

– Što ti se dogodilo, dugonjo? Izgubio si čizmu? – zapita starac.

– Ne, našao sam jednu – odvratila Johnson i osmijehne se.

I Margaret se nasmiješi njegovu smislu za šalu, usprkos ozbiljnosti situacije. Osjećala je da su složniji nego ikad.

Nakon toga je Jed, raskuživši nož kipućom vodom i viskijem, potražio njegovim vrškom metak. Pronašavši ga, polako ga je izvlačio i napokon ga uhvatio prstima.

– Imao je sreću – reče. – Metak ga je pogodio izdaleka i već izgubio snagu. Da je bio bliže, sada bismo ga pokopali, ne bismo čačkali po njemu. Zrno se uklještilo između rebara i nije prodrlo dublje. Mislim da će sve biti u redu – zaključila kad je povezao ranu. Tada priđe Johnsonu i pregleda mu gležanj. – Podigni nogu na nešto. Smanjit ćeš otjecanje. Učvrstit ću ti zavojem zglobov prije polaska.

– Prije polaska? – uzvikne Johnson. – Kamo idemo, dovraga?

– Ne znam još – odgovori Jed. – Možda u Camp Robinson. Ovdje ne smijemo nikako ostaniti. Brda su puna vojnika u smeđim uniformama, pa je samo pitanje vremena kada će otkriti ovo skrovište. Stoga ih namjeravam preteći. Vjerojatno će se večeras ulogoriti, a mi ćemo krenuti čim se smrači. Vjerujem da nas u tami neće vidjeti. Odspavajte svi. Pitanje je kada ćete opet moći spavati.

XV

Probudivši se, Margaret opazi da će svijeće svaki čas dogorjeti, pa

žurno zapali nove koje je Jed donio iz grada. Jeda nije bilo u pećini a ostali su još spavali. Pregleda Hastingsa. Disao je ravnomjerno i obrazi mu više nisu bili blijedi kao prije. Nježno mu ukloni pramen smeđe kose sa čela.

Nakon nekog vremena pojavi se Jed.

– Vojnici su se ulogorili kraj rijeke – reče. – Čini mi se da je sada pravi trenutak da kidnemo.

Čim su se najeli, Jed je povezao Johnsonu gležanj tako da je Johnson uspio bez tuđe pomoći uzjahati. Hastings je pogledavao vranca i htio je jahati na njemu, zatno se okrijepivši snom, ali mu je Jed namijenio nosila koja je napravio dok su ostali spavali. Vući će ih konj. Hastings se u početku protivio, ali je naposljetku popustio.

Putovali su cijeli dan i, već vrlo umorni, zaustavili se tek kad je zašlo sunce. Jed ih je doveo u prikladno skrovište u podnožju brda. Ulogorili su se u vododerini, širokoj oko četiri metra, pod izbočenom stijenom. Kad su rasedlali konje, zapalio je vatru. Hastingsu se to učinilo neopreznim, jer bi vatra mogla odati njihov položaj ako ih netko progoni. Međutim, Jed je samo slegnuo ramenima i rekao da mu hladnoća smeta više nego progonitelji.

Nakon večere je starac odmah legao i zahrkao. Laurie se povukla od ostalih koliko god se usudila i pripremila za počinak. Hastings je već, čini se, zaspao. Margaret je još sjedila kraj vatre i grijala ruke. Tucker Johnson je sjedio na tlu, ispruživši noge i pušio cigaru.

– Vi ste čudan čovjek, Tuckeru – progovori iznenada Margaret. – Sasvim ste drukčiji nego što se doimate.

– Zaista? – odvrati Johnson i pogleda je sumnjičavo.

– Što skrivate? Nećete mi odati?

– Ne znam na što mislite. – Kao da se malo uznemirio.

– Čini mi se da ponajčešće samo glumite. Držite se tako kao da ste bezvoljni i glupi, a zapravo ste vrlo bistri i snalažljivi. Zašto se vladate tako?

– Hm, nisam još nikomu pričao o sebi. Vjerojatno se vladam tako zato... zato što se bojim.

– Vi se bojite? To ne mogu vjerovati.

– Istina je. Takvo držanje mi pomaže da preživim u životu koji sam izabrao. Isto bi se moglo reći i za Breta – reče on i pokaže na Hastingsa. – Njemu je svejedno hoće li živjeti ili umrijeti, pa je stoga smiren... doduše, više nije onako miran kao nekoć, a slutim razlog. Budući da želim sačuvati glavu, nastojim uvjeriti protivnike da sam tupoglav i pospan. Kad postanu pretjerano samouvjereni, tada im u posljednji čas pokazujem da sam drukčiji. Brzina je, nema sumnje, vrlo važna, ali još važniji su mirni živci. Tko je smiren, taj pobjeđuje. Samo jedan je čovjek, koliko znam, smiren u revolveraškom dvoboju poput Breta: Doc Holliday. U nekom je pogledu, moglo bi se reći, Doc vrlo sličan Bretu. Čeličnih je živaca zato što, ionako, umire od tuberkuloze. Fućka mi se.

– Vi niste oduvijek kockar, zar ne, Tuckeru?

– Nisam – odgovori Johnson, gledajući plamičke što su oblizivali drvenu kladu. – Otac mi je bio propovjednik. Majku nisam upoznao. Umrla je kad sam se rodio. Živjeli smo na maloj farmi u Indiani. Otac je bio krupan i osoran. Neprestano mi je prijetio paklenskom vatrom i prokletstvom, a ono što mi nije mogao utuviti u glavu riječima, nastojao je usaditi u mene čvrstim prutom. Dabome, ja bih, kad god bih imao priliku, činio baš ono što mi je zabranjivao. – Osmjehne se. – Nismo se slagali. Vjerojatno zato što ga nisam razumio niti je on mene mogao razumjeti. Čim sam navršio šesnaest godina, pobjegao sam od

kuće i pristupio vojsci. Upravo se završavao građanski rat. Sudjelovao sam samo u nekoliko bezazlenih okršaja. Međutim, općenito uzevši, svidio mi se vojnički život. Ondje sam se naučio kockati i ubrzo sam uvidio da spretno igram poker. Vjerojatno sam prirodno nadaren. Tada sam počeo hiniti da mi se drijema. Bila je to vrlo uspješna varka. – Izvadi iz džepa novu cigaru i pripali je zapaljenom grančicom. – Nakon rata sam otišao na zapad. Odlučio sam ostati još neko vrijeme u vojsci. Dodijelili su me Sedmom konjičkom puku. Bio sam sa Custerom u objema njegovim velikim bitkama. Godine 1868. porazili smo, na rijeci Wašiti, Čejene pod vodstvom Crnog Kotla. Međutim, u bitki na Little Big Hornu nismo bili takve sreće. Jedva sam izvukao živu glavu iz tog krvoprolića. Imao sam sreću što je Caster podijelio svoje snage u tri skupine. Ja sam bio s Renoom. Tada mi se ogadila vojska. Čim mi je istekao rok, izišao sam iz nje. Kako nisam znao ništa drugo osim jahati, pucati i kartati se, zaključio sam da bi najbolje bilo da budem kockar. No ubrzo sam ustanovio da kockar mora, želi li preživjeti, vrlo vješto rukovati oružjem. Vježbao sam i usavršio se. Povremeno bih iznajmio nekome svoje revolveraške usluge, no najčešće sam se samo kockao.

– Kojeg vraga, onda, radiš ovdje?
– umiješa se Hastings i sjedne.

Johnson pocrveni, zbunjen zato što je Hastings prisluškiavao.

– Ako se ne varam, nisam ti još ispričao sve o tom poslu.

– Kako bi bilo da nam ispričaš sada? – upita zajedljivo Hastings i primakne se k vatri.

– Namjeravao sam ti uskoro ispričati. Donekle me privukao Slaterov novac, no važnije je nešto drugo.

– Srebro, momče, srebro. E, tu ulazite u priču vi, gospodo Marga-

ret – reče Johnson. Hastings i Margaret se smeteno pogledaju. – Moram vam priznati, gospodo, da sam se ponajviše zbog vas udružio s Bretom. Spoznao sam da vam je blizak.

– Čekaj malo, čovječe – pobuni se Hastings. – Kreni od početka. Govoriš nerazumljivo.

Johnson kimne i povuče dim iz cigare.

– Sve je započelo prije nekoliko godina u Kansas Cityu. Slater je imao ondje salun. Ponekad sam se kartao kod njega.

– Znači, poznaš Slatera otprije?

– Samo iz viđenja. Nismo se upoznali. Možda me vidio dok sam se kartao u njegovom salunu, ali me, bez sumnje, nije zapamtio. – Johnson ispuhne dim i promeškolji se. – U takvim se salunima, dok se kocka, može štošta doznati ako se naćule uši. Svaka dva mjeseca dolazio je u grad jedan starac i donosio srebro kako bi ga unovčio. Doznajući za to, Slater je otkrio da starac dolazi odavde... iz Northgatea. Otprilike u to vrijeme produžio sam prema Dodge Cityu. A onda sam, nedavno, čuo da Slater traži tjelohranitelja i da je sada ovdje. Naslutio sam da priprema nešto, pa sam se i ja htio dočepati masna zaloga-ja.

– Kakve to veze ima s Margeret?

– zapita Hastings.

– Onaj starac koji je donosio srebro bio je njezin otac.

– Tata je imao srebra? To prvi put čujem.

– Ispričat ću ti, momče, i ostalo što još ne znaš – nastavi Johnson i pogleda Hastingsa. – Trebalo mi je vremena da otkrijem istinu, ali je sada sve na svom mjestu. Sjećaš se one noći kad je stari Taylor... oprostite, gospodo, što moram to spomenuti... ubijen u svojoj kolibi? Ustrijelio ga je Henry iz moje puške.

– Dobro, što hoćeš reći? – zapita Hastings.

– Ike Henry nije promašio. Bio je pijanac i ništarija, ali je znao gađati puškom. U vojsci je bio vrstan strijelac. Ne, namjerno je pogodio Taylora. Bio je plaćen za to. U početku sam, baš kao i ti, mislio da si mu ti bio cilj. Zatim sam, kao što ti rekoh, ustanovio da mi je Slater ukrao pušku. Želio je imati žrtvena jarca za slučaj ako Denton dozna štogod.

– Ipak, zašto je osudio Taylora na smrt? Nije još pronašao srebro, zar ne?

– Ne, još nitko ga nije pronašao. Slater vjeruje da i Denton zna za srebro. Uvjeren je da se Denton baš zbog toga oženio vama, gospodo. Zaključivši da je Denton već blizu cilja i uskoro će otkriti gdje je srebro, likvidirao vam je oca. Smatra da će tako imati, u utrci s Dentonom, jednake šanse da pronađe srebro kao i on.

– Ako i ima srebra, uvjerena sam da John ne zna za njega – reče Margeret.

– I ja mislim tako – složi se Johnson.

– Kako se Norwood spetljao sa Slaterom? – upita Hastings.

– Slater i Norwood su zajednički imali salun u Kansas Cityu. Dijelili su dobit pola-pola. Norwood je bogat stočar i pribavio je najveći dio novca za ovdašnji salun. Slater je dobio zadatak da bude ovdje, upravlja salunom i traži srebro. Kad je doznao da je Slater ubio Taylora, Norwood je postao nestrpljiv i smjesta dojurio ovamo. U međuvremenu je Slater već uvidio da je pogriješio ubivši Taylora. Spoznao je da je Denton, jednostavno, lud i da ga nije briga za srebro. No bilo je već prekasno. Jedina im je nada ostala Margaret, ali nisu znali kako da je otmu. Dirnu li je, okomit će se na njih Denton sa svojom vojskom, pa će tu izvući kraći kraj.

– Nevjerojatno! – izusti Hastings.

– Dobro, hoćete li, vas troje, brbljati cijelu noć? – progunda u tom

trenu Jed. – Spavajte. Sutra je pred nama dalek put.

Pokorno su utihnuli i pošli na spavanje. Uskoro se čulo samo tujenje osamljenog vuka iz daljine.

XVI

Probudivši se u svitanje, Jed osedla konja i polako odjaše na sjeveroistok.

Nekoliko minuta poslije njegova odlaska Hastings otvori oči. Rame mu je bilo ukočeno i potmulo ga je boljelo. Zapazivši da nema starca, ne uznemiri se. Zapali vatru i metne nad nju lončić za kavu. Puhao je ledan vjetar, pa se stresao od hladnoće dok je gledao kroz preriju.

Postepeno se probudiše i ostali. Margeret počne koriti Breta zato što se napreže i nagovori ga da sjedne na deblo na kojem je sinoć sjedio Johnson, a onda počne pripremati doručak.

Johnson je bio zlovoljan zato što se digao tako rano. Budući da nije mogao ni na komu iskaliti bijes, ubrzo se smirio. Došepa do debela i sjedne kraj Hastingsa.

Laurie se digla posljednja. Šutke pride vatri, gladeći objema rukama razbarušenu kosu. Ne rekavši nikome ni riječ, uzme tanjur i povuče se ustranu. Ondje je nijemo doručkovala.

Nebo se natmurilo, zalepršale su prve snježne pahulje i sve snažnije je puhao vjetar.

Nakon nekog vremena Hastings spazi tamnu točkicu daleko na jugoistoku. Vidik mu je zaklanjao sve gušći snijeg.

– Dolazi netko! – vikne on i nadjača vjetar. – Neki jahač – dodaje i pokaže rukom na jugoistok. Svi pogledaju na tu stranu, ali se zbog mećave nije moglo vidjeti ni ono što je bilo mnogo bliže. Hastings opipa revolver u koricama: Johnson izvuče kolt, zavrti bubanj i provjeri da li je napunjen. Margaret se, dršćući, nasloni na Breta.

Čuli su već topot, ali još nisu mogli ništa razabrati kroz snijeg. Tada se pojavi, poput utvare, Jed. Oda- hnuli su.

— Kako ste nas pronašli u ova- kvoj mećavi? — zapita Margaret.

Jed joj ne odgovori, već se odmah približi vatri i počne na njoj grijati staračke šake.

— Nisu daleko — obrati se Ha- stingsu. — Ima ih petnaest, možda dvadeset. Udaljeni su najviše tri-če- tiri sata jahanja. Koliko sam mogao razabrati izdaleka, kreću se kroz dolinu. Opazio sam ih s one viso- ravni prije nego što je počela meća- va. Poslije nisam mogao vidjeti više ništa.

— Da li je među njima Beau? — upita tjeskobno Laurie.

— Ne znam. Nisam im se pribli- žio toliko da bih im razabrao lica.

— Što ćemo sada? — zapita Mar- garet.

— Kako brzo se kreću? — zani- malo je Johnsona.

— Približit će nam se prije mra- ka.

— Ne znam kako bi nas mogli su- stići ako odmah krenemo — reče Margaret i ukloni sa čela neposlu- šan uvojak. — Pogotovu u ovakvoj mećavi. Neće nas moći naći.

— Mećava neće trajati vječno — progunda Jed. Kao da potvrđuje njegove riječi, vjetar počne slabiti. Snijeg se sve manje kovitlao i kroz maglicu se probilo sunce. — Osim toga — nastavi on — koliko sam mogao vidjeti, svaki vojnik ima dva konja. To znači da se mogu kretati kudikamo brže nego mi!

Nakon Jedova izvještaja, Hastin- gsu je bilo jasno da ne mogu pobje- či progoniteljima. Budući da je sve prekrrio snijeg, ne mogu izbrisati svoje tragove i riješiti se Dentonove vojske. Ostaje im samo da bježe dok ih protivnici ne sustignu ili da se odmah pripreme za borbu.

Jed je već počeo sedlati konje i skupljati stvari. Vjetar se već sa-

svim stišao i činilo se kao da meća- ve nije ni bilo.

Hastings je razmišljao o Marga- ret Laurie. Nema smisla da ih vode sa sobom. Pogleda Johnsona, koji je sjedio na deblu kraj vatrice. Naslu- tivši što mu se vrti po glavi, Jo- hnson mu mrko uzvрати pogled.

— Čekaj malo, Jede! — progovori Hastings, krenuvši prema starcu koji je upravo skraćivao stremen.

— Što je, momče? — zapita Jed i okrene se prema njemu.

— Odjaši s Margaret i Laurie u Camp Robinson, popričaj sa zapov- jednikom i pokušaj ga nagovoriti da pošalje ovamo svoju konjicu. Bit- no je da njih dvije skloniš izvan opasnosti. Ovo je skrovište dobro zaštićeno, pa ćemo im se Tuck i ja moći dugo odupirati... dovoljno du- go da nam dovedeš pomoć.

— Ma, nemoj! Ne idem ja nikamo! Neću borbu prepustiti vama šep- tljama. Dakle, još nikada nisam čuo nešto tako smiješno! Nije mi ni na- kraj pameti da pratim cure do utvr- de! Neka odjašu same u Camp Ro- binson i obavijeste pukovnika u ka- kvu smo sosu.

— Ne mogu odjahati same! — odvrati mu Hastings, razljutivši se zbog njegove tvrdoglavosti. — Ne znaju put. Uostalom, ti bi nam samo smetao ovdje.

— Što kažeš, neotesanče jedan? Ja bih...

— Sada je dosta! Uzjaši i kreni. Možeš nas spasiti samo ako dove- deš vojnike iz utvrde. Uvjeri tamo- šnjeg zapovjednika da se Denton može zaustaviti jedino ako se on umiješa. Kreni! Ne gubi vrijeme. Treba da imate što veću prednost.

Zlovoljno gundajući, Jed napokon popusti, te je stajao kao pokisao go- lub dok je Hastings ukratko obja- šnjavao svoju zamisao ostalima. Kad je odjahao s Margaret i Laurie, Hastings i Johnson se smjeste na najprikladnijim mjestima iza stije- na, pripremivši puške.

– Baš ti hvala što si bez pitanja prihvatio moje usluge, momče – promrmlja Johnson i zapali posljednju cigaru. – Zaželio sam se borbe s Dentonovim tobožnjim vojnicima. Što ćemo učiniti kad ih zbrisemo s lica zemlje?

Hastings se naceri. Obojica znaju da odavde neće izići živi i samo je pitanje vremena kad će im se vojnici potpuno približiti. Nadao se jedino da će ih zadržati toliko da Jed i obje bjegunke mogu stići do Camp Robinsona. Ne može se očekivati nikakva pomoć iz utvrde. Dentonova će ih vojska pregaziti mnogo prije nego što bi pomoć mogla stići. Međutim, njih dvojica će povesti sa sobom u smrt što više Dentonovih ljudi.

– Nadam se da onaj gad jaše na čelu – promrmlja Hastings.

– Što veliš, momče? – zapita Johnson.

– Ništa – reče Hastings.

Vrijeme se sporo vuklo. Budući da su mirovali, umorili su im se i ukočili mišići, a oči su ih već pekle od naprezanja dok su netremice promatrali blještav snijeg. Napokon ih ugledaše. Jahali su u dvoredu. Na čelu su bili Hardian i Burton. Denton se nije nigdje vidio.

– Napokon smo dočekali i to – progovori Hastings. – Zaista mi je drago što sam te upoznao, Tuck. Kad se ovo završi, onaj tko bude pocmekao manje ovih smedokošuljaša časti viskijem.

– Znači, ti ćeš častiti. Nadam se da ti je džep pun kovanica, jer ja ću, kad se ovo završi, biti proketo žedan.

– Ti ćeš platiti piće – reče mu Hastings. – Ne vjerujem da ćeš dovoljno dugo ostati budan, pa ćeš pogoditi samo jednog ili dvojicu.

Suhonjavi se kockar nasmije i nanišani na jednog od najbližih vojnika kad se kolona okrenula bočno prema njima. Povučer okidač i puška zagrm prerijom. Vojnik se sru-

ši naglavce sa sedla. Uslijedio je odmah i Hastingsov prvi hitac, te se ispraznilo još jedno sedlo.

Medu vojnicima nastane za tren zbrka, ali su se brzo prisjetili onog što su naučili na vježbama i odjahali su izvan dometa kako bi se pripremili za napad.

– Zasad je rezultat neriješen – promrmlja Johnson.

– Pretpostavimo li da ih je dvadeset, ostalo ih je još osamnaest. Evo, dolaze!

Jurnuli su u galopu, raširivši se, tako da su bili vrlo male mete. Johnson i Hastings pažljivo naciljaju i opale istodobno. Opet se dva jahača sruše sa sjedala, a njihovi konji odjure u stranu. Hastings skrene pušku i hitro opali na jahača koji se zaputio baš prema njemu. Promaši.

Jahači nastave svoj juriš, a onda naglo zaustave konje i skoče na zemlju. Uspiju se, usprkos snijegu, sakriti u visokoj travi što im je sezala do struka. Vrlo dobar potez, pomisli Hastings dok je prebrojavao vojnike. On i Johnson uspjeli su onesposobiti još dvojicu prije nego što su nestali u travi. Dakle, ostalo ih je osam. Što će sada poduzeti? Međutim, nekoliko ih je ostalo otaga, izvan puškometa.

Onih osam u travi vješto je napredovalo. Neki bi se digli i opalili, a za to bi se vrijeme drugi šuljali prema skrovištu. Prošao je cio sat, a ni na jednoj strani nije nitko bio pogoden. Hastings i Johnson su usporavali njihovo napredovanje koliko god su mogli, ali ih nisu mogli potpuno zaustaviti i spriječiti ih da im se približe.

Nastane zatišje. Njih dvojica su pažljivo gledali i pokušavali odgonetnuti razlog. Rodi se lažna nada. Tada pucnjava započne iznova, ubrzanija i žešća. Opazivši da je preko njega pala nekakva sjena, Johnson se munjevito okrene prema južnoj strani njihova uporišta. Ondje je na stijenama stajao Beau Hardian!

Gipko skočivši u malo skrovište, Hardian je gledao Johnsona. Ne opazivši još da im je on upao u utvrdu, Hastings nastavi pucati na Dentonove vojnike.

— Baci oružje, Johnson! Gotovo je. Nema smisla da se odupireš. Ionako ćeš umrijeti — objavi Hardian.

Johnson baci na zemlju praznu pušku i uzmakne pred njim prema Hastingsu, a desnica mu je lebdjela nad revolverskim koricama. Donekle zaglušen pucnjavom, Hastings nije čuo njihov razgovor.

— Dovoljno si se približio. Napraviš li još samo jedan korak, pucat ću! — zaprijeti Johnson.

— Nećeš! — odbrusi mu Hardian.
— Nećeš pucati u nenaoružana čovjeka, a ja, kao što vidiš, ne nosim nikakvo oružje. — Produži prema Johnsonu, dok mu je lice bilo lišeno bilo kakvih osjećaja.

Što je s tim čovjekom? pomisli Johnson. Zar uistinu misli da neće pucati samo zato što je nenaoružan? Vidjevši da se Hardian ne zaustavlja, munjevito posegne za koltom i povuče okidač. Udarac metka zaustavi gorostasa usred koraka, ali samo za tren. Hardian se nasmiješi, ne obazirući se na bol dok mu je krv natapala prednju stranu košulje, i produži prema Johnsonu.

Očajnički se povlaćeći, Johnson dotakne ledima stijenu i shvati da više nema kamo. Obuzet panikom, počne ispaljivati hitac za hicem. Svaki je metak pogadao cilj i gorostas bi svaki put posrnuo, ali samo za trenutak, zatim bi krenuo dalje. Johnson grozničavo potraži nove metke, no nije stigao napuniti oružje. Hardian bijaše tik pred njim! Podigne obje ruke ne bi li se obranio od njegova napada. Uzalud. Premda je imao u prsima šest metaka, Hardian je bio još i sada jači.

Zaokupljen protivnicima što su se šuljali kroz travu, Hastings nije znao što se događa s Johnsonom

dok nije slučajno pogledao prema njemu i ugledao Hardiana kako ga, digavši lice prema neno krvav, davi rukama. Hardianu je, usprkos ledenom zraku, tekao znoj niz obraze, a Johnsonu je potamnijelo lice, iskolačio je oči i isplazio jezik. Hastings pažljivo nacilja i opali. Hardianu se glava trzne natrag. Na čelu mu se pojavi crvena rupica i na licu odrazi duboko iznenađenje. Postepeno mu ruke omlohave i Johnson se bezivotno stropošta na tlo. Hardian zatetura natraške korak-dva, a onda padne na lice.

— Hastings! — vikne otraga neki glas. Žustro se okrenuvši, Hastings spazi Nicka Burtona, koji se pobjedonosno cerio i držao uperene revolvere. Uvidjevši da je poražen, ispusti oružje i polako digne ruke. Prvi put se našao oči u oči s Dentonovim niskim revolverašem.
— Navodno rukuješ spretno revolverom — reče izazovno Burton. — Želiš li provjeriti svoju brzinu? Mogu se kladiti da ću te pogoditi prije nego što izvučeš kolt iz korica. Bit će to poštena borba.

Hastings razmisli o izazovu. Daje li mu, uistinu, priliku? Nije važno. Ionako će ga poslije ubiti. Zašto ne bi prihvatio izazov? Možda će, barem, ustrijeliti Burtona. Htjede se sagnuti i pokupiti s tla revolver.

— Gotovo je, Hastings! Ne diraj oružje! Želi razgovarati s tobom kapetan Denton! — progovori odlučan glas.

Uspravivši se, Hastings se okrene i prepozna sijedog starog narednika o kojem mu je pričala Margaret i koji joj je, zapravo, bio najdraži među svim Dentonovim vojnicima. Gledajući oko sebe uperene cijevi, pomiri se s porazom.

XVII

Kad su ga doveli u utvrdu, strpali su ga u mračnu ćeliju. Postepeno su mu se oči navikle na tamu i tada je opazio da nije sam unutra.

– Slateru! – progovori iznenađeno. – Kako si dospio ovamo?

– To se i ja pitam – progunda Slater. Ležao je na podu, sklopivši ruke pod glavom.

– Gdje je Norwood? – zapita Hastings. – Još je slobodan? Mislim da bi vas Denton rado zatvorio obojicu. – Osjećao je sve veću odbojnost prema njemu. Imao je dojam kao da je u istoj prostoriji s nekom smrdljivom životinjom.

– Norwood je mrtav. Ubili ste njega i još dvojicu u onoj pucnjava iz mog saluna. Ti i onaj nezahvalnik, Johnson.

– To nisam znao – prizna Hastings i spusti se na tanku slamaricu nasuprot njemu. – Znali smo da smo ih pogodili nekoliko, ali nismo znali o komu je riječ. Sâm je kriv za ono što ga je snašlo.

– Više nije važno. Obojica smo sada prepušteni na milost i nemilost zajedničkom neprijatelju; Dentonu. – Za tebe postoje valjani razlozi da budeš ovdje. Međutim, ja sam mu nastojao pomoći, a evo što sam dobio zauzvrat! – progunda Slater, digne se, pride vratima i pogleda van kao da će u dvorištu otkriti neku pomoć. – Norwoodov posljednji čovjek slijedio vas je one noći. Nego, gdje je Johnson? – upita i naglo se okrene.

– Mrtav je.

– Tako mu i treba! – reče zajedljivo Slater i ponovo se spusti na slamaricu na zemljanom podu. – Norwoodov je čovjek pronašao vašu pećinu i potom me obavijestio. Platilo sam mu i došao ovamo. Znao sam da Denton traži tebe i Johnsona, pa sam vjerovao da će mi biti zahvalan zbog obavijesti. U početku se držao zahvalno, a onda se naglo izmijenio. Kao da se razljutio zato što sam ja otkrio vaše skrovište, a ne njegovi ljudi. Kad sam mu ispričao sve, naredio je da me zatvore. Tada sam mu vrlo jasno rekao što mislim o njemu! Pomislio sam da će

eksplozirati. Bio je rumeniji nego sunce na izlasku. – Zadovoljno se nasmije, zatim ušuti.

Hastingsu je bilo neudobno na tvrdom ležaju, boljela ga je rana i osjećao se loše, ali je ipak uspio zaspati. Kad se probudio, upravo je izlazio sunce. Pogleda Slatera. On je još čvrsto spavao.

Uto škljocne u tišini brava. Na vratima se pojavi mršav, proćelav čovjek, s kaplarskim oznakama na rukavima. Iza njega su stajala dva vojnika i držali puške s bajunetama.

– Slateru! – vikne glasno kaplar.

– Š-što je? – promrmlja Slater, polako se budeći.

– Podi sa mnom – naredi mu kaplar.

– Zašto? – upita Slater i pokuša se ohrabriti.

– Bez pitanja! Kreni dok se još nisam razbjjesnio!

Slater pokorno izide, a čuvar ponovo zaključa ćelijska vrata. Ostavši sâm sa svojim mislima, Hastings se opet ispruži na slamarici. Boljelo ga je rame i bilo mu je hladno, pa nije mogao ponovo zadrijemati. Osim toga, bio je nemiran.

Kad su za pola sata odjeknuli pušćani hici, naglo se digne, ne obazirući se na bol, i požuri prema vratima kako bi pogledao van. Međutim, vidio je samo stražara koji se dosađivao i vrškom čizme šarao po prašini.

– Kakvi su to hici? – zapita.

– Strijeljali su Slatera s druge strane kuće. Više mu neće pasti na pamet da psuje kapetana Dentona.

– Stražar se zadovoljno smijuljio. – Kapetan ne dopušta nikomu da ga vrijeđa. I ti ćeš, vjerujem, uskoro dobiti svoje.

Hastings se šutke okrene i vrati na slamaricu. Mora nekako pobjeći odavde, ali kako? Ćelija je čvrsto sagrađena. Ako je Denton strijeljao Slatera samo zato što ga je ispso-

vao, što li će tek učiniti s njim koji mu je pobio nekoliko vojnika i ukrao mu ženu? Koliko će čekati? Postoji li bilo kakva nada da će Jed navrijeme dovesti pomoć iz Camp Robinsona?

Zamislio se tako duboko da nije ni čuo okretanje ključa u bravi, te se trgnuo kad su se otvorila vrata. Ugledavši lik na pragu, zapanjeno se digne. Vidjevši pred sobom Margaret, s pladnjem u rukama, zanijemio je. Veoma se izmijenila otkad su se rastali. Lice joj se izobličilo, oteklo je i bilo prekriveno modricama. Jedno joj je oko tako nateklo da se sasvim zatvorilo.

— Margaret! — prošapće on zaprepašteno.

— Znam, ne izgledam baš lijepo — izusti ona utučeno. — Donijela sam ti doručak. — Pruži mu pladanj, a kad ga je prihvatio, korakne preko praga i zastane pred njim. Stražar zaključa vrata i ostavi ih nasamo. Uhvativši je za ruke, Hastings je povuče kraj sebe na slamaricu.

— To je Johnovo djelo? — zapita je, znajući unaprijed odgovor.

— Da — odgovori ona i, objesivši glavu, zagleda se u slamaricu kao da se stidi svog izgleda. — Još nikada me nije tako istukao. Bilo je grozno, Brete! — zajeca. — Udarao me šakama i bičem! — Pogleda ga nezlijeđenim okom. — Ipak, nije ona-ko strašno kao što se čini na prvi pogled. Nije mi slomio nijednu kost... imam samo modrica. Izgledat ću gadno nekoliko dana, a onda će sve proći.

— Kako... kako si dospjela ova-mo? — upita on zbunjeno. Trebala si biti u Camp Robinsonu, a ne ovdje, u Dentonovoj utvrdi.

— To je duga priča — reče Margaret. — Jučer smo se, kad smo se rastali s tobom i Tuckerom, zaputili prema Camp Robinsonu. Veoma nam se žurilo, jer nismo znali koliko ćete izdržati vas dvojica među

onim stijenjem. — Promeškolji se malo i stegne suknju oko nogu. — Jahali smo već gotovo jedan sat. Laurie je bila pokraj mene, a Jed je jahao na čelu. Cijelo je vrijeme šutjela, a onda se, najednom, raspričala o Beauu. Znaš, ludo je zaljubljena u njega. Nisam znala što da joj kažem. — Opipa oteklo lice kao da želi provjeriti je li još izobličeno. Vani je zadovoljno pjevusio stražar. — Ja dobro poznajem Beaua, pa mislim o njemu drukčije nego ona. Neprestano je isticala da će se on naći u opasnosti. Bojala se da ćete ga ti ili Tucker ubiti i da vam se neće moći oduprijeti jer ne nosi oružje.

— Pogodila je — reče Hastings. — Premda nije imao revolver, navalio je na Tucka, pa je Tuck ispalio u njega šest metaka, no nije ga mogao zaustaviti. Još nikada nisam vidio nešto takvo. Hardian se nezaustavljivo približio, šćepao Tucka za vrat i zadavio ga. Ne znam što ga je navelo na to. — Zbunjeno strese glavom. — Prekasno sam opazio što se događa i više nisam mogao spasiti Tucka. Prokletstvo! Pogodio sam Hardiana u glavu i dokrajčio ga.

— Grozno! Zašto se mora toliko prolijevati krv, Brete? Vjerojatno je svemu kriv John. Da nema njega, svi bi ti ljudi bili još živi.

— Ne možemo svu krivnju svaliti na Johna. Mislim da smo Slater, Norwood, Tuck i ja... naročito ja... također krivi donekle. Međutim, nisi mi još objasnila kako te se dočepao John, Denton.

— Radije doručkuj. Jelo će se ohladiti — nagovori ga ona. Pogledao je doručak i počeo jesti. — Laurie je iznenada natuknula da se mora vratiti i potražiti Beaua, mora biti s njim. Naglo okrenuvši konja, natjerala ga je u galop i počela se vraćati prema vašem uporištu. Doviknula sam za njom, ali me nije čula ili se namjerno pravila gluhom. Ne znam. Tada sam pozvala Jeda,

pa se vratio k meni i zagledao za njom. Šuteći nekoliko trenutaka, naposljetku mi je rekao neka produžim sama prema Camp Robinsonu, a on će krenuti za Lauire. Znaš da je voli kao rođenu kćerku. Nakon toga ih više nisam vidjela. Ne znam što je s njima niti gdje su sada. – Zabrinuto se namršti. – Produžila sam kao što mi je savjetovao Jed. Kad sam stigla do mjesta gdje se spaju oba brijega, naletjela sam na Johna i desetak njegovih ljudi.

Očito su nas namjeravali napasti s obiju strana; on s jedne, a Hardian s druge. Vidjela sam da se zajapurio od bijesa. Dugo je sjedio nijemo u sedlu i promatrao me. Napokon me upitao gdje su ostali, a ja sam samo pokazala rukom i rekla:

»Otraga«. Razmislio je malo, zatim je dao dvojici zadatak da me prate i krenuo kući. Vjerojatno je zaključio da Hardian i Burton mogu sami izvršiti zadatak. Kad smo ujahali u utvrdu, zaključao me u sobu i pustio da čekam, da strepim. Mogla sam znati što se priprema. Kad je napokon došao u sobu, bio je miran i govorio vrlo ugladeno, ali ga je postepeno hvatao bijes i naposljetku je pomahnitao. Tada me istukao.

– Proklet bio! – promrmlja razjareno Hastings. Pričeka dok se nije malo smirio, zatim upita: – Kako si ga nagovorila da te pusti k meni?

– To je njegova zamisao. Tek jutros sam doznala da su te uhvatili. Došao je u moju sobu i naredio mi da pripremim doručak njemu i Burtonu. Dok smo jeli, strijeljali su Slatera. Uznemirila sam se, no John se samo nasmiješio i otkrio mi da si ti u ćeliji. Rekao mi je neka ti odnesem doručak i ne brinem zbog Slatera. Evo, sada sam tu. Vjerojatno je htio samo da me vidiš ovakvu, unaženu. – Margaret nemoćno podigne ruke. – Želi nas oboje mučiti. Uvjerena sam da će nas naposljetku ubiti. Ponos mu ne dopušta da postupi drukčije. Htio bi samo uži-

vati što dulje i odgoditi taj trenutak.

Hastings se, pošto se najeo, digne i počne hodati amo-tamo. Margaret ga je zabrinuto promatrala. Uto se otvore vrata i na pragu se pojavi kaplar.

– Gospodo Denton, isteklo vam je vrijeme – reče joj. – podite sa mnom.

– Margaret ustane i pogladi suknju. Krenuvši prema vratima, pokoleba se, okrene i vrati k Hastingsu.

– Našla sam ovo – šapne mu, pogledavši ga u oči, i tutne mu u šaku neki preklopljen papir. Hitro ga je sakrio iza pojasa.

Kad je otišla, nepomično je sjedio pet minuta i čekao da se stražar opet smiri i prepusti dremuckanju. Tada izvuče papir i raširi ga. Bila je riječ o nekakvoj karti... o karti borbenog plana. Jasno se moglo razabrati o kojem se području radi. Razne su strelice pokazivale odakle će uslijediti napad. Na vrhu papira bio je zapisan i datum. John Denton namjerava napasti grad, i to već sutra! Ostaju mu nepuna dvadeset i četiri sata da pobjegne iz ćelije i upozori građane.

Još nije mogao protumačiti Dentonove pobude. Taj čovjek je lud. Sutra će poginuti mnogi ljudi, a zašto? Zar zato da bi se zadovoljila njegova taština? Denton priprema krvoproliće zato što bi se htio osvetiti zbog nečega? Sve se to činilo besmislenim. Hastings je dobro upoznao mržnju i dopustio osvetoljubivosti da mu godinama upravlja životom. Donekle je kriv za ono što itekako zamjera Dentonu. Ipak, njegova osveta nije poprimila takve razmjere kao Dentonova i nije ogrezao u zločinima, ali se za proteklih dvadesetak godina sukobljavao s mnogima i ubijao, a zašto? Zato što je dopustio mržnji i osveti da mu budu na prvom mjestu. Sada je prekasno da bi to mogao izmijeniti. Uostalom, važnije je da upozori ljude na koje će se sutra okomiti Denton.

Mora pobjeći iz ćelije, nekako spasiti Margaret i krenuti s njom u grad. Pažljivo pregleda vrata i ustanovi da ih nikako ne bi mogao razvaliti.

Pregleda čvrsto nabijen zemljani pod i zaključi da je tvrd poput kamena. Ni drveni zidovi, napravljeni od brvana, nisu omogućavali nikakav bijeg. Brvna su bila istesana tako temeljito da su gotovo savršeno pristajala jedna uz druga. Samo mjestimice bile su male šupljine začepjene glinom. Ljutito udari šakom po dlanu i, opsovavši, opali nogom po slamarici. Mora se smiriti, opomene sâm sebe.

Krov! Zašto nije već prije pomislio na njega? Podigavši se na prste, ubrzo ustanovi da ni tuda ne može pobjeći. Ne ostaje mu ništa drugo nego da nekako svlada stražara i domogne se ključeva. Treba samo da ga namami unutra. Ne, ni to neće upaliti. Kad god se otvore vrata, kraj stražara su i dvojica naoružanih vojnika. To je, bez sumnje, uobičajena mjera opreznosti.

Privremeno odustane od bilo kakvih pokušaja i odluči pričekati mrak. Pod okriljem tame imat će mnogo veće nade u uspjeh.

XVIII

Kako su prolazili sati, tako je bio sve nestrpljiviji. Napokon je danje svjetlo počelo slabiti. Na nebu su zatreperile prve zvijezde.

Pričekao je da se promijeni stražar. Potom je oprezno prišao prozoru i pogledao van. U kući su gorjela svjetla. Opazio je da je osvijetljen i jedan prozor na prvom katu. To je, vjerojatno, Margaretina soba.

Pred ćelijom je stražario visok, mršav čovjek i naslanjao se na vrata. Hastings zapazi da bi ga, ako bi ispružio ruku kroz prozor, lako mogao uhvatiti za ovratnik kaputa.

Ne razmišljajući ni za tren, naglo gurne ruku kroz prozor, ščepa ga za ovratnik i snažno povuče. Izgubivši ravnotežu, stražar se nije mogao osloboditi. Svjestan da mu je svaki trenutak dragocjen i da ga neće više dugo moći držati tako, Hastings se posluži svojom maromom i obuhvati ga njome oko vrata. Čvrsto držeći oba kraja marame, davio ga je. Stražar se neko vrijeme koprcao, a onda omlohavi.

Držeći lijevom rukom oba kraja marame, Hastings potraži desnom ključeve o stražarovu pojasu. Položaj je bio nezgodan, jer je ruke mogao samo djelomice provući kroz prozor. Napokon napipa kolut s ključevima. U istom mu trenu sijevne bol u lijevom ramenu. Ruka mu oslabi, više nije mogao čvrsto držati maramu, te se stražar stropošta na tlo.

Niz leđa mu je potekla topla krv. Ponovo mu se otvorila rana, a nije se dočepao ključeva. Nakon nekog će vremena Dentonovi ljudi pronaći mrtvog stražara, pa će on morati krenuti Slaterovim stopama. Gnjevno zastezanje dok ga je rame neizdrživo boljelo i krv je nezaustavljivo tekla. Moram se smiriti, ponavljao je sebi. Izgubim li živce, neću ništa postići.

Upravo je htio ponovo sjesti kad se sjetio noža u čizmi. Nisu ga pronašli kad su ga pretraživali. Izvuče ga iz skrivenih korica i zamišljeno odvagne u ruci. Bio je suviše lagan da bi njime mogao kopati tvrdi pod.

Niti je bio dovoljno čvrst za svladavanje brave. Tada mu sine nešto drugo. Klekne i počne rezati platno slamarice na duge uske trake. Niz tijelo mu je, od boli i napora, tekao znoj. O jednu traku, dugačku oko dva metra, priveže nož. Uspravivši se, obriše znoj sa čela, žurno pride prozoru i baci nož van. Dizao ga je i spuštao dok nije začuo zveckanje metala o metal. Napokon zakvačiv-

ši nožem kolut s ključevima, povuče traku, ali nož odmah sklizne iz koluta.

Strpljivo je nastavio tražiti kolut. Više nije ni znao koliko ga je puta već zakvačio, no svaki put bi se nož odmah otkvačio. Od bijesa bi već najradije bio bacio nož na zemlju i nasrnuo golim rukama na vrata. Odluči se malo odmoriti i smiriti.

Predahnuvši nekoliko minuta, latiti se ponovo posla. Napokon je nož čvrsto zapeo. Dok ga je oprezno vukao uvis, strahovao je da će mu kolut s ključevima ispasti sada kad je već nadohvat ruke. Kolut se nade na rubu prozora. Pažljivo je ispružio desnu ruku, uhvatio ključeve i povukao ih unutra. Ipak je uspio! Umorno dašćući, nervozno je iskušavao u bravi ključeve, jedan za drugim, dok nije našao pravi. Uzdahne zadovoljno i duboko te gurne vrata. Nisu se ni pomaknula! Zaškrguće zubima. Zaboravio je prečku kojom su učvršćena izvana!

Ispruži ruku kroz prozor i, zama-hnuvši nožem, zabije njegov vršak u prečku. Uspije ju pomaknuti nekoliko centimetara prije nego što se vršak noža iščupao iz drveta. Prolazili su dragocjeni trenuci dok je ponovo pokušavao zabiti nož u prečku. Napokon mu pođe za rukom, te je ovaj put uspio otkvačiti prečku. Vrata se odmah otvore. Budući da je bio naslonjen na njih, zatetura u dvorište i ispruži se na zemlji. Ležao je dok mu se nije disanje smirilo. Tada uzme stražarov revolver i spusti ga u svoje korice. Za svaki slučaj, izvadi iz stražarova redenika pregršt metaka i spremi ih u džep na košulji.

Pogledavši stražara koji je čuvao prednja vrata utvrde, shvati da mora mirovati dok on ne krene na suprotnu stranu i okrene mu leđa. Pričekao je da se stražar napola udalji prema drugoj strani i tada je potrčao iza staje. Napor mu je pojačao boli u ramenu i polako mu je

istjecala snaga kroz rupu na leđima.

Šuljajući se iza staje, oprezno otkrine stražnja vrata i šmugne unutra. Na drugom kraju staje treperilo je svjetlo i čuli su se prigušeni glasovi. Na balama sijena sjedila su četiri Dentonova vojnika dok im je peta bala služila kao stol. Kartali su se i svaki čas pijuckali iz boce koja je kružila uokolo.

Hastings pronade svog vranca u posljednjem odjeljku. Približivši se, hitro mu pokrije šakom nozdrve kako bi spriječio nepoželjno rzanje. Dok je šaptao konju i umirivao ga, začuje konjski topot što se približavao staji iz smjera prednjih vrata.

– Fletcheru, vratio sam se – dovikne uskoro glas. – Pobrini mi se za konja.

– Razumijem – odgovori Fletcher, ali se ne pomakne.

Glas mi je dobro poznat, pomisli Hastings dok je sedlao vranca. Riječ je o Burtonu? To znači da će se u kući zateći obojica, Denton i Burton. Teže ću izvući Margaret.

Potreban joj je konj. Budu li jahali oboje na jednom konju, teško će pobjeći potjeri. Pogleda odjeljke. Susjedna su dva bila prazna. Treći je bio unutar kruga svjetla što ga je širio oko sebe fenjer kojim su se služili kartaši. Bude li sreće, Burtonov će se konj naći u jednom od tih odjeljaka. Doduše, Fletcher će, ako dovede ovamo konja, opaziti da je Hastingsov vranac osedlan. Ali, taj se rizik mora prihvatiti.

Izide kroz vrata kroz koja je ušao i odšulja se duž stajskog zida. Stigavši do njegova kraja, zastane i pričekava da se stražar pred prednjim vratima nade u pravom položaju, a onda potrči, pogrblivši se, prema stražnjoj verandi kuće. Dahao je i iscrpljeno hvatao zrak. Sve brže je gubio snagu i vrtjelo mu se pred očima. Sjedne i uhvati glavu rukama. Kad se malo oporavio, prišulja se stražnjim vratima i lako ih

otvori. Nade se u velikoj kuhinji. Iz nje se moglo izići samo kroz jedna vrata. Korakne u dugačak hodnik. Tu je pod bio prekriven dugačkim sagom. Na drugom je kraju hodnika vidio kućna vrata, a između tih vrata i njega bijahu dvojica vrata s lijeve strane. Kroz bliža su dopirali glasovi i treperila je petrolejka. S desne su strane bile stube što su vodile na prvi kat. Krene kroz hodnik toliko da je mogao vidjeti osvijetljenu sobu. Unutra su Denton i Burton promatrali neku kartu. Jesu li već opazili da im je nestala ona koju mu je prokrijumčarila Margaret?

Vrati se do stuba i počne polako penjati. Kad god bi mu pod nogama zašrkupala koja daska, brže bi mu zakucalo srce. Međutim, ona dvojica su bili suviše zaokupljeni svojim naumom da bi čuli škripu. A možda nisu daske ni škripale onako glasno kao što se njemu činilo. Kad je stigao do sredine stuba, opet mu se zavrti u glavi tako da se morao čvrsto uhvatiti za ogradu.

U hodniku na prvom katu bilo je nekoliko vrata. Sjećajući se osvijetljenog prozora, zaključa da je Margaretina soba na kraju hodnika. Kad se došuljao do tih vrata, ustanovi da su zaključana! Osvrne se prema stubama. Što onda ako se vijećanje one dvojice iznenada završi? Više ne može odustati. Mora nastaviti ovu opasnu igru. Izvuče nož iz korica i ugura oštricu između vrata i dovratka. Okrećući ga ulijevo, pa udesno, i istodobno ga gurajući uvis, uspije svladati bravu. Otvori vrata i ušulja se unutra. Ugleda na krevetu tijelo i, približivši se, dotakne rame.

— Margaret — prošapće. — Probudi se, Margaret.

— Brete! — izusti ona, promeškativši se. — Kako si pobjegao iz zatvora?

— To sada nije važno — prošapće on. — Moramo brzo nestati odavde!

Ona se odmah digne. Odjeća joj je bila zgužvana. Krenuše prema vratima.

— Kad izidemo, podi prema staji, drži se stražnje strane i udi kroz stražnja vrata — reče joj on. — Konj mi je u posljednjem odjeljku. Burtonov će konj biti, možda, u susjednom odjeljku ili je još vani. Povedi konje prema stražnjim vratima utvrde. Budi oprezna! U staji se kartaju četvorica. Moraš biti tiha. Ako je jedan od konja neosedlan, ipak ga dovedi. Ne sedlaj ga, razumiješ? — Ona kimne. — Dok to budeš radila, ja ću ukloniti stražara na stražnjim vratima.

Kad je uspjela neopazice šmugnuti iza staja, Hastings se oprezno prikrade stražaru pred stražnjim vratima utvrde. Znao je da ne smije imati milosti, jer će inače ugroziti ne samo svoj i Margaretin život nego i živote mnogih građana. Uostalom, znao je da su u Dentonovoj vojsci probisvijeti. Sasvim se prišuljavši stražaru sleđa, iznenada mu pokrije lijevom šakom usta i drugom rukom zarine u njega nož. Tada ga pusti da padne na zemlju. Iz mraka izroni Margaret, vodeći konje; oba su bila osedlana. Nemarni Fletcher nije još izvršio naredbu.

Uto se začuju iz kuće koraci! Hitro se osvrnuvši, ugledao je na verandi Burtona.

— Hej, što se događa ondje? — vikne niski revolveraš.

Prije nego što je Hastings mogao reagirati, u tami bljesne plamičak i metak mu pogodi lijevu ruku tako da mu je odmah obamrla. Bol mu sijevne sve do mozga. Posrnuo je uhvatio ravnotežu i tada posegnuo za revolverom. Hitro ga izvukavši, opali. Burton se skvrči i sruši na li-

ce. Ne čekajući više ni tren, Hastings potrči prema Margaret i teško se popne u sedlo.

— Hajdemo! — reče. Izjurili su kroz stražnja vrata dok su iza njih odjekivali zbrkani glasovi. Očajnič-

ki se držeći desnom rukom za jabuku sedla, Hastings se njihao, a lijeva mu je ruka nemoćno visjela. Iz mraka ispaljeni metak smrskao mu je kost.

XIX

Jahali su što su brže mogli, no zasad nije bilo nikakve potjere iza njih.

— Komu se možemo obratiti u gradu? — zapita on slabim glasom.

— Treba da izaberemo nekoga tko će moći uvjeriti ljude da im prijeti opasnost.

— Najbolje bi bilo da razgovaramo s Ebom Morleyem — odgovori ona. — On je predsjednik gradskog vijeća. Pripada mu prodavaonica pred kojom smo se sreli onog danog dana. — Pogleda ustranu, boreći se sa suzama.

Kad su ujahali u glavnu ulicu, opaziše da u stražnjem dijelu prodavaonice gori svjetlo. Možda je Morley još unutra, možda sređuje neke zaostale poslove. Pokucaše na vrata, pričekaju i pokucaše ponovo, ovaj put snažnije. Napokon ih je Morley čuo, prošao je kroz zamračenu prodavaonicu i otvorio im vrata.

— Hastingse! Što se dogodilo? Bože moj, gospodo Denton, što se dogodilo? — govorio je uplašeno, gledajući okrvavljenog čovjeka pred sobom.

— Upali smo u neki mali okršaj — reče Hastings. — Nemamo sada vremena za objašnjavanje. Moramo razgovarati s vama... odmah!

— Dobro.. dobro. Mmm, izvolite ući. Večeras smo održali ovdje sastanak gradskog vijeća. Upravo sam dovršavao neki posao — tumačio je Morley dok ih je vodio uutra. Vidjelo se da je usplahiren. Kad mu je Hastings ispričao sve što je doznao o Dentonovu planu, zamislio se. — Znate što? Okupit ću gradske vijećnike. Vjerujem da su još u

»Zlatnom rudniku«. Barem većina. Ispričajte im ono što ste rekli meni. Pričekajte ovdje, odmah ću se vratiti. — Izjuri iz prodavaonice, očito sretan što može otići.

— Potreban ti je liječnik, Brete — progovori Margaret, dotaknuvši Hastingsu rukav. — Idem po doktora Loringa.

— Dobro, Margaret — odvrati on i osmehne joj se. — Vjerujem da će sada biti sve u redu.

Margaret ode. Kad je prošlo pet minuta, začuo je korake. Htio se dići sa stolice, ali je bio preslab. Pojavi se Morley sa Carlyleom, a iza njih je išao neki plavokos sedamnaestogodišnjak i nosio sačmaricu.

— Evo ga, šerife — reče samozaдовоľjno Morley.

Carlyle je sada, očito, bio šerif, a kao pomoćnika je izabrao nekog balavca. Hastings se ne začudi takvu razvoju događaja.

— Digni se, Hastingse, uhapšen si — progovori osorno Carlyle. — Ovaj put se nećeš izvući.

Hastings jedva jedvice ustane i krene ispred njega prema šerifskom uredu. Kad ga je zatvorio u ćeliju, Carlyle mu se široko naceri.

— Dobro spavaj, Hastingse — reče mu. — Objesit ćemo te ujutro. Pripazi na njega, Michaele — obrati se mladiću. — Vidimo se rano ujutro. — Objesi masni šešir o klin, ispruži se na ležaju na suprotnoj strani ureda i gotovo odmah zahrče glasno.

XX

Hastings nije mogao nikako zaspati u prljavoj, smrdljivoj ćeliji. Ranjena ga je ruka gotovo nepodnošljivo boljela, zadavala mu je muke i rana na leđima i iscrpilo ga je krvarenje. Sada kad je Tuck poginuo i Jed nestao, ne može očekivati više nikakvu pomoć... ne može zaustaviti Dentona. Postepeno je gubio nadu i prepuštao se sudbini.

Učinio sam sve što sam mogao ne bih li spriječio sutrašnje krvoproliće, ponavljao je sebi.

Do ušiju mu dopre mrmljanje iz susjedne prostorije. Nije mogao razabrati riječi. Vjerojatno razgovaraju Carlyle i njegov mladi pomoćnik. Likuju zato što su ga uhvatili. Razumljivo.

Uskoro se otvore hrastova vrata što su odvajala ured od zatvora i uskim se hodnikom raširi svjetlo. Pokuša se dići, no mogao je samo okrenuti glavu prema ćelijskim vratima. Mladić je vodio nekog vrlo krupnog čovjeka... tako debelog da se jedva provlačio kroz uski hodnik...

— Dobra večer, Hastingse — progovori krupni čovjek kad je ušao u ćeliju. Mladić zaključa iza njega vrata i ostane u hodniku, držeći u naručju sačmaricu kao djetesce. — Ja sam doktor Hedgepeth.

— Vi ste Dentonov liječnik, zar ne? — odvraća Hastings, sjednuvši na ležaju.

— Bio sam — ispravi ga liječnik.
— Napustio sam ga! Bilo je već i vrijeme. Razmislio sam o prošlosti i pogledao istini u oči. No najviše mi je otvorio oči i otrijsnio me vaš bijeg. Dajte da pogledam ruku. — Uhvativši bucmastim prstima ranjenu ruku, blago ju je opipavao. Hastings se trzne od boli. — Slomljena je — zaključa — ali se metak nije zadržao u mesu. Hej, momče — dovikne. Mladić se odmah približi rešetki i uperi sačmaricu. — Donesi mi vode i metlu ili pahalicu, što god imaš. I viskija, ako ti je pri ruci.

— Pahalicu.. metlu? — promrmlja smeteno momak. — Što će vam?

— Nije važno. Požuri! — naredi odlučno liječnik Hedgepath. Kad se mladi Michael udaljio, izvadi malen, dvocijevni derindžer. — Nisam ga nikada upotrijebio i ne vjerujem da će i vama pomoći u ovakvu stanju, no ništa vam drugo ne mogu ponuditi. Znate, ja sam kukavica.

Napustio sam Dentona, ali namjeravam pobjeći odavde što prije. Vratit ću se u St. Louis. Vjerujem da ću se sada odreći pića i biti opet sposoban liječnik. Nekoć su me cijenili.

Hastings zatakne pištoljčić za pojas.

— Je li Denton već krenuo u grad? — zapita. Htio je dići ruke od svega... pa što bude, bude... no duboko u duši još mu je plamtjela stara mržnja.

— Ne, mislim da će pričekati svitanje. Više ga ništa ne može zaustaviti. Jedino ste mu vi mogli zakrčiti put, ali niste uspjeli. Nitko ne bi uspio. Pa ipak, mora se priznati da ste bili blizu cilja. Savjetujem vam da upotrijebite tu igračkicu kako biste izišli iz ćelije, a onda odjašite odavde dok još možete. Povedite sa sobom Margaret. Denton će vas potražiti čim dođe ovamo.

— Gdje je Margaret?

— Ostala je u hotelu. Ona me poslala ovamo. Pokušao sam je nagovoriti neka pode sa mnom odavde, ali nije htjela ni čuti. Ona je dobra žena, vrlo dobra.

Uto se vrati momak, bez sačmarice, noseći u jednoj ruci metlu i pahalicu, a u drugoj vedro vode, dok mu je pod rukom bila boca viskija. Pruži sve kroz rešetku liječniku. Doktor Hedgepeth otvori bocu i potegne iz nje velik gutljaj, zatim je pruži Hastingsu.

— Ovo će mi smiriti živce — reče, brišući nadlanicom usta.

Nagnuvši bocu, Hastings je pio iz nje dok mu nisu na oči navrle suze. Gledajući metlu i pahalicu, liječnik izabere metlu, izvadi velik džepni nož i zareže duboko njezin držak, zatim ga prelomi. Provjerivši da se kost nije pomaknula, učvrsti ruku tako što je stavio na nju oba dijela držala i povezao ih zavojima.

— Mislim da će ovo biti dovoljno ako ne budete previše nemirni — reče. — Neka vam liječnik Loring

pregleda ruku za dva-tri dana... da-bome, ako još budete tu. – Počne skupljati svoje stvari.

– Hvala vam, doktore... na sve-mu – izusti Hastings kad je mo-mak otvorio ćelijska vrata.

– Nema na čemu. Žao mi je što ne mogu učiniti više, ali...

– Želim vam sreću u St. Louisu.

Liječnik kimne i odgega se kroz hodnik. Hastings se ispruži na leža-ju. Bol je malo oslabila. Ošamutio ga je alkohol, a boca je ostala na po-du. Popije li još malo, bolovi će pot-puno prestati. Posegne za viskijem, ali se predomisli. Obeshrabren svo-jom nemoći, umalo se nasmije raz-mišljajući koliko je smiješna situ-acija u kojoj se našao. Dentonovoj se vojsci može suprotstaviti samo derindžerom s dva metka, teško je ranjen tako da jedva može sjediti... i, povrh svega toga, u zatvoru je.

Spavao je vrlo nemirno, budeći se čim bi ga preplavila bol. Ustane uzoru i pokuša razgibati ukočene, bolne mišiće. Znao je da ima sve manje vremena i da mora uskoro poduzeti nešto. Denton kreće ova-mo! Mora učiniti nešto, jer svaki je potez bolji nego puko mirovanje i čekanje sudbine. Izvuče derindžer i, objesivši ruku, sakrije ga u šaku.

– Hej, momče – dovikne. Mladić se odmah pojavi, držeći sačmaricu u naručju kao i prije. Oči su mu po-crvenjele od nespavanja. Hastings mu pokaže derindžer. – Pruži mi sačmaricu... okrenutu kundakom. Okani se bilo kakvih naglih pokre-ta. Ne bih te htio ustrijeliti, sinko, no na kocki je nešto mnogo važnije nego što su tvoj i moj život!

Mladić se prestrašio, zabezeknu-to je zinuo i razrogačio oči dok mu je pružao sačmaricu.

– Sada otvori vrata i budi tih. Ne bih još htio probuditi Carlylea. – Izišavši iz ćelije, Hastings mahne mladiću neka uđe u nju. – Miruj – upozori ga, zatim ode u ured, pro-budi Carlylea i dotjera ga u ćeliju.

– Nećeš pobjeći, Hastingse – za-prijeti Carlyle. – Svi te žele objesiti.

Hastings mu ništa ne odgovori, već zatvori teška vrata između ure-da i zatvora. Odrekne se sačmarice i potraži u ladicama stola revolver. Kad ga je našao, provjeri da li je na-punjen, zatim ga spusti u prazne korice i izade na ulicu.

Na vidiku se već pojavio Denton, jašući na čelu dvostruke kolone u kojoj je bilo četrdesetak ljudi. Tik iza njega jahao je stari narednik. Upravo su prolazili mimo prvih ku-ća i polako se približavali.

Hastings se zaputi prema sredini ulice. Želio se obračunati s Dento-nom, kud puklo da puklo.

Na nogostupu su se počeli oku-pljati znatiželjnici. Kroz prozore su izvirivale glave.

Čudio se što već tako rano ima na ulici toliko ljudi. Vjerojatno su nekako naslutili skori obračun. Da-bome, opazili su Dentonovu vojsku dok se spuštala niz obronak na za-padnoj strani i okupili su se jer ih zanima što se događa. I ne slute što im se priprema.

Približivši mu se na sedam-osam metara, Denton se zaustavi i sjaše. Vojnici iza njega povuku uzde bēz ikakve naredbe. On napravi dva koraka prema Hastingsu. Sjale su mu se čizme a uniforma je bila bes-prijeekorna. Kao da se nije nimalo izmijenio od onog davnog dana na plantaži. Bio je pravo utjelovljenje savršenosti, no oči su mu se čudno svjetlucale kao i onda.

– Opet smo se sreli, Hastingse. Trebalo je da te ubijem prošli put, ali nisam slutio da ćeš mene optuži-ti za postupke svoje raskalašene matere.

Hastings je slušao te izazovne ri-ječi, ali mu one sada nisu ništa zna-čile. Gotovo se slagao s Dentonom.

Zašto je nasred ulice? Zašto se mora pošto-poto suočiti s ovim čov-jekom? Potratio je godine žudeći za osvetom. Potratio je život tragajući

za mrskim čovjekom, a sada mora umrijeti. Sve će se brzo završiti. Iznenada spozna da nešto nije kako treba! Nije onako hladnokrvan i ravnodušan kao inače. Može li se boriti bez te svoje velike prednosti? U srce mu se uvuče strah i zdrava mu ruka zadršće. Uvijek je mislio da će objeručke dočekati smrt, a sada se boji umrijeti. Taj strah bijaše za njega sasvim nov osjećaj. Stojeći kao ukopan, nastojao je razbistriti misli i osloboditi se straha koji ga je neočekivano sputao.

– Hastingse, tražiš me dvadesetak godina, čezneš za osvetom koju smatraš pravednom. Stoga ću ti dati priliku da zadovoljiš tu svoju osvetoljubivost. Vjerojatno misliš da si vrlo sposoban, no želiš li mene pobijediti, trebalo bi da budeš izvanredno brz. Govorim ti to sasvim skromno. Ne hvališem se.

Hastings je još drhtao. Denton ima svakakvih mana, ali mu se ne može prigovoriti da je hvalisavac. Obojica su čekali. Konji su nestrpljivo kopkali kopitima, a vojnici su se smeteno meškoljili u sedlima. Da prvi povučem revolver, mislio je Hastings, ili da pričekam da on posegne za oružjem?

– Vidim da se ne usudiš prvi po-
tegnuti kolt, no neću ti priuštiti zadovoljstvo da ja prvi posegnem za oružjem – reče Denton. – Naredniče, brojite do tri!

– Jedan – progovori hrapavim glasom narednik. – Dva... tri!

Dentonova se ruka munjevito trzne u istom trenutku kad je i Hastings posegnuo za revolverom. U hvativši držak, Hastings ustanovi da mu je revolver zapeo! Prsti mu skliznu po dršku. Jutarnju tišinu prekine prasak, i kraj uha mu prozuji metak. Ponovo uhvati držak i ovaj put izvuče revolver iz korica. Odjekne ponovo hitac. Pogoden zrnom, revolver mu odleti iz šake i nade se izvan dohvata. Denton okine opet. Metak mu se zabije u rame,

nedaleko od srca. Zaslijepila ga je bol i napola se okrenuo ustranu. Uzalud hvatajući ravnotežu, počeo je padati. Nadao se da se neće srušiti baš na ranjenu ruku. U sljedećem mu trenu uzdrma cijelo tijelo užasna bol kad se pod njegovom težinom slomila grubo napravljena udlaga.

Bol mu otupi osjetila. Želio je što prije umrijeti. Međutim, nagon samoodržanja ne dopusti mu da miruje. Upotrijebivši posljednje ostatke snage, izvrne se na bok baš kad mu je sljedeći metak bacio prašinu u lice. Grozničavo posegne za derindžerom za pojasom i uperi ga u Dentona. Premda mu se činilo da više nije sposoban za to, ispali oba metka. Dentonovo se lice pretvori u crvenu mrlju, a onda mu glava klonе na prašnjavo tlo.

XXI

– O, Hastingse – pregovori nizak, bradat čovjek s naočalama što se naginjao nad krevet. – Napokon ste se probudili?

– Što se dogodilo? – prostenje Hastings, osjećajući jake bolove i zapazivši da je omotan zavojima. – Gdje je Denton?

Ne obazirući se na njegova pitanja, čovjek mu nastavi opipavati tijelo i osluškivati ga stetoskopom.

– Oporavit ćete se – reče. – Treba samo vremena. Inače, ja sam doktor Loring. Htjelo bi vas posjetiti nekoliko ljudi. Ako se slažete, kazat ću im neka dodu ovamo nakratko.

Kad je liječnik izišao, uđu Margaret, Jed, Laurie i Eb Morley. Margaret sjedne na krevet i poljubi ga u obraz. Osmjehnuo joj se. Međutim, pažnju mu je privlačio Jed. Starac je imao na sebi odijelo, šarenu kravatu i polucilindar, obrijao se i ošišao.

– Što se dogodilo, Margaret? – upita Hastings. – Ne sjećam se. Zar je John...?

– John je mrtav – odgovori mu Margaret bez ikakve grižnje savjesti. – Ustrijelio si ga, te je umro nasred ulice prije nego što te mogao ubiti.

– Pogodio sam ga u lice?

– Da. Prizor nije bio lijep, no spasio si sebe i grad. Morao je umrijeti, Brete. Nije bilo drugog izlaza.

– A njegovi vojnici? Zašto se oni nisu upleli?

– To se neće nikada doznati – reče Morley. – Stari narednik im je zapovjedio, čim je poginuo Denton, da odjašu iz grada. Otada ih više nismo vidjeli. Sudeći prema svemu, Dentonova vojska više ne postoji. – Zbunjeno gledajući lica oko sebe i vrteći šešir u rukama, Morley korakne naprijed. – Svi mi u gradu... a ponajviše ja... želimo vam se ispričati. Nanijali smo vam zlo, no vi ste nas, ipak, oslobodili Dentonova jarma. Mogu reći samo da nam je iskreno žao.

– Sve je u redu – odgovori Hastings. – Ostao sam ovdje ne samo zbog grada. Drago mi je što se sve dobro završilo.

– Još nešto – reče Morley. – Gradsko vas vijeće moli... ovaj... da budete naš šerif kad ozdravite. Hoćete li nam učiniti takvu čast i prihvatiti taj položaj?

– Prihvatit ću posao ako mi se ispune dva uvjeta.

– Kakvi su? Ja ću učiniti sve što je u mojoj moći da bih vam udovoljio.

Hastings se nasmije.

– Mislim da o vama ovisi ispunjenje samo jednog uvjeta, Morley – odvrati. – Prvo, prihvatit ću posao samo ako Margaret ne smeta da bude šerifova žena. – Okrene glavu prema Margaret i pogleda je pun nade. – Znam da je još rano za prosidbu, ali...

– O, Brete – Margaret pocrveni.

– Rado ću biti šerifova žena ako ti budeš šerif. – Nagne se nad njega i poljubi ga. A onda, shvativši da ih

ostali promatraju, povuče se i stidljivo spusti pogled.

Hastings joj se veselo nasmiješi. Nekako se osjećao divno usprkos bolovima. Opazi da se Jed cereka.

– Što si se tako dotjerao? – upita starca.

– Svida ti se moje novo odijelo? Izabrala mi ga je Laurie. Otpratit ću je u Georgiju. Ima ondje rodbinu. Mislim da joj je ondje mjesto.

– Slažem se – reče Hastings i pogleda Laurie. Uzvratila mu je smiješkom, no ni osmijeh nije mogao izbrisati tugu iz njezinih očiju. Život na Zapadu bio je za nju teško iskušenje, i nadao se da mu je oprostila zbog uloge koju je odigrao u tim događajima. Nesumnjivo će lakše pronaći sreću na Istoku.

– Budući da ću se družiti s ljudima u velegradu – reče Jed – onda treba da i nalikujem na njih!

– Hm... oprostite, Hastings – umiješa se Morley – hoćete mi otkriti drugi uvjet? Znate, treba da obavijestim gradsko vijeće.

– Ako ja budem šerif Northgatea, hoću da mi Jed Bannock bude glavni pomoćnik. Razumije se, ako ne ostane zauvijek na Istoku. Možda će mu, budući da se cijelog života potucao po preriji, goditi velegradski život.

– Dovraga, Brete Hastings, kakve to gluposti pričaš? Čim smjestim ovu curu kod njene rodbine, vratit ću se ovamo i pobrinuti da obavljaš šerifski posao kako treba. Zar ja da živim u velegradu? Kako možeš pomisliti nešto takvo!

– Znači, dobili smo šerifa – zaključio pobjedonosno Morley i ode iz sobe.

– Vrijeme je da ova djevojka i ja krenemo – promrmlja Jed, izvadivši iz džepa velik sat. – Moramo se ukrcati u kočiju. Nadam se da ćeš, kad se vratim, biti već na nogama i nositi revolver.

– Dovidjenja, stari. Zbogom, Laurie.

– Hvala ti na svemu, Brete – re-
če ona, gledajući ga dugo. – Nadam
se da ćete ti i Margaret biti vrlo
sretni. Ako ikada dodete u Georgi-
ju, svakako me posjetite.

– Hoćemo – obeća Margeret i
čvrsto je zagrla, zatim ih otprati do

vrata. Vrativši se, sjedne na rub
kreveta i uhvati Hastingsovu šaku.

– Napokon se sve završilo, Brete.
Bilo je užasno, no sada sam sretna!

– Da, ružni su dani prošli, a lijep
život tek počinje.

KRAJ

SPECIJALNO IZDANJE
LASO

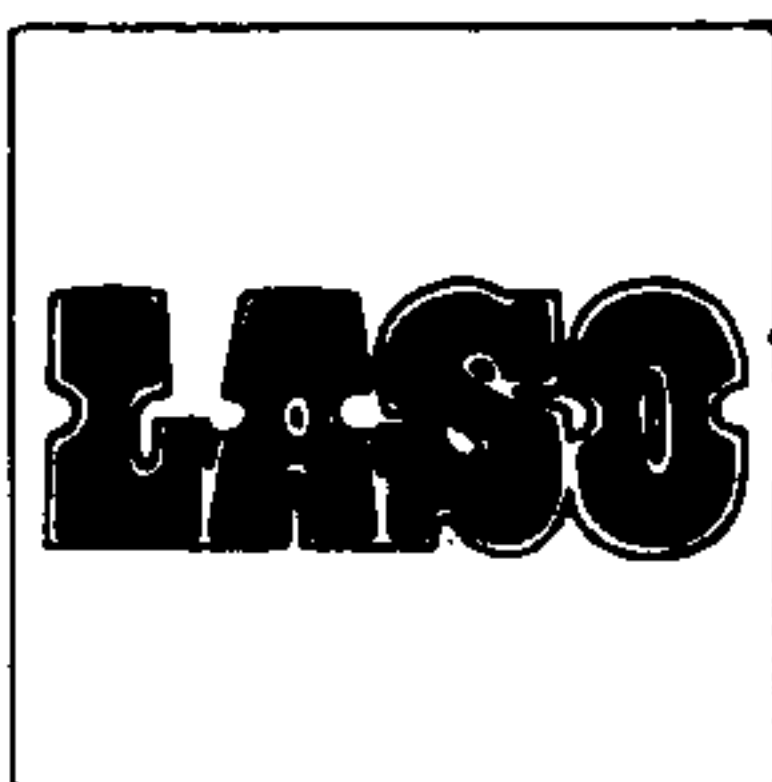
Ne propustite
uzbudljivo štivo
o sudbini Indijanca

U PRIPREMI:

Marshall Grover

Udovica Crvenog Medvjeda

PRETPLATA U SFRJ: polugodišnja 78.000. – d, godišnja 156.000. – d. Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZAGREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka pretplate.

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00, ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00, USD 17,00, (avionom USD 20,20) CAD 24,00 (avionom CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).

Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26.XI.1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

